

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Golden Wings &

PRETTY THINGS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KAYLEIGH KING

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ALTIN KANATLAR VE GÜZEL ŞEYLER

KIRIK TEKERLEMELER, KITAP 0.5

KAYLEIGH KING

Copyright© 2022 by Kayleigh King

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: TRC DESIGNS'de Cat Imb

Metin Düzenleme: Ellie McLove KARDEŞİMİN EDİTÖRÜ

Metin Düzenleme: Amanda Rash DRAFT HOUSE EDITORIAL

SERVICES Düzeltme Okuması: Rosa Sharon KARDEŞİMİN EDİTÖRÜ

BLURB

Kendimi sık sık inkar etmem. Eğer bir şeyi istiyorsam, onu elde etmenin bir yolunu bulurum, hangi sınırları aşmam gerektiğini umursamam.

O bir istisna.

Indie yasak, kırması bana ait olmayan bir oyuncak ama oynamak için can attığım güzel bir şey.

Aylarca direnmeye ve mesafemi korumaya çalıştım.

Ama görünen o ki kader sonunda benim tarafımda çünkü şimdi kendi isteğiyle *bana* geldi.

Başı belada ve ona yardım edebilecek tek kişi benim... Tabii bedelini ödemeyi kabul ederse.

Her şeyi istiyorum ve ondan daha azını kabul etmeyeceğim.

Hayatıma oğlumun kolunda girdi ama onu kendime saklamak niyetindeyim.

İÇİNDEKİLER

Yazardan Bir Not Oynatma Listesi

1. Bağımsız
2. Astor
3. Bağımsız
4. Astor
5. Astor
6. Bağımsız
7. Astor
8. Bağımsız
9. Astor
10. Astor
11. Bağımsız
12. Bağımsız
13. Astor
14. Bağımsız
15. Astor
16. Bağımsız
17. Bağımsız
18. Astor
19. Bağımsız
20. Astor
21. Bağımsız
22. Astor
23. Astor
24. Astor
25. Astor
26. Bağımsız
27. Astor
28. Astor
29. Bağımsız
30. Astor

31. Bağı

msız

Epilog

Ayrıca Kayleigh King

Teşekkür Yazar

Hakkında

YAZARDAN BİR NOT

TETİKLEYİCİ UYARI - Lütfen Okuyun:

Altın Kanatlar ve Güzel Şeyler, zorlama, aldatma (birbirlerini değil, birbirlerini), cinsel içerikli sahneler ve ağır dil temaları içeren bir yaş farkı/erkek arkadaşın babası romanıdır. On sekiz yaşın altındaki okuyucular için uygun olmayabilir.

NOT: Astor ve Indie'nin hikâyesi, yazarın yeni serisi *Fractured Rhymes*'in önsözü niteliğindedir. İlk on üç bölüm orijinal olarak *Bully God Antolojisi*'ne (Yayın tarihi: 22.02.22) dahil edilmiştir, ancak bazı isimler/zaman çizelgeleri değiştiği için okuyucuların baştan tavsiye edilir.

Utanmadan ve çekinmeden istediklerinin peşinden gidenler için.

O aşk istemiyordu,
sevmek istiyordu- ve bu
Tamamen farklıydı

ATTICUS

OYUN LİSTESİ

[Tüm çalma listesini buradan](#)

[dinleyebilirsiniz](#) Break My Baby -

KALEO

Bana İyi Davranıyor - Ben Howard

Hollow - Will Champlin

İstikrarlı Aşk - İstikrarlı Aşk

Bizimki Gibi Aşk - Aron Wright

Tsunami - FLØRE

Beyaz Güvercinler - Kyla La Grange

Kanatlar - Birdy

Lose Ourselves - Sınır Koşusu

Whenever You're Around - Bootstraps All

I Want - Daniella Mason Dreams -

Caroline Glaser

Gitmene İzin Vermek İstemiyorum - Jordan Hart

BİR

INDIE

TEMMUZ

"DİKKAT ET!" buz gibi su tenime sıçrayıp beni içinde bulunduğum rahat durumdan sersemletmeden önce aldığım tek uyarı. Callan'ın kafasının su yüzüne çıkışını izlemek için tam zamanında büyük şişme iskelede oturur pozisyona geçtiğimde grup ve tezahüratlara boğuluyor.

Beni şaşkınlıkla ona bakarken bulduğunda mükemmel düz dişleri parlıyor. "Seni yakaladım mı?"

Bu, ya benimle birlikte iskelede yatan ya da daha küçük renkli sallarda yüzen arkadaşlarımızın daha da gülmesine neden oluyor.

Callan buz gibi suya tamamen batmış olan tek kişi. Temmuz ayı olabilir ama Washington Gölü hiçbir zaman altmış beş derecenin üzerine çıkmıyor. Suyu batmış sarı bikinime ve erkek arkadaşına bakıyorum. "Belki birazcık." Yüzümü tutmak çaba gerektiriyor kaşlarını çattı, gülümsedi ve kahkahası yüzeye doğru savaştı.

Callan bunu hemen anlıyor. "Sadece birazcık mı?" Yazımızı gölde geçirdiğimiz için bronzlaşmış kaslı kolları suyun içinde kolaylıkla süzülüyor. Bir metre önümde duruyor, koyu mavi gözleri beni inceliyor. "Bana nereyi kaçırdığımı göster. Benim de oraya gitmem gerekecek," diye alay ediyor, dudakları kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüşüyor.

Callan'ı böyle görmek ferahlatıcı. Son zamanlarda çok ciddiymi. Ona bu konuda soru sormayı denedim ama cevaplarında ketum ve muğlak davrandı. Onu bu konuda zorlama arzusu çok güçlü, ama insanlar benden bilgi almaya çalıştıklarında burnuna yumruk geliyor. Bu yüzden sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum.

Hazır olduğunda bana söyleyecektir. Ya da en azından öyle umuyorum.

Callan'ın durumu hep karışık. Başından beri, kendini tutuyormuş gibi hissettirdi.

Eli bileğime dolanıyor ve sert bir çekişle beni tehlikeli bir şekilde kenara doğru çekiyor. Beni daha fazla çekmesini engellemek için tırnaklarımla yüzeyi kazıyorum. Yine de bunun boşuna olduğunu hissediyorum. Bacaklarım şimdi soğuk suyun içinde sallanıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Hızlı bir dalışa ne dersin, Indie?" Callan diğer bileğimi de avuçlarının içine alıyor. "Böylece kaçırdığım her yeri görebiliriz."

"Sakın buna cüret etme," uyarıyorum, göle geri dönmeyi ne kadar istemesem de gülümsemem hâlâ kaçmakla tehdit ediyor. Tempolu yüzüşümden sonra nihayet ısınmak için güneşin altında otuz dakika uzanmam gerekti. Kıyı çok uzak değil, en fazla kırk metre, ama kaslarınız buz gibi sudan tutukluk yaptığında çok daha uzakmış gibi geliyor.

"Aklımdan bile geçmez. Söz veriyorum." Callan ayağımı gölden çıkarıp ağzına götürüyor. Kemere bir öpücük konduruyor, yaparken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Sözünü tutmayarak tamamen mahvettiği tatlı bir andır bu.

Tamamen suya batmadan önce ürkek bir çığlık atmam için ancak yeterli zaman var. Sıcaklıktaki ani değişim sistemimde bir şok etkisi yarattı. Vücudum sertleşiyor ve göğsüm ağrıyor.

Altında kaldığım sadece birkaç saniye ama dakikalar gibi geliyor.

Beni yukarı çekerken Callan'ın elleri bir an bile vücudumdan ayrılmıyor ve ben çığlık çığlığa bir ses çıkararak yüzeye çıkıyorum. "*Hassiktir!*" Nefes aldıktan sonra çığlık atıyorum.

Alnıma yapışmış saçlarımı geriye iterken erkek arkadaşımın kahkahası kulaklarımı dolduruyor. "Bak benim için ne kadar çabuk ıslanıyorsun," diyor.

Elleri kalçalarımnda esniyor ve içimi bir beklenti ürpertisi kaplıyor. Birlikte yatmayalı çok uzun zaman oldu ve dokunulmayı özlüyorum. Yeni kaçamak tavırlarına ek olarak, bana giderek daha az gelmeye başladı. Geldiğinde de geceyi geçirmiyor.

Yaz tatili başladığından beri beni kampüsteki evine de davet etmedi. Daha önce, orada iki hafta geçirdiğim zamanlar oldu, bir kez bile kendi daireme dönmedim. Neredeyse altı ay önce ilk kez bir araya geldiğimizde, her şey sıcaktı. Nerede olursak olalım Callan'ın elleri üzerimdeydi ama şimdi bana ilgi göstermesi için uğraşmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ve yorulmaya başlıyorum.

Kırmızı bayraklar bu noktada parlayan neon tabelalar haline geldi.

Temkinliyim ama de tavrındaki değişiklikten memnunum. Arkadaşlarımızın bizden bir metre uzakta olması ve muhtemelen kulak misafiri olmaları umurumda bile değil.

"*Mmmhmm*," diye kabul ediyorum, kollarımı boynuna dolayarak yüzlerimizi yaklaşıtıyorum. "Beni ıslattın, şimdi bu konuda ne yapacaksın?"

Callan'ın gözleri dudaklarıma kayıyor, ama onlarda yansıyan arzuyu görmem gerekirken, bulduğum tek şey dalgınlık.

Sikerim böyle işi.

Artık bir hamle yapmasını beklemeden, mesafeyi kendim kapatıyorum ve suları test ediyorum.

Callan Banes'in beni ilk öptüğü zamanı hatırlıyorum. Kelimenin tam anlamıyla ayaklarımı yerden kesmişti çünkü basit bir öpücükle ayakta durma yeteneğimi çalmıştı. Bir kızın dizlerinin bağına çözmenin en güzel örneğiydi. O zamanlar bu öpücüğün son ilk öpücüğüm olacağını düşünmüştüm.

Şimdi öpüşmemiz o gece yanılmış olabileceğimi doğruluyor. O zamandan beri bu duygunun peşinden koşuyorum, tıpkı bir bağımlının ilk kafayı bulmasının peşinden koşması gibi. Ve şimdi buna değip değmeyeceğini merak etmeye başladım.

İnsanlar bazen öpüşmeyi bir dans gibi tanımlar. Tutku ve zarif bir ritim vardır. Koreografiyi yapmak heyecan verici olmalı. Artık yorucu ve sıkıcı geliyor. Neredeyse bir angarya gibi.

"Callan!" Hansen beni çektiği iskeleden bağırarak Callan'ın geri çekilmesini sağladı. "Kaldır kıcını da buraya gel. Bir ortağa ihtiyacım var. Zadie ve Lark bira pongunda bana karşı şansları olduğunu düşünüyorlar."

Zadie oturduğu sıcak pembe saldan Hansen'e, "Ah! Hiçbir şey düşünmüyorum," diye bağıırır. "*Biliyorum*. Geçen hafta antrenmanda topu nasıl fırlattığını gördüm. Bunu çantaya koyduk." Eliyle yüzen bira pong masasını işaret ediyor, taktığı çeşitli bilezikler her hareketinde çınlıyor. "Şu anda seninle iki yüz dolarına bahse girerim ki biz *kızlar* pazar gününden itibaren altı şekilde kıcını tekmeleyebiliriz."

Zadie Hill küçük tatlı bir peri gibi görünüyor, ancak en güçlü erkekleri sözlü olarak yok edebiliyor. Tanık olmayı en sevdiğim şeylerden biri.

"Hey!" diye bağıırır Hansen ona. "Kaltaklık yapma."

Zadie kucağındaki topu ona doğru fırlatarak, "Ben bir kaltak değilim, ben lanet olası bir hanımefendiyim," diyor. Topu kolaylıkla yakalıyor ve kaşlarının çatılmasına neden oluyor. "Konuşmayı bırak da oynayalım."

Callan gülüyor, yakışıklı yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sıra sende Hill." Yanağıma kondurduğu hızlı öpücük, bir an bile düşünmeden benden uzaklaşırken bir kovulma hissi uyandırıyor.

Orada durup yüzerek uzaklaşmasını izliyorum, ne yapmasını beklediğimden pek emin değilim. Geri gelmesini mi? Katılmamı mı isteyecek? Sadece... *bir şey*.

Lark, çarpıcı, yumuşak sözlü, nazik gülümsemeli sarışın bana doğru bağılıyor. Erkek arkadaşım değil. "Indie! Gel hadi!" Eliyle beni işaret etti. "Sırayla yapabiliriz."

Teklifini iki saniye kadar düşündükten sonra başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, değil," diye yalan söyledim. "Siz . İçeri girip annemin beni aramadığına bakmam gerekiyor."

Tamamen yalan değil. Bu hafta sonu bir etkinliğim var ve onun tarafında her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor. Anneme bu yarışmaya katılma isteğimi söylediğimde bana onay verme konusunda ayak sürüdü. Artık onun iznine ihtiyacım kalmayana kadar gün sayıyorum.

Üç yıldır, Jüpiter'i ondan satın alabilmek için yaşamam gerekmeyen her bozuk para ve dolar banknotunu biriktirdim. On üç yaşımdayken babam sevgili aygırını bana hediye etmişken böyle bir şey yapmak zorunda kalmam çok saçma. At benim hakkım ama babam öldüğünde annem Jüpiter'in evraklarına kendi adını yazdırdı.

Onun gerçek sahibi o olduğu sürece, katıldığımız her etkinlik için ondan izin almam gerekiyor. Bu onun beni kontrol altında tutmasının bir başka yolu. Yeni erkek arkadaşı da yardımcı olmuyor.

Arkadaşlarıma sırtımı dönerek kıyıya doğru yüzmeye başladım. Adım tekrar söylendiğinde en fazla üç metre uzaklaşmıştım.

Bu sefer Callan.

Tekrar suya basarak, zaman harcamaktan yorulduğum adama bakıyorum.

"Sanırım babam bugün yine o lanet kartalla çalışıyor," diye uyarıyor yüzen iskeledeki yerinden. Gözlerini kısarak bana bakarken eliyle gözlerini öğleden sonra güneşinden koruyor. "Hiç bir şey yapmadı ama ona güvenmiyorum. Sadece dikkatli ol."

"Oh," bir kez başımı salladım. "Tamam."

Bununla birlikte Callan bana sırtını döndü. Kalbimde zaten bildiğim şeyi teyit ediyor ve hissettiğim hayal kırıklığını büyütüyor.

Ben erkeklerin peşinden koşmam ama bizim hikayemiz kitaptaki en eski hikaye. Popüler bir üst sınıf öğrencisi, iri gözlü birinci sınıf öğrencisine ilgi duyuyor. Kız utangaç ama adamın onu her yere götürüp göstermesine . Sanki yanında olmasından gurur duyuyormuş gibi onu herkesle tanıştırtıyor. Onun fısıldadığı tatlı sözlerle ve sahte vaatlerine inanır. Ona kendini kaptırır ve aralarındaki sıcaklıkla büyür.

Ama bu soğukluk taşa dönüştüğünde ve tatlı sözler yalana dönüştüğünde ne olur?

Her şeyin duman ve aynadan ibaret olduğunu fark edersiniz ve zaten hiç var olmamış bir şeye tutunmak zorunda kalırsınız.

iki

ASTOR

KISKANÇLIK.

Hiçbir şey istememiş bir adam olarak bu duyguyu yaşamak tuhaf. Yine de yeşilin bu yakışksız tonunun son zamanlarda sistemimde daha sık yol aldığını görüyorum. En küçük anlarda ortaya , şu anda olduğu gibi, kartalın süzülüşünü izlerken.

Yırtıcı kuşun özgürlüğünü ve her şeyden uzaklara uçabilme yeteneğini kiskanıyorum. Özgürlüğü kısacık ama her saniyesi onun için paha biçilemez. Ben de kendim için o saniyeleri arzuluyorum.

Kısık bir ısıklıkla kuşu bana geri çağırıyorum. Bu noktaya gelmek yıllarımı ve sonsuz sabrımı aldı ama yere doğru geri dönmeden önce bir an bile tereddüt etmiyor. Yanımdaki deri kesede bulunan tavşan bacağı parçası onun geri gelmesini sağlıyor.

Bu onun ödülü.

Kalın bir deri eldivenle korunan koluma zarifçe konuyor. Kısık bir ciyıklama sesi çıkarıyor, her zaman dikkatli olan sarı gözleri kendisine borçlu olduğunu bildiği ikramı arıyor.

"Aferin oğlum," diye övüyorum, tasmayı ayak bileklerindeki deri kayışlara yeniden takmadan önce bir elimle kahverengi tüylerini okşuyorum.

Buraya gelmemiz uzun zaman aldı ama temas artık onu huzursuz etmiyor. Bu kolay bir yol değildi ve ilerlememizin hatırlatıcısı olarak ellerimde ve kollarımda sonsuza kadar yara izleri taşıyacağım.

Sonuç buna fazlasıyla değdi.

Ödülünü benden aldıktan sonra et parçasını pençelerinin arasında tutuyor ve ben onu arazinin sol tarafındaki kafese götürürken mutlu bir şekilde yiyor. Kubbe şeklinde inşa edilmiş, sıkı örülmüş siyah ağ tüm yapıyı kaplıyor. Kuşun kendini asla kapalı hissetmeyeceği kadar büyük ve ortasında yükseltilmiş ahşap bir bina var

-Washington yağmurlarından kaçabileceği küçük bir ağaç ev gibi.

Ayağındaki tasmayı çözerek onu serbest bırakıyorum ve bir tüneğe doğru uçmasını izlemek için sadece bir an oyalanıyorum. Tuş takımıyla korunan kapıyı arkamdan kapatıp evime doğru geri dönerken sanki bana veda ediyormuş gibi başını bir kez sallıyor.

Aşağıdaki gölden gelen şamatalı kahkaha ve bağırışma sesleri bana bir gün daha üniversiteli çocukların evime girip çıkacağını hatırlatıyor. Yazın başlarında Callan'ın birkaç arkadaşının gelmesine izin vermek gibi bir hata yapmıştım. Kampüste bir arkadaşıyla birlikte kiraladığı bir evi var ama onlar evimin bulunduğu gölde yüzmek istediler.

Bunun tüm tatil boyunca haftalık bir etkinliğe dönüşeceğini bilseydim, ilk cevabımı yeniden düşünürdüm.

Özellikle de *onu* her zaman buraya getireceğini bilseydim.

Hiçbir zaman istediğim şeyi kendimden esirgeyen biri olmadım, ama o bir istisna. Aylardır isteklerimi dizginlemek zorunda kalıyorum - doğal olarak gelmeyen ama benim için gerekli olan bir şey.

Hiç çıkmasaydı daha iyi olurdu ama artık var olduğunu bildiğim için ondan kaçamıyorum.

Şimdi de durum farklı değil.

Evimin yüksek camlı arka kapısından içeri girdiğimde, giderek artan kıskançlığımın ana kaynağını mutfağında dikilirken buluyorum.

Bikinisinin küçük üçgenleri çok az şey örtüyor ve güneşten öpülmüş tenini ortaya çıkarıyor. İçeri girdiğimi duymuyor ve dikkati elindeki telefona kilitlenmiş durumda.

Yapmamam gerektiğini bilsem de, anı istemeden de olsa dikkatimi çeken kızı gözlemlemek için kullanıyorum.

Parkelerime su bulaştırmamak için bir bulaşık havlusunun üzerinde duruyor ama işe yaramıyor. Ayaklarının dibinde küçük su birikintileri oluşuyor. Omuzlarına kadar uzanmayan siyah saçlarından sürekli bir damla geliyor. Bir damlanın göğsünden aşağı düşmesini izliyorum. Gözlerim vücudundan aşağı inen damlayı takip ediyor ve ancak parlak sarı pantolonunun bel bandında kaybolduğunda duruyor.

Kıza karşı hissettiğim istenmeyen arzu çirkin gösteriyor. Dişlerim öfkeyle sıkılıyor ve hiç çaba göstermeden derimin altına girdiğini fark ediyorum. Böylesine ulaşılmaz birinin bunu yapmasına izin verdiğim gerçeği beni daha da çileden çıkarıyor.

Başka bir adamı kıskanmak bir şeydir, kendi oğlunuzu kıskanmak tamamen başka bir şeydir.

Ve Indie Riverton'a baktığımda, oğlumun onu ilk kontrolsüzce kıskanıyordum ve elde ettiği ödülü tam olarak takdir etmediği için kızıyorum.

Şarkısını görmezden gelmem gereken bir siren.

O oynamak için can attığım güzel bir şey. Kırmak için benim olmayan bir oyuncak.

Sebepe olduğu yersiz kıpırdanmaları gömüp, ona sahip olamayacağımı bilmenin kızgınlığa odaklanıyorum ve boğazımı sertçe temizliyorum.

Kehribar rengi gözleri ekrandan uzaklaşıyor ve beni burada dururken görünce belirgin bir şekilde açılıyor. "Bay Banes," diye nefes nefese kaldı. "Sizi orada görmedim."

Bir adım öne kayıyorum, ellerim arkamda. "Yerlerime su damlatıyorsun."

Sözlerimi anlamamış gibi bana yavaşça göz kırpmıyor. Sonunda anladı ve hemen "*Kahretsin*. Çok özür dilerim. Telefonumu kontrol etmem gerekiyordu ve havlumu almayı unutmuşum." Ayaklarını küçük havlunun üzerinde tutarak mermer tezgahın üzerinde düzgünce katlanmış olan diğer bulaşık havlusuna uzanıyor. "," diye söz veriyor.

Ben daha tek kelime edemedim çömelim ve parkenin üzerindeki su birikintilerini siliyor. Her temizlediğinde, sırlıklam saçlarından kaçan sudan bir başkası ortaya çıkıyor.

Başımı sallayarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hizmetçinin bir yığın temiz havlu bıraktığını bildiğim çamaşır odasına doğru ilerliyorum.

Döndüğümde onu elleri ve dizleri üzerinde buluyorum, bu manzara ellerimin bükülmesine neden oluyor. Yaklaşarak havluyu parmak ucumla yüzünün önünde sallandırıyorum.

İndie'nin çenesi kalkıyor, gözlerimiz kilitleniyor. İnce parmakları ikramı sararken yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızarıklık yayılıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor mahcup bir gülümsemeyle.

Cevap vermiyorum ya da ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzatmıyorum. Sadece alt dudağını nasıl dişlediğini izliyorum. Bu onu birçok kez gördüğüm gergin bir hareket. Bunu Callan'ın ona bakmasını ya da onu onaylamasını beklerken yapıyor. İri gözleri ona bakıyor, orada olduğunu hatırlaması için sessizce yalvarıyor ama Callan bunu asla yapmıyor.

Hiçbir zaman oğlumun özel hayatına müdahale eden biri olmadım ve doğrusu, el üstünde tutulmaya hiçbir zaman iyi yanıt vermedi. Bu hataları yapmalı ki onlardan ders alabilsin. O da fark edecek

Geç de olsa sıçıp batırdı. Yine de, ondan uzaklaşmasının metodik olarak planlanmadığına ikna olmadım.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Diğerleriyle birlikte aşağıda olman gerekmiyor mu?" *Oğlumla birlikte.*

Ayağa kalkan Indie, saçlarındaki nemi için havluyu kullanıyor. "Güneşten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı." Yalan söylemeyi herkesten daha iyi beceriyor ama yalan söylediği kehribar rengi gözlerinden okunuyor. "Ve bütün gün annemin bu Pazar yapacağım bir gösteri atlama etkinliği hakkında bana geri dönmesini bekledim. Erkek arkadaşıyla şehir dışında, o yüzden ona ulaşmak çok zor."

Fark ettiğim bir başka şey de gergin olduğunda . Onda böyle bir tepkiye yol açmış olmam beni bu kadar memnun . Bu arzu ettiğim bir tepki değil ama yine de ondan tek bir şey bile istememeliyim.

"Binicilik takımımızdaki yeri onunla birlikte gelen bursu geri çevirdin, değil mi?" Okul kayıtlarına bakmak yetkimi kötüye kullanmaktı ama kıskançlığımın yanı sıra merakım da artmıştı. "Tam burs alabilecekken neden daha azını karşılayan liyakate dayalı bir bursu tercih ettin?"

Sorum Indie'yi şaşırttı. Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor ve sonunda kelimelerini buluyor. "Senin üniversite rektörü olduğunu ve herkes hakkında her şeyi bildiğini hep unutuyorum."

"Herkes değil."

Ağzı şakacı bir gülümsemeyle eğiliyor. "O zaman ben oldukça özelim, ha?"

"Hayır." Düzeltmem sert şekilde geldi ve gülümsemesini anında yok etti. "Oğlum bir öğrenci arkadaşıyla çıktığında, ilgimi çekmeye başlıyor. Evimde yabancıların pek hoşlanmam,

ve Callan'ın eve getirdiği kızlarla ilgili kararları pek de ideal değil."

Lise son sınıftan sonra hızla düşüşe geçti ve Indie gibi birini seçmesine kısmen bu yüzden şaşırdım.

Callan'la çıkmaktan bahsedilince Indie'nin yüzü daha da düşüyor ve elleri hâlâ tuttuğu beyaz havlunun etrafında kenetleniyor. "*Doğru*, tabii ki." Başını sallıyor. "Bu mantıklı."

"Oğlumun geçmişteki fetihlerinden bahsetmek sizi üzüyor mu?"

"Beni üzdü mü? Hiç de değil." Indie olmadan alaycı bir ses çıkarıyor. Ağzını kapatma şeklinden bunun kendisi için bile sürpriz olduğu anlaşılıyor. "Ben... Ben sadece herkesin bir geçmişi olduğunu biliyorum ve Callan da farklı değil," diyerek toparlanmaya çalışıyor ama olan olmuş.

Cevap vermediğimde aramıza sessizlik çöküyor. Onun yerine, güzel yüzünün ardında sakladığı sırları ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Daha önceki soruma cevap vererek konuyu kapatıyor. "Bindiğim at sayesinde yaptığım işte iyiyim. Biz bir takımız ve eğer onunla rekabet edemezsem, yarışmamın anlamı kalmaz. Annem onu Seattle'a getirmeme izin vermedi ve onun onayı olmadan elim kolum bağlıydı. Okulun bana sunduğu bir sonraki en iyi seçenek olan başarı bursunu kabul ettim."

"Sanırım bu mantıklı. Bir hayvanla bağ kurmak uzun zaman alır ve bir kez kurulduktan sonra da kolay kolay değiştirilemez."

Indie az önce kartalla birlikte olduğum arka bahçeye doğru bakıyor. "Onunla bağ kurmanın ne kadar zaman aldığını hayal bile edemiyorum. Onun gibi bir hayvanı eğitmek için tek başına sabır bile çok zor olmalı. Bir altın kartal tam olarak *nasıl* eğitilir?"

Bu kadar yakınımda dururken gözlerimin bronz teninde gezinmesine ya da ciğerlerimin onu içine çekmesine engel olamıyorum. Bu

Sürdüğü güneş kremi hindistan cevizi kokuyor ve yaz günlerini arka bahçemde uzanarak geçirdiği için burnunda hafif bir çil izi var.

"Onları neyin motive ettiğini bildikten sonra bir şeyi eğitmek kolaydır, Indie," diye başlıyorum, ses tonum niyet ettiğimden daha karanlık çıkıyor ama onun yakınlığı kararlılığımı yok ediyor.

Indie bunu anlıyor ve dişleri alt dudağını kemirmeyi bırakıyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve aramızdaki hava aniden değişirken nefesi titriyor. Bana daha önce de bakmıştı ama sanki ilk kez beni *görmeye* gerçekten izin veriyor.

"Kartal için bu yiyecek vaadidir. Onu ödüllendirmeye devam ettiğim sürece, çağırdığımda gelecektir. İnsanlar da aynı şekilde kolaydır. Para, güç ya da seks isterler. Hangisini istediklerini öğrendiğinizde, tıpkı kartalın benimkini yediği gibi siz de onları avucunuzun içine alabilirsiniz."

Dudakları aralanmış ve göğsü eskisinden daha hızlı kabarmış bir halde bana bakıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve zihnim, oyuncağım olsaydı ona yapacağım iğrenç şeylerle doluyor.

Indie sertçe yutkunuyor, boğazı düğümleniyor. "Hangisini arzuluyorsun?" diye cesaretle soruyor.

Elim uzanıyor ve kızaran yanağına yapışan ıslak saç telini kulağının arkasına itiyorum. "Sadece birini değil, hepsini istiyorum," diye duraksıyorum, elim teninde olması gerekenden daha uzun süre kalıyor. "Ve daha azını kabul etmeyeceğim."

Zaten ateşle oynuyorum ve kuma çizilen çizgiyi takip ediyorum.

Canı .

Mesafemi korumam için milyonlarca neden var, en büyükleri Indie'nin Callan'ın kız arkadaşı ve benim üniversitemde öğrenci olması, ama bu beni durdurmuyor. Beni durduramaz.

Bir adım daha öne kayarak başımı eğiyorum. Tepki verdiği ve yaklaştığının farkında olup olmadığından bile emin değilim. Çenesi bana doğru eğiliyor ve aramızdaki mesafeyi daha da açıyor. Benden birkaç santim daha kısa ama titrek nefesini çenemde hissedebileceğim kadar yakınız.

"Sen de aynı derecede kolay olurdun," diyorum ona karanlık bir sesle, gözlerim pembe dudaklarına kayıyor. "Hangi ödülü arzuladığını anladığımda, seni de aynı şekilde itaatkâr yapabilirim. Tıpkı onun gibi, çağırdığımda geleceksin." Benim için bile bunun bir tehdit mi yoksa bir vaat mi olduğundan emin değilim. Belki de ikisinin karışımıdır. "Sadece aklımda tutmam gereken bir şey." Odaya girerken sahip olduğum kararlılığı arayarak kendimi bir kez daha sertleştiriyorum. "Lütfen bir dahaki sefere yanında bir havlu getir Indie. Yerlerimi mahvettiğini görmek istemem."

O cevap vermeden önce dönüp gitmem ikimiz için de en iyisi.

ÜÇ

INDIE

EYLÜL

Kendimi oldukça becerikli bir insan olarak görüyorum.

Hayatım boyunca hedeflerime ulaşmanın ve sorunlarımı çözmenin bir yolunu buldum. Bazen elimde bir parça sakız ve bozuk para kadar az bir şeyle, hayattan *MacGyver*'la kurtulmanın bir yolunu buldum. Önüme çıkan her engeli zarafetle ve saygınlığımı koruyarak atlattım.

On dokuz yıl sürdü ama sanırım sonunda eşimle tanıştım.

Hayatımda hiç şu anda hissettiğim kadar çaresiz hissetmemiştim. Hangi yöne baksam bir kaçış yolu bulamıyorum. Tüm kapılar üzerime kapanıyor ve ben tek bir ipliğe tutunmuş durumdayım.

Ve elinde bir makasla orada durmuş, kesmek için doğru zamanı bekliyor.

İhanetin geldiğini görmeliydim ama aptalca bir şekilde içten içe hâlâ umursadığına inandım. Bana ne kadar yanıldığımı kanıtladığında yumruklarını esirgemedi. Her darbesi bende hâlâ izlerini taşıdığım bir çürük bıraktı. Hiç solmayacaklarından emin değilim.

Benim için dünyalara bedel olan tek şeyi aldı ve şimdi her şey onun ardından dağılıyor.

Tüm suçu ona atmak kolay olurdu ama ben de hatalıyım. Öncelikle, onun bu kadar zalimce bir şey yapmayacağına inandığım için, ama sonrasında yaptıklarında da dikkatsiz davrandığım için. Planımı iyice düşünmedim. Öfke ve çaresizliğin hareketlerimi belirlemesine izin verdim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Bu durumdan tek bir çıkış yolu görebiliyorum ve gururumu koruyarak kurtulma şansım yok.

Gözlerinin içine bakıp yardım için yalvarmak zorunda kaldığımda değil.

Astor Banes'i görmeyeli iki ay oldu ama bu, geceleri gözlerimi kapattığımda onu görmediğim ya da sesini duymadığım anlamına gelmiyor. Yaşadığımız o tekil ve kısa etkileşim beynime kalıcı olarak yerleşti. İtiraf etmek istediğimden daha sık kendimi anıların içinde kaybolurken yakalıyorum.

Astor ve Callan'ın yontulmuş yüz yapıları ve benzer yapıları ile görünüş açısından pek çok benzerlikleri var, ancak Callan'ın bana yaptığı veya söylediği hiçbir şey beni babasının sözlerinin etkilediği gibi etkilemedi.

Callan'ın da yoğun olduğu anlar var ama Astor'dan çıkan enerjinin yanında sönük kalıyorlar. Bu yaz o gün nefes alamayacak kadar boğuluyormuşum gibi hissettim. Bir insanın ölmesinin pek çok yolu vardır ama eminim ki o anda, o şekilde ölmeyi umursamazdım.

Bu karşılaşmadan önce Astor'un farkındaydım ama fırtınasına kapılacak kadar uzun süre ona bakmamıştım.

Callan beni birkaç aile yemeğine davet etmişti ve Astor o zamanlar çok hoş biriydi. Hatta samimiydi. O zamanlar Callan'ın yarattığı kasırga gözümü kör etmişti. Pembe gözlüklerim sıkıca yerinde ve onun ötesini göremiyordum. Şimdi gözlükler kalktı ve sonunda Astor'u gördüm, onun varlığını unutmak mümkün değil.

Asla unutmayacağımdan emin oldu.

"Sadece düşünmek için bir şey," demişti, kafama hangi tohumu ektiğini çok iyi biliyordu.

Tohum, Temmuz ayından bu yana beni sürekli tuzağa düşüren bir sarmaşığa dönüştü. Ondan uzak durmak için yolumdan çekildim, görüş alanımdan çıktığında üzerimdeki etkisinin buharlaşacağını umuyordum. Bunun bir şans olduğunu, beni savunmasız olduğum bir anda yakaladığını düşündüm. O gün Callan'la olan ilişkimin durgun haliyle hesaplaşırken ve annemle uğraşırken bir dizi şey hissediyordum.

Duvarlarım yıkılmıştı ve sanırım Astor bunu gördü.

Callan'ın babasının göl evinde vakit geçirme tekliflerini reddetmeye başladım. Teklif etmeyi tamamen bırakması için hayır demem sadece iki hafta sürdü. O noktada umurumda değildi çünkü erkek arkadaşım bir içki tüpünün üzerinde yüzüp yaz güneşinde sarhoş olurken ben patlayan hayatımın parçalarından kaçmakla meşguldüm. Oraya geri dönmek ve rüyalarımın girmeye başlayan adamla yüz yüze gelme riskini almak istesem bile, numara yapacak enerjim yoktu.

Ve şimdi, hatalarla ve tek başıma savaşlarla geçen bir ayın ardından, resmen seçeneklerim tükendi ve tüm enerjim tükendi.

Bu toplantıya geç kalmamı çok yorgun olmama ve bugün yataktan çıkmak istemememe bağlayabilirim ama yalan olur. Asıl neden, ofisine gitmeye kendimi ikna etmek için iki saat boyunca moral konuşmaları yapmam ve psikolojimi düzeltmem gerekti.

Sonunda hazırlandığımda, hazırlanmak için sadece on beş dakikam vardı.

Asansörden yavaşça çıkan insan kalabalığı karşısında hayal kırıklığı içinde homurdanmamak için çaba sarf etmek gerekiyor. Yapacak başka işleri yokmuş gibi acele etmiyorlar. Bu arada, bir adamla toplantım var.

Hayatımın geri kalanının yolunda gitmesi için son umudum olabilir.

Astor bana yardım etmeyi kabul etmezse, boku yerim. Asilce ve gerçekten *boku* yerim.

Son çıkan kişi, kıyafetiyle *yönetici asistanı* olduğunu belli eden orta yaşlı bir kadın. Geçerken bana gülümsüyor. Genelde ben de herkese gülümserim ama bugün değil.

Bugün gülümseyecek bir gün değil. Şeytana yalvarmaya gidiyormuşum gibi hissediyorum.

Kimse bana katılmaya fırsat bulamadan asansöre adımımı atıyorum, parmağım kapıyı kapatma düğmesini basılı tutuyor. Kapılar kapandıktan sonra, en üst katı seçmeden önce ciğerlerime sakinleştirici bir nefes çekiyorum. Yukarı çıkış acı verecek kadar yavaş ve kapılar açıldığında tırnaklarımı avuçlarıma batırmaktan avuç küçük hilaller oymuştum.

Bu kat sessiz, ürkütücü derecede sessiz. Telefonlar sessiz ve kattaki çeşitli ofislerin hiçbirinden çıt çıkmıyor. Aydınlık koridorda yürürken, yanlış katı seçtiğimi düşünerek paniklemeye başlıyorum ki, kumral saçlı güzel bir kadın resepsiyon masasından kalkıyor.

"Bayan Riverton?" Gülümsemesi nazik, beni anında rahatlatıyor. "Bay Banes sizi bekliyordu. Lütfen beni takip edin, size ofisini gösterebilirim."

Sesini duymadan önce onu hissediyorum.

"Buna gerek yok Cheska," diye talimat veriyor Astor arkamdan, tüylerim diken diken oluyor. "Ona kendim gösterebilirim."

Kaslarım buz kütlesi gibi ve olduğum yerde donmuş gibiyim. Arduvaz grisi gözlerinin gözlerimin üzerinde gezindiğini doğrulamak için arkamı dönmeme gerek yok.

Ben. Her tenimde ateşten izler bıraktıklarını hissedebiliyorum.

"Öğle yemeğine çıkmadan önce başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor resepsiyonist, sesinde boğucu bir tonla. Kızı suçladığımı söyleyemem.

Astor ona "Hayır," diyor ama hâlâ bana baktığını biliyorum. "Indie, benimle gel."

Nihayet onunla yüzleşmek için döndüğümde aylar önceki tehdidi tekrar tekrar çalıyor.

Çağırdığımda geleceksin.

Temmuz ayında lacivert bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. İlk birkaç düğmesi çözülmüş ve kolları kıvrılmıştı, bu da ona rahat bir görünüm veriyordu. Bugün ise bir toplantı salonunu yönetmeye hazırlanır gibi giyinmiş. Olympic Sound Üniversitesi'nin başkanı olarak, toplantımızdan sonra tam da bunu yapıyor olabilir.

Taktığı gümüş kravat şakaklarında ve ensesinde oluşan gümüş telleri tamamlıyor ve takım elbise ceketinin gri rengi gözlerinin arduvaz grisi rengini ortaya çıkarıyor. Her ikisi de bana fırtına öncesi gökyüzünün rengini hatırlatıyor. Dürüst olmak gerekirse, bir fırtınada onun gözlerinde olduğundan daha az kaos var. Onunla yüzleşmektense şimşek tehlikesiyle yüzleşmeyi tercih ederim.

Ondan korktuğum için değil.

Hayır, onun yüzünden yapabileceklerimden korkuyorum.

Kısa karşılaşmamız beni kararsız ve kontrolsüz hissettirdi.

O kadar kolay yaptı ki, bu mümkün olmamalıydı.

"Bu taraftan," diye talimat veriyor ve arkasını dönüp koridorda ilerliyor. Takip ettiğimden emin olmak için dönmüyor. Astor sadece takip edeceğimi biliyor.

Sessiz mekanda etrafıma bakarken, bu toplantıyı burada kimse yokken planladığını fark ediyorum. Ve merak ediyorum neden

Geniş ofise girdiğimizde böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Arka duvarın tamamı cam pencerelerden oluşuyor, Puget Sound'un engelsiz bir manzarasını sunuyor, eğer sinirsel enerjiyle ağzına kadar dolu olmasaydım güzel bulabilirdim.

Astor masanın arkasındaki yerini alıyor ve önündeki deri sandalyelerden birini işaret ediyor. Gözlerim parlak yüzeyde duran isim levhasının üzerinde geziniyor.

Astor Z. Banes.

Z ne geliyor?

"Otur, Indie."

DÖRT

ASTOR

Telefonun geleceğini biliyordum, sadece beklediğimden daha uzun sürdü.

Bir aydan uzun bir süredir yarattığı karmaşayı düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor ve ben de bir ay boyunca onun ofisine gelmesini bekledim. Bu onun son çaresi olacaktı ama bana geleceğini biliyordum. Bir yardım eli olmadan bu durumdan kurtulması mümkün değildi ve davasına atanan kamu avukatı da beş para etmezdi. Ondan daha fazla katkıda kedilerle tanıştım. Yaptığı tek iyi şey onu hapisten uzak tutmak oldu.

Indie'yi son birkaç kez üzerinde mayodan başka bir şey yoktu. Şimdi ise kimilerine göre çok kısa sayılabilecek yeşil-siyah ekose bir etek ve uzun kollu siyah bir tişört giyiyor.

Nedense şimdi giydiği kıyafetleri bikinili halinden daha dikkat dağıtıcı buluyorum. Belki de kıyafetlerin altında ne sakladığını bildiğim içindir ya da daha büyük olasılıkla siyah deri botlarıyla birlikte siyah diz üstü çoraplar giydiği içindir. Bunlardan başka bir şey giymediği görüntüler kafamı dolduruyor.

Indie karşımdaki sandalyedebir şekilde oturuyor, çapraz bacakları hareketsiz oturamıyormuş gibi zıplıyor. Gerçek şu ki, onu

neredeyse hiç çaba harcamadan kıvranması beni memnun ediyor. Bir sırtışıla savaşıarak başımı ona doğru eğiyorum.

"Benden ne istiyorsun, Indie?" Cevabı biliyorum ama söylediğini duymak istiyorum. Pembe dudaklarının "*ltffen*" kelimesini oluşturmasını izlemek istiyorum. "Telefonda bu görüşmenin neyle olduğu konusunda muğlak konuştun. Oğlumla ilgili değil, değil mi?" Bunu ona sormak acımasızca ama tepkisini ölçmek istiyorum. Callan son zamanlarda onun hakkında pek konuşmadı ve aralarındaki tek ipliğin ne kadar kırılgan olduğunu bilmek istiyorum. *Onu koparmak benim için ne kadar zor olacak?*

Vereceği cevap planlarımı etkilemeyecek ya da değiştirmeyecek. Bu noktada beni durduracak bir şey yok, ancak yine de ilerlemeden önce bilgi sahibi olmak istiyorum.

Koltuğunda tekrar kayıyor ve parmakları boğazındaki altın kolyelerle oynamak için yukarı uzanıyor. "Hayır, Callan'ın bundan haberi yok." Duraksıyor, Indie başını sallarken hüzünlü bir kahkaha boşluğu dolduruyor. "Nerede durduğumuzdan gerçekten emin değilim ve bilseydim bile yine de onu bu konuda rahatsız etmek istemezdim. Ona söylesem de umursar emin değilim." Belirsizlik dolu kehribar gözler benimkilerle çarpışıyor. "Kusura bakmayın Bay Banes ama şu anda oğlunuzun peşinden koşmaktan daha acil işlerim var."

Kelimeleri o söylemese bile, bana tam olarak duymak istediğim şeyi söylüyor.

"Yeterince makul," diye kabul ediyorum, dirseklerimi siyah masaya dayayabilmek için sandalyemde öne doğru oturuyorum. "Peki, şu anda ofisimde oturmuş tam olarak ne yapıyorsun?"

Indie bir ciğer dolusu hava alıyor ve tekrar konuşmadan önce yavaşça bırakıyor. "Bursumu kaybetmek üzereyim. alınmaması için elimden gelen her şeyi yaptım, ancak son zamanlarda diğer her şey gibi, yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor. Burs

Komite, yaşananlar nedeniyle bu konuyu daha fazla tartışmayı aklından bile geçirmiyor."

"Peki ne oldu?"

Hikayeyi biliyorum ama ondan duymak istiyorum.

Belirsizlik gözlerini terk ediyor ve yerini acı bir ihanete bırakıyor. "Annem arkamdan iş çevirdi ve onlar tatildeyken erkek arkadaşıyla kaçtı. Evlilik cüzdanının mürekkebi henüz kurumamışken Tacoma'daki mülkümüzün mülkiyetini Ivan'a devretti." Kendini sakın tutmak için elinden geleni yapıyor ama her geçen saniye maskesi düşüyor. "Bu kadar büyük bir araziye sahip olmanın ve onunla ilgilenmenin çok fazla iş olduğuna karar verdi. Sonunda araziyi bir konut geliştiricisine satmadan önce üzerinde bulunan her şeyi satmayı planlıyor." Indie'nin elleri kucağında toplanıyor, açılıp kapanıyor. "Jüpiter'i de satmayı planlıyor."

Başımı sallayarak hikâyesini anlatmasına izin veriyorum.

"Ivan'a Jupiter'i ondan satın almama izin vermesi için yalvardım ama o reddetti ve annem de yardımcı olmadı. Arkasına yaslandı ve Ivan'ın onu benden almasına izin verdi."

"Atı artık elinizde tutamayacak olmanız bir hayal kırıklığı olsa da, onun becerisine ve kalibresine sahip bir hayvan elbette onu göstermeye devam etmek isteyen birine satılacaktır. Doğru mu?"

"Hayır," diye başını sallıyor Indie. "Bunu kâr etmek için yapmıyorlar, inat olsun diye yapıyorlar."

Bu söz üzerine başım öne eğildi. "Peki bunu neden yapsınlar?"

Hikayeye oturduğu yerden devam gibi ayağa fırlıyor. Sandalyenin arkasında volta atıyor ve bakışları benden başka her yere bakıyor. "Birkaç yıl önce Ivan'la aramızda bir olay oldu. Yatak odamda daha önce hiç görmediğim bir kamera buldum. Anneme bunu anlatmaya çalıştım, onun iyi bir adam olmadığı konusunda onu uyarmaya çalıştım ama o bunun benim hatam olduğunu söyledi." Burada bir

Son kelimeyi söylediğinde sesinde duyulabilir bir kırılma oluyor. O devam ederken aklımdan bu *Ivan*'la yüz yüze tanışmanın nasıl bir şey olacağı düşüncesi geçiyor. "Ivan o olaydan sonra benden nefret etti. O zamandan beri annemin kulağına gidiyor, onu bana karşı kışkırtıyor. O da buna izin verdi." Hâlâ dinlediğimden emin olmak istercesine bir anlığına bana bakıyor. "Ivan Jüpiter'i para için satmaz. Onu bulabildiği en iyi alıcıya, bana son bir siktir çekmiş olmak için satacak."

Terk ettiği sandalyenin arkasında durur, elleri sandalyenin arkasını öyle sıkı kavrar ki parmak eklemleri bembeyaz olur.

"Sıkıntılı bir hikâye Indie, ama bunların nasıl etkilediğini anlamıyorum," diyorum , ne yaptığı ya da benden ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmaya devam ederek.

Dediğim gibi, bu buluşma için bir ay boyunca sabırla bekledim. Kendisini içine soktuğu karmaşayı öğrendiğimden beri için planımı tasarlıyor ve mükemmelleştiriyordum.

"Jüpiteri kime satacağını biliyordum ve bu yüzden onlar uyurken araziye gizlice girdim. Eğitimcim Tessa, babamın vefatından önce uzun süredir arkadaşıydı ve bana yardım edeceğini biliyordum. Arkadaşının Idahoda bir barınağı var ve Jüpiter'i oraya götürürsem güvende olacağını düşündüm." Elleri deri koltuğun üzerinden düşerken yenilgiyi iliklerine kadar hissedebiliyorum. "Ivan'ın gönderdiği polisler beni bulduğunda sınıra çok yaklaştım. Ben yolun kenarında kelepçeliyken Jüpiter'i aldılar ve Ivan beni mal hırsızlığıyla suçladı..."

"Ve Washington eyaletinde hırsızlık kabahattir," diye onun yerini dolduruyorum. Şimdi anlamıyor ama eyalet sınırını geçmeden yakalandığı için şanslı. Planı başarılı olsaydı suçlamaları daha da kötüleşebilirdi. "Ve siciline işlenen bir kabahat seni başarı bursundan mahrum bırakır."

"Evet." İtirafı ancak bir fısıltı ve yenilgi dolu.

"Ve bugün buraya eğitimine burada devam edebilmen için sana torpil yapıp yapamayacağımı sormaya mı geldin?"

Olympic Sound Üniversitesi prestijli bir özel üniversitedir ve buradan diploma aldıktan sonra öğrencilere açılacak kapılar benzersizdir. Elinden alınan her şeyin üzerine bir de bu şansı kaybetmek Indie için akıl almaz bir şey. Ondan gelen çaresizliğin kokusunu alabiliyorum.

"Evet."

Hayatta bazı şeyler emek ve çaba ister, bazıları ise kaderin bir cilvesi olarak kucağınıza düşüverir. Bu da o zamanlardan biri. Bunu daha iyi planlayamazdım. Parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadan tüm parçalar aynı hizaya geldi. Callan'a olan saygımdan dolayı aylarca kendime Indie Riverton'a dokunmayacağıma ve ondan uzak duracağıma söz verdim.

Temmuz ayında bana heyecan ve korku dolu gözlerle baktığında bu plan yerle bir oldu. Ölümcül bir kombinasyon ama kanımı tutuşturan bir kombinasyon. Onu mutfağında yalnız bıraktığım an, sözümü bozmaya ve istediğim şeyi kendimden esirgemeye son vermeye karar verdim.

Tek yapmam gereken fırsatın gelmesini beklemektir ve fırsat geldiğinde bunu değerlendirmekte tereddüt etmeyeceğime yemin ettim.

Yardım için bana geldi ama bunun ona neye mal olacağı konusunda hiçbir fikri yok.

Avuç içlerimi masanın serin yüzeyine koyarak ayağa kalkıyorum. Indie'nin dikkatli bakışları, yırtıcı bir hayvan tarafından takip edilen bir geyik gibi yaptığım her hareketi izliyor. *Güzel kız, seni bütün olarak yiyeceğim.*

Telaşsız bir şekilde hareket ederek, masanın kenarına oturmadan önce takım elbise ceketimin düğmelerini çözüyorum.

"Bu tam bir çıkmaz, Bayan Riverton." Cık cık diye bir ses çıkardım. "Her şeyi berbat ettiniz ve

"Kendini bulduğun kararlı yol." Alevlerini körüklüyorum çünkü onları tekrar söndürmenin benim için ne kadar kolay olacağını görmek istiyorum. "Bana öyle geliyor ki, bu üniversitenin sadece zamanını değil, aynı zamanda değerli kaynaklarını da boşa harcadınız. Bu burs için her yıl binlerce başvuru oluyor. Kabul edilmeyi umuyor ve bunun için dua ediyorlar ama siz hepsini çöpe attınız, ne için? Kolayca değiştirilebilir bir *at için* mi?"

Tam istediğim gibi, kehribar rengi gözlerinde ateş parlıyor ve yüzü öfkeyle buruşuyor. "Anlamadığın şeyler hakkında konuşma," diye tükürdü. "O *atın* benim için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. *Hiçbir fikrin yok.* Her şeyi ettim, biliyorum ama onu *katledilmekten* kurtarmak için en ufak bir şansım olsa yine yapardım." kalkan olarak kullandığı sandalyeyi yuvarlıyor, öfkesi onu daha da yaklaştırıyor. "Biz konuşurken, ne kadar değerli olduğunu belirleyebilmeleri için bir tartının üzerinde duruyor olabilir. Soyunun ne olduğu ya da kaç kurdele kazandığı umurlarında bile değil. Hatta benim için ne ifade ettiği bile. Onun tek değeri ne kadar et sağlayabileceği olacak ve sadece bu düşünce bile lanet halınıza kustum için yeterli."

Soğuk bir taş parçası gibi oturarak, patlamasından hiç rahatsız olmadan, sakince "" diye emrediyorum.

Indie'nin yüzündeki öfke eriyor, yerini şaşkınlık alıyor. Terk ettiği sandalyeye ve bana baktı. "*Ne?*"

"Otur lan yerine, Indie." Bu kez ses tonumda ölümcül bir keskinlik var, beni sorgulamasına yer bırakmıyorum.

Mücadele bedenini bir kez daha terk etmeden önce bir süre daha bana bakıyor. Daha fazla tartışmadan emrimi yerine getirdiğinde göğsüm memnuniyetle doluyor.

Uymaya çok isteklisin, Indie. Sana başka ne ?

"Güzel." Onayım üzerine Indie'nin gözleri parlıyor ve oturduğu yerde hafifçe kıpırdanıyor. "Buraya benden yardım istemeye geldin ama gerçek kelimeleri söylemedin. Tekrar söyle Indie, benden ne istiyorsun?"

Pembe dili dışarı çıkıp alt dudağını ıslatıyor. Düşmekte olan kararlılığının geri kalanını bulmak için çenesini eğiyor ve daha dik oturuyor. "Lütfen bana yardım eder misiniz Bay Banes?"

Ve orada. Duymayı beklediğim kelime.

Lütfen.

BEŞ

ASTOR

"Bana daha önce , Indie. Bunu yapsaydın kendine çok fazla zaman ve enerji kazandırmış olurdun." Masamın diğer tarafına ve deri koltuğuma oturuyorum. En üst çekmeceyi açarak, yaklaşık iki ay önce orada bıraktığım mavi dosyayı elime alıyorum. O da benim gibi sabırla bugünün gelmesini bekliyordu. "Sen bir şeyleri kurtarmak için nfile çabalarına devam ederken, ben çoktan senin için bunu yapmıştım."

Indie'nin dudakları şaşkınlıkla aralanır. "Anlamıyorum," diye kekeliyor.

Dosyayı masamın parlak yüzeyine yerleştiriyorum. Gözleri benimkine dönmeden önce sadece bir anlığına dosyaya kayıyor. "Eninde sonunda yardım için bana geleceğini biliyordum, bu yüzden bugün için iyi hazırlanmış olman amacıyla torpil yapmak ve senin için bazı seçenekler ayarlamak için inisiyatif aldım." Sözlerim olduğundan çok daha özverili görünüyor. Benim güdülerim doğası gereği her zaman bencilce olmuştur ve olacaktır. "Bu iki yoldan hangisini seçeceğiniz size kalmış, ancak her iki da saygın bir üniversiteden diploma alarak buradan ayrılacaksınız."

"Sana geleceğimi nereden bilebilirdin? Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz." Başı sallanıyor.

"Söylesene, hayatında başka kim sana yardım etmek isterdi ya da edebilirdi?" Soruyorum. "Annen artık yeni kocası da içinde olduğu için senden tamamen elini eteğini çekti. Arkadaşların sana ağlayabileceğin bir başka bir şey sunamadı. Peki ya oğlum? Sorunlarınızdan onu haberdar etmemeyi tercih ettiniz. Tekrar soruyorum, sana başka kim yardım edecekti?"

Orada oturmuş, ellerine bakıyor ve kaderini kabulleniyor. "İki seçeneğim olduğunu söylemiştin. Nedir onlar?"

Mavi dosyayı açarak, Alabama'daki üniversiteden gelen kabul mektubunu okuyabilmesi için ona yaklaşıyorum. "Uzun zamandır Auburn Üniversitesi'nin dekanı olan bir iş ortağım var. Şu anki lekeli sicilinizi görmezden gelmekten ve size okulunda bir yer teklif etmekten çok mutlu oldu. Barınma ve yemek planı da katılımınızın bir parçası olacak. Ayrıca okul harcın için de bir kredi ayarladım. Eğer isterseniz, tek yapmanız gereken kalan evrakları doldurmak. Bu size annenizden ve onun yeni kocasından uzakta yeni bir başlangıç yapma fırsatı verecektir."

Bu, ona isteyebileceği her şeyi sunan olumlu bir tekliftir. *Neredeyse her şeyi* yani.

"*Auburn* mü? Şaka mı yapıyorsun? Bu teklif gerçek olamayacak kadar iyi. Ee, ne var bunda?"

"Akıllı kız." Başımı bir kez onaylarcasına sallıyorum. Güneydeki üniversiteden aldığı kabul mektubunu çevirerek altında saklı broşürü gösteriyorum. "Yeteneği gördüklerinde tanıyorlar ve bu fırsatın ellerinden kaçmasına izin vermeyecekler. Binicilerinden biri beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kaldı ve şimdi takımlarında senin için boş bir yer var."

Mavi ve turuncu broşüre sanki onu kişisel olarak rencide etmiş gibi bakıyor. Tamamen beklediğim bir tepkiydi. "Sana zaten söyledim.

Bir binicilik takımının parçası olmak gibi bir niyetim yok. Özellikle de-"

"Jüpiter." Onun için bitiriyorum. Safkanın adını çoktan unutmuş olabileceğimi düşünüyor. Sadece ismin ironisi bile onu yıllarca hafızamda tutacak. "Ne dediğini biliyorum ama *seçici* davranacak durumda değilsin, değil mi? Bu teklif kolay kolay yenilmeyecek bir teklif. Ayrıca bir ay fikrinizi değiştirecek olsanız bile tekrar alamayacağınız bir teklif." Broşürü ona doğru uzatırken, broşürün altına sıkıştırılmış doru atın resmini çıkarıyorum. "Ona Connecticut diyorlar. Bana söylenene göre mükemmel bir atlayıcı. Sadece bir biniciye ihtiyacı var. Sahipleri üniversitenin mezunları ve atlarının binicilik takımında yer almasından gurur duyacaklardır."

İsteksizce, ellerini uzatıyor ve uzatılan resmi alıyor. Resimdeki ata baktıkça kehribar rengi gözlerindeki umutsuzluk daha da artıyor. Yumuşak dudakları, teklifi kabul etme yeteneğini bulmaya çalışır gibi açılıp kapanıyor, ama sonunda sarsılmaz sadakati kazanıyor. Tam da umduğum ve planladığım gibi. Resmi ters çevirirken gözleri sıkıca kapanıyor.

Tek parmağını kullanarak bana geri itiyor. "İkinci seçenek nedir?"

Bunun için bir dosya yok. Hayır, bunun kağıda dökülmemesi en iyisi. "İkinci seçenek, burada kalmanız ve eğitiminize burada, üniversitemde devam etmenize izin verilmesi. Bursunla karşılanan miktarın aynısı karşılanmaya devam edecek. Ne yazık ki, oda ve yemek bu seçeneğe dahil olmayacak, ancak zaten kampüs dışında bir daireniz olduğu için, bu şekilde hiçbir şey değişmeyecek. Pazartesi sabahı dersleriniz normal şekilde devam edecek."

Tamamen şaşkın görünen Indie başını bana doğru eğiyor. "Neden bununla başlamadın?"

Sandalyemde arkama yaslanıp dirseklerimi kolçaklara dayıyorum ve ellerimi birbirine kenetliyorum. "Çünkü ikinci seçeneğin bedeli, kendinize verdiğiniz bir sözü bozmaktan çok daha büyük."

At arkadaşına olan sadakati çok sevecen ama ne kadar dayanıklı olduğunu öğrenmek üzereyim. Ona olan arzum kadar güçlüyse, bunu kırma ihtimali çok düşük.

"Olympic Sound'da kalmak bana neye mal olacak?" Indie koltuğunda kayıyor, asıl soruyu sormadan önce bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor. Zeki bir kız, hakkını vermeliyim. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Oh, güzel kız, hiçbir fikrin yok.

Bu, cevabını tam olarak duymaya hazır olduğundan emin olmadığım ölümcül bir soru. Bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Sen."

Oturduğu yerde kaskatı kesilmesini ve dudaklarından tatlı bir soluk çıkmasını izliyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Elleri kısa eteğinin kenarına gidiyor. Parmakları kumaşı, onu sandalyesine bağlı tutan tek can simidiymiş gibi kavırıyor. Indie köşeye sıkışmış bir tavşan gibi görünüyor, sanki ani bir hareket onu kaçtıracakmış gibi. Sandalyemden bir kez daha kalkarak teorimi test ediyorum. Gözleri kapalı kapıya doğru kayıyor ama uslu bir kız gibi oturduğu yerde kalıyor.

Öne doğru eğilip boşluğu daha fazla doldururken avuçlarımı masama bastırıyorum. "Gerçekten çok basit. Okul yılının geri kalanında benim olacaksın. İstedğim zaman çağırabileceğim, istediğim zaman sahip olabileceğim, uygun gördüğüm her şekilde dokunabileceğim."

Indie'nin bakışlarında ofisime girdiğinden beri var olan merak kıvılcımı yerini dehşete bırakıyor. "Benden ne yapmamı istiyorsun? *Fahişen* olmamı mı?"

"Eğer böyle aşağılayıcı terimler kullanmayı tercih ediyorsanız, kullanabiliriz." *Güzel bir şey. Güzel bir fahişe.*

Parmakları bu noktada eteğinin kumaşını yırtacakmış gibi görünüyor. Elleri titremeye başladı ama yine de yerinde durmaya devam ediyor. Kapı ondan sadece birkaç adım uzaktayken. Kimse onu kaçırmaktan alıkoyamıyor.

"Callan'ın kız arkadaşı olduğumu bildiğin halde bunu bana nasıl söylersin?" Indie bunu sanki tartışmaya mantık getirecekmiş gibi söylüyor. O kadar az şey biliyor ki, o gün mutfağında mantık pencereden dışarı çıktı - artık kendimi istediğim şeyden mahrum karar verdiğimde.

Sabit, telaşsız adımlarla masamın etrafından dolanıyorum ve onun duruyorum. Indie sandalyesine yaslanıyor, yüzlerimiz göz hizasında olacak şekilde eğildiğinde umutsuzca aramızda boşluk yaratmaya çalışıyor. Parmaklarımı çenesinde gezdirdikten sonra çenesini kavradığımda irkiliyor. Gözbebekleri büyüdüğünde ve dudaklarından titrek bir nefes geçtiğinde sırtışımlı saklamak zorunda kalıyorum.

"Dilindeki yalanın tadı nasıldı, Indie?" diye sordum. "Acı, eminim."

Benimle tartışmak istiyor, bunu biliyorum ama bunun yerine bir taş parçası gibi oturuyor ve alevlerin yüzeyin hemen altında dans etmesine izin veriyor. Orada olduklarını biliyorum. Alevler yalıyor, benimle alay ediyor. Onları körüklemek istiyorum.

"Peki, planınız nedir Bay Banes?" Sesi güçlü ve eşit. "Eğer buna evet dersem, beni ters çevirip bu masanın üzerinde becerecek misiniz? İstesem de de mi?"

Sırtışımlı sonunda serbest kalıyor. "Hayır, yapmayacağım. Önünüzde iki seçenek var ve hangi yolu istediğinize karar vermelisiniz. Alabama'ya gitmeyi tercih ederseniz, size memnuniyetle birinci sınıf bir bilet ayırtacağım ve bu işi burada bitirebiliriz. Ve ayrı olarak ikimiz de

"Olabilecekleri anımsıyorum." Benim onun rüyalarına girdiğim gibi onun da benim rüyalarımın gireceğine şüphe yok. "Ama kalmaya ve benim olmaya karar verirsen, önce bana gelmelisin. Eğer seçtiğin yol buysa, anlaşmamızı ben başlatmayacağım. Nihayetinde bu sadece ve sadece senin seçimin olmalı."

Çenesini kavrayışında daha yukarı kaldırıyor. "Neden ben?"

"Bir keresinde bana neyi arzuladığımı sormuştun. Sana her şeyi istediğimi ve buna senin de dahil olduğunu söylemiştim. O gün başka ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Daha azını kabul etmeyeceğini." diye cevap verdiğinde sesi ancak fısıltıya dönüşüyor.

"*Kesinlikle*. Seni gördüm ve kendime ait olduğunu iddia etmeye karar verdim. Şimdi tek yaptığım bunu yapmanın bir yolunu keşfetmek." Ona aylarca kendimi arzumdan mahrum ya da dizlerinin üzerinden bana bakarken güzel yüzünün nasıl görüneceğini düşündüğümü söyleme zahmetine girmiyorum. Bunlar sadece ve sadece benim sırlarım.

Bunu sessizce düşünüyor, gözleri sanki orada saklı cevapları bulacakmış gibi yüzümü inceliyor. Bir dizi soru sormayı planlamıştım ama onun sadece bir sorusu var.

"Bugün karar vermek zorunda mıyım?"

"Hayır." Sonunda yüzünü avuçlarımdan kurtardım. "Pazar gecesine kadar vaktin var. Dört gün ve bir saniye daha fazla değil." Parmaklarım takım elbisemin cebinden bir kart çıkardı. Arkasında kişisel cep telefonu numaram yazıyor. "Eğer senden haber alamazsam, üçüncü bir yol bulduğunu varsayacağım."

Kartı benden alıyor ve ben de geri çekilerek rehin tuttuğum alanı ona geri veriyorum. Indie titrek bacakları üzerinde sandalyeden kalkarken kartı göğsünde tutuyor. Kehribar rengi gözleri benden uzaklaşmadan önce bir kez daha bana bakıyor. Ancak ince parmakları kapının koluna dokunduğunda tekrar konuşabiliyorum.

"Senden haber almayı umuyorum, Indie."

ALTI

INDIE

Biri hayatınıza zamanlayıcı tuhaf bir şey olur. Asla boşa harcamayı düşünmeyeceğiniz saniyeler birdenbire değerli ve korkunç derecede kısacık gelir.

Üç gün önce Astor Banes'in ofisinden tamamen şaşkın ve açıkçası tahrik olmuş bir halde ayrıldım. İkincisi, elbette, aşırı bir suçluluk duygusunun da yüzeye çıkmasına neden oldu. Astor'un *fahişesi* olma fikri beni heyecanlandırmamalıydı. Bu düşünce beni *çileden* çıkarmalı ve korkutmalıydı. Görüşmemizden ayrıldıktan sonra yapmam gereken en mantıklı şey -tabiri caizse- en yakın yöneticiye koşup onu şikâyet etmektir. Bunu yapmaya meyilli olsaydım bile, bunun bir işe yarayacağından şüpheliyim. Astor Banes insanlar arasında bir Tanrı.

Geçen her saniye boyunca Astor ve teklifiyle ilgili düşünceler zihnimi meşgul etti. Bir kez olsun, uykularımda bile ondan kurtulamadım. Kendi kişisel hayaletim gibi, bana musallat oldu. Bunun için ona kızgın olduğumu söyleyemem. Daha çok, bunun acı çekmeye değer bir karar olmasına izin verdiğim için *kendime* kızgınım.

Hangisini seçmem gerektiğini biliyorum. Tıpkı söylediği gibi, Alabama bana kötülüklerden uzak, yeni bir başlangıç şansı sunacaktı.

Annemin ve Ivan'ın. Washington'dan kalkan ilk uçağa binmeyi istemeliyim. Artık beni memleketime bağlayan hiçbir şey yok. Callan ile ilişkim yok. Bu noktada, ikimiz de sadece diğerinin ölüm saatini beklemiş oluyoruz. Annem, babam üç yıl önce öldüğünde annem olmayı bıraktı ve şimdi Ivan'a sahip olduğu için durum daha da kötüleşti. Ve tüm bunların üstüne, Jüpiter de gitti.

Eğitmenim Tessa, Ivan'ın onu sattığı yeri bulmak için tanıdığı herkesi arıyor. Bütün mezbahalar ve açık artırma yerleri arandı ama tabii ki bu tür bilgileri vermek istemiyorlar. Ivan'ın onu alıp kim bilir nereye satmasının üzerinden neredeyse tam beş hafta geçti. Bu noktada umutsuz hissetmeye başladım. Tek bildiğim, çoktan ölmüş olabileceği.

Sadece Jüpiter'i değil, babamı da hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum. Binicilik dünyasına olan tutkum ve sevgim ondan geliyor. Ailesi nesiller boyunca Kentucky'de at yetiştirmiş ve yarışmıştır. Babam aile işinden uzaklaşmış olabilir ama ahırları her zaman doluydu. Hastalanmadan önce bana son hediyesi siyah bir safkan oldu. Yıllarca eğittiği atın öldüğünü bilmek bugün onu kahrederdi.

Ruhlarının aynı olduğunu düşünüyordu ve bu nedenle Jüpiter'e kalp atı diyordu. Kanseri çok ağırlaştığında ve babamın vücudu artık ata binmeye dayanmadığında, Jüpiter'i bana verdi. Atın uzun ömrünün geri kalanını bir merada geçirmesi halinde mutsuz olacağını ve sıkılacağını biliyordu. Ve babam Jüpiter'le benim birlikte ne kadar iyi gördüğünde, aramızda kopmaz bir bağ oluşacağını biliyordu.

Babamın kalbi durmuş olabilir ama bir parçasını kalp atında bıraktı. Bu yüzden Alabama'ya gidip ata binme fikri

bir başkası midemi bulandırıyor. Bana en büyük ihanet gibi geliyor. *İkisine de.*

"Tüm bağlantılarım onu arıyor, Indie." Tessa'nın güven verici tonu vücudumdaki sinirleri yatıştırmak için çok az şey yapıyor. "Altı hafta içinde kuzey sınırından gönderilecek bir at sevkiyatı var. Protestocular ve farklı hayvan hakları örgütlerinin girişimleri - benimki de dahil olmak üzere- orijinal sevkiyat tarihini erteledi, ama görünüşe göre devam edecekler. Bağışçılarımızdan yeterli fon toplayabilirsek, Amelia ve ben önümüzdeki ay oraya gidip partiyi satın almayı teklif edeceğiz. yararsa, onları alıp rehabilite ettikten sonra yeniden evlendirmeyi teklif eden birkaç kurtarma merkezi var. Eğer Jüpiter oradaysa, onu bulacağız."

"Tamam." Üç gündür göğsümün daimi sakini olan huzursuzluğu bastırmaya çalışarak uzun bir nefes alıyorum. "Beni bilgilendirmeye devam et, Tessa."

"Onu geri getireceğiz. Dayan tatlım."

"Deniyorum." Keşke şu anda onun iyimserliğinin bir kısmı bende de olsaydı. "Amy'selam söyle ve teşekkür et." Tessa ve eşi Amelia'nın kaç hayat kurtardığından emin değilim ama onların bitmek bilmeyen çabaları olmasaydı yüzlerce atın ölmüş olacağını biliyorum.

"Yapacağım."

Telefon görüşmesi, birkaç dakika önce kaçtığım arka kapıdan Lark'ın sarışın kafasının çıkmasıyla sona eriyor. "İşte buradasın. Zadie seni bulamadı ve biz de bir şey söylemeden gittiğini düşündük."

alkol seviyesi yüksek ve Hansen'in üzerine döktüğü biradan dolayı gömleği nemli olsa bile, Lark zahmetsizce mükemmel görünmenin bir yolunu buluyor. Çaba bile göstermiyor ve en kötüsü de bunun tamamen farkında olmaması. Tüm bunların ötesinde gerçekten harika bir insan olduğunu bilmesem ondan nefret ederdim.

O iyi olanlardan biri ve burada bu nadirdir. Olympic Sound gibi prestijli bir üniversitede çok para vardır ve çok parayla birlikte çok sayıda yozlaşmış ve karanlık insan da gelir. Uzak durmamın benim için en iyisi olduğunu bildiğim birkaç kişi var -özellikle de bir çift kardeş-. En iyisi kendimi onların karanlık dünyalarına sokmamak.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu." Taş avlunun birkaç basamağını çıkarken elimdeki telefonu ona doğru sallıyorum.

Lark kapıyı benim için açık tutarak, "Sen ve Callan ikiniz de bu gizemli aramalarla sıvışıp duruyorsunuz," diyor. "Sürekli ikinizden birini ya da ikinizi arıyormuşum gibi hissediyorum."

Partiye tekrar girdiğimde ot ve dökülen bira kokusu beni boğuyor. Teslim tarihime on altı saatten az kalmışken bir partiye katılmalı mıydım? Hayır, ama küçük dairemin duvarlarında üst üste üçüncü gece volta atmak bana dayanılmaz geliyordu. Dışarı çıkmanın sonunda karar vermeme yardımcı olabileceğini düşündüm.

Astor mu Alabama mı?

Ya da her zaman sihirli bir üçüncü seçeneğin kucağıma düşmesini beklediğim üçüncü seçenek var. Şimdilik üniversiteyi bırakma ve sadece çalışma seçeneği aklımdan geçti. Üniversite masraflarını tek başıma karşılayacak kadar para biriktirebilirdim ama bu yıllar alır ve beni planlarımdan ve hedeflerimden tamamen uzaklaştırırdı. Pratisyen hemşire olmak istiyorum ve bunun için bir yüksek lisans programına girmem gerekecek. Olympic Sound'dan alacağım bir diploma bunun için sihirli biletim olacaktı. Buraya kabul edilecek notları alabilmek için lisede çok çalıştım çünkü bu okulu karşılayabilmek için bursa ihtiyacım olacağını biliyordum. Annem eğitim masraflarımı karşılama konusunda yardımcı olmaya istekli olsa bile, ki kesinlikle *değil*, babamın hastalığı ailemin birikimlerini yağmaladı.

Bence Ivan'a bu kadar bağlanmasının nedenlerinden biri de bu. Adamın parası var ve bunu göstermekten çekinmiyor. Onda finansal güvence gördü.

Berrak bir sıvıyla dolu kırmızı bir solo fincan önümde sallanıyor ve düşünce düzenimi bozuyor. Sihirli bir şekilde ortaya çıkan Zadie'nin uzattığı bardağı alıyorum ve bakıyorum.

Dile getirmediğim endişelerimi okuyan Zadie beni rahatlatıyor: "Merak etme. Kendim doldurdum." Parlak yeşil gözleri lekeli makyajıyla çevrelenmiş ve kırmızı ruju içtiği çeşitli içkiler yüzünden çoktan silinmiş. "İç ve gel benimle dans et!"

Buraya bu yüzden geldim, değil mi? Gevşemek ve kafamı boşaltmak için.

Kendimi bir atlayıp eve gidip kararım üzerine daha fazla düşünmeye ikna edemedim sıvıyı geri atıyorum. Votka boğazımdan aşağı inerken yanıyor, ama yaklaşan rahatlatıcı etkisini dört gözle bekliyorum.

Üç içki içtikten ve bir saat dans ettikten sonra terlemiş ve içimdeki korkuyu bastıracak kadar kafayı bulmuş durumdayım. Alt kattaki banyonun kirli aynasında kendime bakarak kısa saçlarımı düzeltiyorum. Üst yarısını dağınık bir düğümle bağlıyorum ve geri kalanını açık bırakıyorum. Hayatım boyunca belime kadar uzanan saçlarım vardı ama üniversiteye geldiğimde bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu hissettim. Giderek kısaldı ama şu anki uzun bob saçım en sevdiğim görünüm.

"İşemem lazım!" diye bağılıyor biri tuvaletin dışından, sonra da kapalı kapıya vurarak buradaki zamanımın dolduğunu haber veriyor.

Neredeyse hiç giysi giymemiş bir kız yanımdan geçmeden önce kapıyı zar zor açıyorum. Tuvalete oturup rahatlamaya başlamadan önce kapıyı kapatmayı bile denemedi.

Başımı sallayarak koridorda yürüyorum ve arkadaşlarımı arıyorum.

Yaklaşık yirmi dakika önce birinin Callan'ın adını bağırdığını duydum, yani hâlâ buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Bu gece Hansen'in partisine geleceğimi söylediğimde bana mesaj atma zahmetine girmemişti. Lark sürekli telefonla araması konusunda haklı. Eskiden bana ne üzerinde çalıştığını söylemesini isterdim, ama şimdi gerçekten umurumda değil. Kendi anlaşmalarımda açık sözlü olmadığım gibi. Ondan neden aynısını bekleyeyim ki?

Partiye gittiğimde onu çoktan , Hansen ve arkadaşlarıyla arka güvertede içki içerken buldum. Bana gönülsüzce yandan sarıldı, ben de aynı coşkuyla karşılık verdim ve başıma bir öpücük kondurdu. Futbolculardan birinin yaptığı kaba bir şaka dikkatini çabucak dağıttı. Arkama bile bakmadan sıvışıp gitmiştim.

Tanıdık yüzler ararken karanlık, dumanlı bir odaya ve o kadar soğuk bir çiftle göz göze geliyorum ki tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Kaçınmak için elimden geleni yaptığım insanlar olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bu soğuk gözler en küçük kardeşe ait. "Bakışlar öldürebilseydi" sözünün vücut bulmuş hali ama yine de ağabeyiyle karşılaşmaktansa onunla karşılaşmayı tercih ederim.

Ayaklarım kayarak durdu ve tam arkamı dönecektim ki gözlerim bu karanlık odada gerçekte neler olduğuna odaklandı.

Dövmeli kolları sandalyenin kolçağına dayanmış ve siyah boyalı tırnakları deriyi kazıyor. Dizlerinin üzerinde ağzı adamın aletinin etrafında olan kız hava almak için yukarı çıkmaya çalışıyor ama adam buna izin vermiyor. Eli sandalyeden ayrılırken dudakları alaycı bir ifadeyle aralanıyor.

deri kolçaktan geçirip saçlarının karışık tellerinden geçiriyor. Onu yerinde tutuyor ve çaresizlik içinde çırpınan sesleri kulaklarımı dolduruyor. Adam boğazından aşağı boşalırken kadın tıkanıyor ve tüm bu süre boyunca adamın buzbakışlarını üzerimde hissediyorum.

Karnımda tiksinti oluşması gereken yerde, onun yerine sıcaklık oluşuyor. Alt karın kaslarım kasılıyor ve omurgamdan aşağı bir karıncalanma akıyor. Az önce tanık olduğum şey karşısında dehşete düşmeliyim, tıpkı Astor'un teklifi karşısında dehşete düşmem gerektiği gibi, ama yine de bu duygu benden kaçıyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir açlık ve özlem tarafından gömüldü.

Gölgelerin arasına gizlenmiş adama son bir kez baktıktan sonra karnımda yanan bir ateş ve kalçalarımın arasında *olmaması gereken* bir ağrıyla arkamı dönüyorum.

Yanımdan geçtiğim her insanın yüzüne bakarak, artan hissiyatımı hafifletmeye yardımcı olabilecek birini bulmaya çalışıyorum. Kötü fikirlerin iyi fikirler gibi gelmeye başladığı sarhoşluk seviyesindeyim. Mantıklı tarafım Callan'ın artık beni istemediğini ve ona olan duygusal bağlarımın her geçen saniye azaldığını bilirken, beynimin *fiziksel* ihtiyaç duyan tarafı bir zamanlar beni daha önce kimsenin yapmadığı şekilde memnun etmeyi bildiğini biliyor. Gerçi başlangıçta çıta düşüktü ama konudan sapıyorum.

Ama şu anda bedenim o ateşli gecelerden bazılarını yeniden yaşamak istiyor.

Hansen ilerideki karanlık bir kapıdan tökezleyerek çıkıyor ve ben de ona giden yolu kapatan küçük öğrenci grubunu iterek geçiyorum.

"Hansen!" Bağırarak uzun boylu futbolcunun dikkatini çekiyorum. Başını çeviriyor, kargaşanın içinde bağırıışların kaynağını arıyor. Tişörtünün kolunu çektiğimde nihayet beni görüyor. "Hey, Callan'ı gördün mü?"

Kocaman, *sarhoş* bir gülümsemeyle Hansen'in kaslı kolu omzuma dolanıyor ve beni yanına çekiyor. "Callan benim oğlum.

Oğlum, dostum! Onu kardeşim gibi sevdiğimi biliyorsun ama Indie, bebeğim, o seni hak etmiyor." Konuşması bulanık olabilir ama mesajı açık. "Sen onun için fazla iyisin."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. "Teşekkür , Hansen." Sevecen bir şekilde göğsünü okşuyorum. "Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Aslında, bunun doğru olmadığını *biliyorum*."

Eğer bu doğru olsaydı, *babasını* düşünmezdim ve eminim ki vücuduma yapabileceği şeyleri de düşünmezdim. Geceleri orada yatıp, ona gitmenin ve uygun gördüğü herhangi bir şekilde bana sahip olmasına izin vermenin nasıl bir şey olacağını hayal etmezdim.

İyi biri olsaydım, Astor'un anlaşmasını kabul etmek istediğim için utanç duyardım.

"Hayır, öyle deme," diye karşı çıkıyor Hansen. "Sen iyi birisin, Indie."

Hansen'in sözleri kulaklarımı dolduruyor ama artık onu dinlemiyorum.

Pek sayılmaz.

Bir saat boyunca Astor'u düşünmedim, ama şimdi onunla ilgili tek bir düşüncenin beynime yeniden girmesine izin verdiğim için, beni bir kez daha tüketiyor. Bir girdap gibi, Astor Banes ve onun karanlık vaatleriyle ilgili yasadışı hayallerimin içine çekiliyorum.

Sen benim olacaksın. İstediğim zaman çağırabileceğim, istediğim zaman sahip olabileceğim, uygun gördüğüm şekilde dokunabileceğim.

Hansen düşüncelerimin arasına girerek beni geri çekiyor. "Ama daha önceki soruna cevap vermek gerekirse, Callan yaklaşık on dakika önce buradan ayrıldı. Sanırım Zadie'yi eve götürüyordu. O kız içkiyi tutabildiğini sanıyor ama bir bok tutamıyor." Odanın öbür ucundan biri adını seslenince benden uzaklaştı. "Ciddiyim bebeğim, git kendine daha iyi birini bul." Omzunun üzerinden bana baktığında sırtışı kocaman ve cesaret verici. Göz kırparak kalabalığın arasına karışıyor.

Orada durup bir sonraki hamlemi düşünüyorum. Yapmak istediğim şeyden kendimi vazgeçirmeye çalışırken elim çıplak kalçamda sabit bir ritim tutturuyor. *Alabama'nın tadını çıkarmayı öğrenebilirsin, Indie. Sadece yeni bir başlangıç yap ve her şeyi geride bırak. Onu ve sinsi yöntemlerini geride bırak.*

Mesele şu ki, Astor'dan nasıl keyif alacağımı öğrenmek zorunda kalacağımı sanmıyorum. Henüz tadına bile bakmadım ama bir şekilde en sevdiğim lezzet olacağını şimdiden biliyorum.

Kendimi buradan çok uzaklara uçmaya ikna edemedim, küçük çantamdan telefonu çıkarıyor ve üç gün önce hafızama kaydettiğim numarasını yazıyorum.

Telefon çalarken kalbim kaburgalarımın şiddetle çarpıyor ve ellerimin sinirden mi yoksa heyecandan mı titrediğini dürüstçe söyleyemem.

Üçüncü zil sesinde cevap veriyor ve adımı söylerken çıkardığı ses nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Indie."

"Evde misin?" Ciğerlerime bir kez daha hava dolduğunda soruyorum.

Tekrar konuşmadan önce uzun, ağır bir duraklama oluyor. "Hayır. Akşam yemeğinden sonra ofisime uğradım." Sadece Astor gibi biri bu saatte hâlâ çalışıyor olabilirdi. Hem de *hafta sonu*.

"Orada daha uzun kalacak mısın?"

"Bir saat kadar. Neden sordunuz?"

Ona "On beş dakika içinde orada olacağım" dediğimde evin ön kapısına doğru yürümeye başlamıştım bile.

YEDİ

ASTOR

Sırtını az önce girdiği kapıya dayadığında parmakları kolun kilidini çeviriyor.

Sözüne sadık kalarak Indie'nin bana gelmesi on beş dakika sürdü ve bu dakikaların her birinin okul gününün bitmesini hevesle bekleyen bir öğrenci gibi duvardaki saatten geçmesini izledim. Saatin her tik takında benimle birlikte olmaya -benim olmaya- daha da yaklaştığını bilmek kanımı ısıtıyor ve sikim pantolonumun fermuarını zorluyordu. Bir şey için hiç bu kadar uzun süre beklememiştım ama aylardır gösterdiğim itidal ve sabrın almak üzereydim.

Onun gelmesini beklerken, buraya benim teklifimi kabul etmek için değil de Alabama'nın teklifini kabul etmek için geldiğine dair beynimde bir parça şüphe vardı. Ama kızarmış yanaklarına ve kan dolaşımında dolaşan adrenalinden titreyen ellerine bir kez baktığımda, tahminlerimin doğru olduğunu anladım. Her zaman bana gelecek ve beni *seçecekti*.

Giydiği siyah tişört tarzı elbise dar ve kumaşın altında gizlenen kıvrımların her birini vurguluyor. Tık naz siyah ayak bileği botları ona birkaç santim daha yükseklik veriyor, bu da onu masamın üzerine eğdiğimde takdir edeceğim bir şey.

Koltuğumda arkama yaslanıp ellerimi kavuşturuyorum. "Anlat bana." Indie kelimeleri ararken alt dudağını ıslatıyor. Sonunda "Burada kalmak ," demeyi başarıyor.

"Hayır." Başımı yavaşça sallayarak yüzünün düşmesini sağlıyorum. "Bana *gerçekten* duymak istediğim şeyi söyle."

İsteğimi anlayamadan, güzel yüz hatlarındaki şaşkınlıkla bana bakıyor. Görünüşe göre kendimi daha iyi açıklamam gerekiyor. Deri sandalyeyi geriye iterek, boyum kadar ayağa kalkıyorum. Geniş masanın etrafında dönerken, beyaz düğmeli ceketimin kollarındaki gümüş kol düğmelerini çözmeye başladım. Akşam yemeğinden sonra ofise döndüğümde spor ceketimi arabamda bırakmıştım. Buraya geri dönmek asıl planım değildi ama Indie'nin süresi dolmak üzereyken eve gidip saate bakmaktan korkuyordum. Sabrım onun zamanından daha hızlı tükeniyordu.

Öyle ki, son üç gün içinde birkaç kez evinin önünden geçtim. Kapısına gidip hemen o karar vermesini istemekten kendimi alıkoymam gerekiyordu. Tıpkı diğer iş anlaşmalarımda olduğu gibi, yaptığımız anlaşmaya saygı göstermeliydim.

Ona doğru yürürken kol düğmelerini pantolonumun cebine atıyorum ve gömleğimin kollarını yavaşça sıvamaya başlıyorum. O ise sanki güvenli battaniyesiymiş gibi kapıya yaslanmış, göğsü hızla inip kalkıyor.

"Eğer burada kalacaksanız, fiyatın ne olduğunu biliyorsunuz ve tamamen *anlıyorsunuz*, değil mi?" Kollarımı sıvamaya devam ederken ona hızlı bir bakış attım. "Burada kalırsanız ne olacağınızı anlıyorsunuz, değil mi?"

Onun sadece birkaç santim önünde duruyorum ve onun alanını kendime aitmiş gibi sahipleniyorum. Bu pozisyonda, Indie bana bakmaya devam edebilmek için başını arkaya eğmek zorunda kalıyor. Gözleri hâlâ bana bakıyor mu?

Onu burada diz çökmeye zorlasam böyle bir umut ve arzu mi?

"Evet," diye nefes alıyor. "Anlıyorum."

Parmaklarımla yüzünü okşadığımda sinirleri ve sert duruşu yumuşuyor. Gözleri memnuniyetle kapanıyor, kalın kirpikleri elmacık kemiklerine sürtünüyor ama parmaklarımı kısa saç tellerinin arasından sertçe geçirdiğimde bu tatlı an yok oluyor. Kehribar rengi gözleri benimkilerle bir kez daha çarpışıyor ve başını da geriye ittiğimde dudaklarından irkilmiş bir nefes kaçıyor.

Başımı eğerek, sıkılmış dişlerimin arasından ısırdım, "O zaman söyle

o."

Yüzüne yansıyan bir endişe titreşimi bulmayı umuyorum, Ama çok sevindim, tek bir iz bile yok.

O hazır.

"Senin olmak istiyorum."

Onun bu açıklaması omurgamdan ve uzuvlarımdan aşağıya doğru yayılan bir zevk ürpertisi yaratıyor ve sonra sikimde toplanıyor. Fermuarıma baskı yapıyor, onun için ağrıyor. Onu tam burada, bu kapının önünde almalıyım ama bir süre daha kalan kontrolümü toplamam gerekecek.

". Beni istediğini göster."

Saç tellerini daha sert çekiyorum ve o da tıslayarak bir nefes veriyor. "Nasıl?"

"Kendine dokun," diyorum, onu serbest bırakıp yanından uzaklaşarak. "Amına dokun ve ben sana tek bir parmak bile sürmeden ne kadar ıslanabileceğini göster."

Elmacık kemiklerinde güzel bir kızarıklık oluşurken dişleri alt dudağına gömülüyor. "Ben..."

"*Ne yapmayayım?* İstemiyor musun?" Yavaşça masama doğru yürürken olası bir cevap olarak öneriyorum. Eğer beni bu kadar erken reddediyorsa

Düşündüğümünden çok daha fazla işim olabilir. "Ya da belki de nasıl yapılacağını bilmediğin içindir?" Masamın kenarına tüneyerek bir cevap bekliyorum.

Giderek artan ve barizleşen gizlemeye çalışır gibi, konuşurken gözlerini halıya dikeyyor. "*Nasıl* biliyorum, *tabii ki* biliyorum. Sadece *özel* bir şey. Sadece *insanların* önünde yapmıyorum."

Gözlerim şüpheyle kısılıyor. "Sevgilin seni izlerken hiç kendini parmaklamadın mı?" Daha da önemlisi, eski sevgililerinden hiçbiri ondan bunu isteme zahmetine girmemiş mi? Ne büyük bir dikkatsizlik.

Aldığım tek cevap küçük bir baş sallama oluyor.

"Bana bak." Emrimle sanki biri ona vurmuş gibi kafasını kaldırdı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Indie. Anlaşmamız süresince özel anların artık sana ait değil. Onlar artık bana ait, tıpkı senin gibi. Vücudun, orgazmların ve lanet *gözyaşların* benim. Geri kalan ilklerin de öyle. Her birini alıp kendime mal edeceğim. Bir sevgilin önünde kendini hiç parmaklamadığını mı söylüyorsun? Buraya gel ve böyle bir manzaraya tanıklık eden ilk kişi olmama izin ver."

Yüzü endişeyle dolu ama gözlerindeki kıvılcımı görebiliyorum. Indie bunu inkâr edebilir ama emrim onu heyecanlandırıyor. "Tamam," diye kabul ediyor sakın bir nefes aldıktan sonra.

"Aferin kızıma." Övüyorum. "dur."

Bana doğru yürürken adımları yavaş ve ölçülü. Tıpkı en son karşıma çıktığında yaptığı gibi, parmakları boğazındaki ince altın zincirle oynuyor. Bir adım önüme geldiğinde, elimi kaldırıyorum ve o da duruyor.

Gözlerim çizmelerinden başlayıp çıplak bacaklarına doğru ilerliyor. "Külot giyiyor musun?"

"Evet."

"şunları."

Indie parmakları kalçalarında gezinmeden önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. Siyah dantel parçasını vücudundan çekerken kalçaları hafifçe sallanırken dişlerim gıcırıyor. Kumaş ayak bileklerine kadar iniyor ve teker teker bacaklarını açıyor. Cesurca benimle göz göze geliyor ve belinden eğilerek onları topluyor.

Tam boyuna geri dönerek parmak ucundan tangayı sarkıtıyor. Bu hareket bana Temmuz ayında ona havlu verdiğim zamanı hatırlattı.

"Onları bana ver."

Teklif edilen ödülü parmağından alıyorum ve hemen yüzüme götürüyorum. Kumaşı açgözlülükle içime çektiğimde gözleri açılıyor. "Bana olan ihtiyacınla tamamen damladığında daha da güzel kokacaksın." Kumaşta zaten bir ıslaklık var ama ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum. Başımınla bir adım önümdeki sandalyeyi işaret ediyorum. Daha birkaç gün önce oturduğu sandalyenin aynısı. "Otur."

Elleri kucağında, bacakları birbirine sımsıkı kenetlenmiş bir şekilde oturuyor. Üzerindeki elbise bir santim daha yükseliyor ama arzuladığım şeyi görmem için yeterli değil. O kadar yakın ki, uzanıp ona kendim dokunabilirim, ama önce onun bunu yaptığını görmek istiyorum. İyi kızımın üzerinde ne kadar gücüm olduğunu görmek istiyorum.

"Beni istediğim şeyden mahrum mu bırakacaksın, Indie?" Sesim sert bir ısırlıkla çıkıyor. Ona açık bir uyarı.

Sertçe yutkunuyor. "Hayır, yutmuyorum."

Santim santim, bacakları yavaşça benim için açılıyor, ta ki güzel amının tatlı görüntüsüyle ödüllendirilene kadar, ama bu açıdan hala benim için yeterli değil. Gizlenmiş ve ben hepsini görmek istiyorum.

Aşağı uzanarak ellerimi baldırlarına doladım. Çizmeli ayaklarını masanın üzerinde iki yanıma yerleştirdiğimde Indie'nin nefesi odada yankılanıyor - etkili bir şekilde kendimi bacaklarının arasına hapsediyorum. Bu

Pozisyon değişikliği onu deri koltukta daha aşağı kaymaya ve bacaklarını daha geniş açmaya zorluyor. Bir canavar gibi, bana tam istediğim görüntüyü verdiğinde boğazımdan bir memnuniyet uğultusu geliyor.

Onun her parçası benim için sergileniyor.

"Bana kendi parmaklarıyla nasıl boşaldığını göster."

SEKİZ

INDIE

HAYATIMDA HİÇBİR ZAMAN ayaklarım masanın üzerinde, Astor bacaklarımın arasındayken hissettiğim kadar utangaç ve tahrik olmuş hissetmemiştim. Ondan saklanacak bir şey yok, yaşadığım utançtan kendimi kurtarmak için dönebileceğim bir açı yok. Ona karşı tamamen çıplak durumdayım.

Heyecan ve korku arasında gidip tuhaf bir şey ama Astor'un yerinde olacaksam, rahat olmam gereken bir yer. Bir şekilde korku her şeyi daha da yoğunlaştırıyor.

Astor'un gri gözleri, uzun zamandır beklediği ödülünü görüyormuş gibi amıma bakıyor. Ve bu sadece içimde oluşan ıstıyı artırıyor ve ona olan ihtiyacımı büyütüyor.

, boşalırken parmaklarımı ilk sefer değil ve Astor Banes'i düşünerek bunu ilk kez de yapmayacağım. Ama ilk kez biri izlerken kendime dokunuyorum. Bir partnerin önünde böyle bir şey yapmanın heyecan verici olabileceği neden hiç aklıma gelmedi bilmiyorum, ama bana istediği şeyin bu olduğunu söylediği anda içimde bir beklenti oluştu.

Boynumdaki altın tılsımdan başlayarak parmaklarımı aşağıya doğru sürüklüyorum. Ağrımı hafifletme şansı bulduğum için heyecanlansam da

Bacaklarımın arasında, parmak uçlarım amımın dikişı boyunca gezinirken Astor'un gözlerinin kısılması ve burun deliklerinin açılması daha çok ilgimi çekiyor. Her nasılsa, onu memnun etmek kendimi memnun etmekten daha önemli geliyor.

Klitorisimin etrafında yavaş, alaycı bir daire çizdiğimde ayırık dudaklarımdan hava akıyor. Kendimle mi yoksa Astor'la mı alay ettiğimden emin değilim ama tekrar yapıyorum, bu sefer daha yavaş. Bunun Astor'u etkilediğini gösteren tek şey ellerinin masanın kenarında sıkılaşması ve parmak eklemlerinin beyazlaşması.

Kendimi tekrarlayarak bu kez baskı uyguluyorum ve kalçalarım içgüdüsel olarak yukarı doğru esniyor. Evde, çarşafımdan korunması altında mastürbasyon yaptığında, vücudumun kendi parmaklarıma açık hale gelmesi çok sabır gerektiriyor. Oraya ulaşabilirim, ama genellikle vermek istediğimden daha fazla zamanımı alır. Pembe vibratörüm işimi çok daha hızlı hallediyor.

Ama Astor'un dikkatli bakışları altında bedenim hiç kadar hızlı tepki veriyor. Diğerlerinden bu kadar farklı olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bir noktada, Callan'la aramızda ölçülemez bir kimya olduğunu düşünmüştüm ama Astor'un tek bir bakışıyla beni nasıl hissettirdiğini bildiğimden, bir zamanlar sahip olduğumu düşündüğüm sıcaklığın kıyaslandığında ılık kalacağını biliyorum.

Parmaklarım aşağıya iniyor ve açıklığımla alay ediyor. Onları içeri soktuğumda ne bulacağımı biliyorum. Astor bana dokunmadan beni ıslatmak istediğini söylemişti ama eli saçlarımda dolaşırken kapıya yaslandığında vücudum ona tepki vermeye başlamıştı bile.

Bir parmağımı içeri sokarken Astor "İşte bu," diye teşvik ediyor. "Kendini o kadar ıslat ki, sonunda sana dokunduğumda benim için damlayacaksın. Sıkimi almaya hazır olmanı istiyorum."

"Hazırım," diye inleyerek bir parmak daha ekliyorum. O da tıpkı gibi hızla kaplanıyor. "Seni şimdi istiyorum."

"Şimdiden benim için yalvarıyor musun?" Alaycılığı sadece amımdaki titreşimi artırıyor ve meme uçlarımı sıkılaştırıyor. "Önce bana istediğimi ver, sonra ben de senin için aynısını yapacağım. Devam et, güzel kız."

Güzel kız.

Bu isim beni sersemletiyor. Parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, kendimi yönetebildiğim kadar derine itiyorum. Biliyorum ki bana dokunan o olsaydı, içimde saklı olan tüm o hassas yerlere ulaşabilirdi. Gözlerim, kendini tutuyormuş gibi hâlâ masaya sarılmış ellerine takılıyor. Kahretsin, bahse girerim varlığından bile haberdar olmadığım yerlere ulaşabilirdi.

İşte bu yüzden parmaklarımı sırlıslıkla olmuş amımdan çıkarıp klitorisimin etrafında bir kez daha dolaştırmaya başladığımda, içime zevk şokları gönderenin o olduğunu hayal ediyorum. Nasırlı ellerinin karın kaslarımı titrettiğini.

Keskin bir coşku sarsıntısıyla bacaklarım kapanıyor ve ayaklarım bana doğru çekilirken masadan kalkıyor. Astor'un elleri ayak bileklerimin etrafında kilitleniyor ve bacaklarımı tekrar açmaya zorluyor. Ayaklarımı tekrar masanın üzerine koyuyor ve beni tekrar bırakmak yerine, istediği pozisyonda tutarak yerlerinde kalıyorlar.

Kısıtlanma fikri her zaman ilgimi çekmiştir, ancak bunu geçmişteki erkek arkadaşlarımdan hiçbirine itiraf edecek kadar cesur hissetmemiştim. Astor'la bunu tartışmak zorunda kalmayacağımı hissediyorum. Bu basitçe gerçekleşecek.

Hızım artıyor ve hareketlerim düzensizleşiyor, daha önceki yavaş alaycı daireler yok oluyor. Peşinde olduğum orgazm çok yakın, derimin altında oluşan uğultuyu hissedebiliyorum.

Tek ihtiyacım olan küçük bir itme, sonra uçuşumun kenarına gönderileceğim.

Astor da bunu biliyor. "Çıkardığın seslerin geri kalanın kadar tatlı olmadığını bilmek istiyorum." Sözleri sıvı bir ateş gibi üzerime akıyor. "Benim için gel."

Orgazmım içimde patlıyor ve vücudumun tüm kontrolünü kaybediyorum. Sandalyede kıvrılırken nefes alamıyorum, parmaklarım klitorisimi tıngırdatmaya devam ederken zevk dalgaları peş peşe geliyor. Bacaklarım istemsizce tekrar kapanmaya çalışıyor, ama Astor'un mengene gibi kavrayışı beni yerimde tutuyor ve her kaotik dalgada amımın titreşimini izleyebilmesi için beni açmaya zorluyor.

Vücudumun kontrolünü yeniden ele geçirdiğimde ellerini bırakıyor. Görüşüm netleşiyor ve gri gözlerini, akşam yemeği servis edilmiş aç bir adam gibi üzerimde gezinirken buluyorum.

"Çok güzel," diye övüyor Astor karanlık bir şekilde. "Tıpkı hayal ettiğim gibi, hatta daha iyi."

Böyle bir şeyi hayal etmiş olması, damarlarımda bir başka sıcaklık seline yol . Böyle bir anı aynı anda mı hayal ediyorduk? Ben yatakta uzanıp birlikte çizgiyi aşmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken, o da beni önüne serilmiş olarak mı hayal ediyordu?

Öne doğru eğildi ve bana doğru yaklaştı. Bunca zamandır istese bana dokunabileceği kadar yakındım ama onun istediği bu değildi. O an geçti ve gözlerindeki aç bakıştan sadece bir gözlemci olmaktan yorulduğunu anlıyorum.

Astor'un parmak uçları ayak bileklerimden başlayarak bacaklarımın iç kısmına doğru ilerliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve tenim ürperiyor. Amıma uzanmasını, umduğum gibi bana dokunmasını bekliyorum ama yapmıyor. Parmaklarını hâlâ karnımın alt kısmında duran elimin etrafında kenetliyor.

"Söyle bana Indie, kendine dokunurken düşüncelerini kim tüketti? Boşalırken kimi düşündün? Callan'ı belki?" Sorusu başımı kaldırmama ve gözlerimin parıldamasına neden oluyor. Yüzündeki sırıtiş, verdiğim tepkinin onu memnun ettiğini anlamamı sağlıyor.

"Yoksa beni mi düşündün? Ellerimin amına taptığını mı hayal ettin?"

Sertçe yutkunuyorum, tekrar konuşma yeteneğini buluyorum. Tam ve mutlak gerçeği konuşmak için. "Seni düşündüm. Temmuz'dan beri."

Astor'un eli bileğimi sıkıca kavrayıp beni tekrar oturur pozisyona çektiğinde ayaklarımı tekrar yere bırakmak zorunda kalıyorum. Parlayan parmaklarımı inceliyor ve ağzına götürüyor. İstesem bile elimi ondan çekemezdim. Kavrayışı sarsılmaz, hatta acı verici.

Parmaklarımı emip temizlerken ağzım sulanıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve onlardan yansıyan karanlık bakış nefesimi kesiyor. Dilinin parmak uçlarımdaki her geçişinde, içimde tutuşturduğu alev daha da büyüyor.

Parmaklarımı ağzından çekerken Astor'un yüz hatları kibirle buruşuyor. "Dürüstlüğünün tadını alabiliyorum." Sert bir çekişle beni ayağa kalkmaya zorluyor. Ayaklarımın üzerinde tedirgin bir şekilde bir an sallanıyorum. "Ve bu çok lezzetli."

Her şey çok hızlı oluyor. Bir saniye önce onun önünde duruyordum, bir saniye sonra ise birkaç saniye önce oturduğu masanın üzerine eğilmiştim. Arkamda duran Astor'un eli ıslak merkezime girmeden önce kalçalarımın arasında geziniyor. Onaylayan tıslaması içimi bir gurur duygusuyla dolduruyor.

"Benim güzel kızım tam da kendisinden isteneni yapıyor," diye övüyor, iki parmağının ucu açıklığımda geziniyor. "Benim için damlıyorsun, Indie."

"Evet."

Bir fermuar sesi başımı döndürüyor ve yanağımı masanın serin yüzeyine bastırıyor. Beklenti midemde lav gibi birikiyor ve olacakları düşündükçe dizlerimin bağı çözülüyor.

"Bunun için çok uzun süre bekledim", sikiinin kalın başı içime sokulmadan önce aldığım tek uyarı.

DOKUZ

ASTOR

HAZIR OLDUĞUMU, bunu kafamda yeterince canlandırdığımı ve sonunda ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum ama . Hiçbir şey beni onun zonklayan amının içine tamamen oturmanın nasıl bir his hazırlayamazdı. Bekleyişimin sona erdiğini ve sonunda benim olduğunu bilmenin verdiği zaferden mi, yoksa sadece *ondan* mı emin değilim. Bu kadar tatlı ve sıkı olması, onun için beklemem ya da çalışmam gerekse bile fark etmezdi, Indie yine de damarlarıma bir doz saf ecstasy gibi gelirdi.

Bu asla emin olamayacağım bir şey ve şu anda verecek tek bir sikiş bile bulamıyorum. Hele de amcığı beni bu kadar sıkıştırmışken ve güzel sesleri kulaklarımı doldururken.

Onu oğlumun burnunun dibinden aldığım için suçluluk duygusu her zaman azdı, ama şimdi tamamen yok oldu. Artık ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için bu duygudan tamamen kurtuldum. Indie kadar iyi hissettiren bir şey suçluluk yaratmamalı.

Kaygan tekrar dalmadan önce neredeyse tamamen çıkıyorum. Ondan düzensiz bir inilti çıkarıyorum. Ses yerden tavana kadar cam pencerelerde . İnsanların ofiste olması için çok geç ama temizlik ekibinin ortalıkta dolaşma ihtimali yüksek.

Soyadım eşsiz bir koruma seviyesi taşıyor. Yine de Indie ile olan ilişkilerim hakkında bir şeyler duyulursa fısıldaşmalar olur ama kimse bunu benim yanımda ya da kampüsümde yapacak kadar aptal değildir. Sosyal gruplarımdaki insanlar itibarımı zedelemeye cesaret edemezler çünkü asla kazanamayacaklarını bilirler. Eğer çok cüretkâr olurlarsa ve gerçekten böyle bir şeye kalkışırlarsa, doğu yakasındaki aileme bir telefon etmeleri yeterli olur ve sessizce ve etkili bir şekilde icaplarına bakılır. Ve en iyi kısmı? Ellerim yıllardır olduğu gibi kandan tamamen temiz kalır.

Indie gibi ben de kendi kıyafetlerimi çıkarma zahmetine bile girmemiştim. Pantolonum ereksiyonumu serbest bırakacak kadar aşağı itildi. Elim kalçasını bırakıp ondan aldığım tangayı pantolonumun cebinden .

Diğer elim saçlarının arasından geçiyor ve başını kendime doğru çekerek sırtını agresif bir açıyla eğmeye zorluyorum. Danteli ağzına sokarken iri gözleri benimkilerle çarpışıyor.

"Bunları tükürme," diye emrediyorum. "İyi bir kız ol ve sessiz ol. Seni kimsenin duymasına izin veremeyiz."

Uzun ve derin bir darbeyle tekrar içine girdiğimde protestosu kesildi. İniltileri boğuk ve boğuk çıkıyor, tam da istediğim gibi.

"Seni öyle hızlı ve sert becereceğim ki günlerce beni içinde hissedeceksin. Her hareket ettiğinde, sana ne yaptığımı hatırlayacaksın. Seni çaldığımı ve kendime ait olduğunu iddia ettiğimi." Aşılmaması gereken bazı çizgiler vardır, başka bir adamın kadınına çalmak da bunlardan biridir. O çizgiyi gördüm ve ateşe verdim. Yandıkça sevindim.

Kalçasını cezalandırıcı kavrayışımдан kurtararak bir bacağını yerden kaldırıp masanın üzerine koyuyorum. Tırnakları yüzeye batıyor ve ahşap kaplamada çizik izleri bulup bulamayacağımı merak ediyorum

Yarın. Nedense, onun mülkümde iz bıraktığı düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Bu onun orada olduğunun kanıtı.

Ona doğru atılıyorum, ne duruyorum ne de yavaşlıyorum. Bu onun için değil. Bu benim için. Bu gece zaten bir kez boşaldı ve şimdi tekrar boşalırsa, bu onun için ek bir bonus olacak, ama bu benim önceliğim değil. Hem teninde hem de ruhunda iz bırakmaya çalışırken değil.

Onu siken ilk erkek ben olmayabilirim, ama bunu öyle bir yapacağım ki, geçmişteki tüm sevgilileri sıkıcı birer anıya dönüşecek ve gelecekteki sevgilileri yetersiz kalacak. Benden sonra siktiği her erkek benim ve onun vücuduna yaptıklarımın yanında sönük kalacak. Beni asla unutmayacak ve bu da iz bırakmamın bir başka yolu.

Anlaşmamız uzun zaman önce sona erdiğinde bile beni düşünmeye devam edecek.

Onun anılarına sahip olacağım.

Onu sınırlarına kadar zorlayacağım, vermek istediği her şeyi alacağım ve vermediklerini çalacağım. Her şiddetli hamlemde amının duvarları etrafımda kenetleniyor ve kalçaları ritmime uyarak hareket ediyor. Ağzının etrafında durmam için yalvarmıyor ya da beni itmiyor. Hevesle alıyor ve inleme korosuyla bana teşekkür ediyor.

Gözlerim, sikimin onun sıırsıklam amına girip çıkmasını izliyor. Bu, gelecek yıllarım boyunca beynime kazınacak bir görüntü. Ölüm döşeğimde tadını çıkaracağım bir manzara.

Sıkı kas halkası dikkatimi çekiyor ve aklıma kötü fikirler geliyor. "Seni daha önce burada tutan bir erkek oldu mu?" Bir sonraki hamlemde başparmağım göt deliğine bastırırken karanlık bir şekilde soruyorum. Anında vücudu sertleşiyor ve başı bana doğru dönüyor. Gözlerindeki saf korku bakışı bana cevabımı veriyor. "Senin ilkin olmak için sabırsızlanıyorum." Başparmağımla baskı yapmaya devam ediyorum ama içeri itmiyorum. Henüz. "Yakında kıcını kalın sikimi almaya hazır hale getirmek için çalışacağız, Indie."

Gözlerinde endişe olabilir, ama tıkanmış ağzından gelen ağır inilti ve amının aletimin etrafında sıkışması, bu fikrin onu heyecanlandığını bilmemi sağlıyor.

Yaklaşıyorum ve parmaklarım kalçalarına batıyor, şüphesiz güneşten bronzlaşmış teninde izler bırakıyor. Onun sıcak amcığında olabildiğince uzun süre kalabilmek için boşalmamı uzak tutmaya çalışırken dişlerim gıcırıyor ama daha fazla tutamıyorum. Duvarlarında oluşan çarpıntıya ve attığı çığlıklara bakılırsa Indie de çok yakın.

İçinden çekerek onu şiddetle sırt üstü çeviriyorum. O kadar ileri gitmişim ki attığı çığlığın acıdan mı yoksa zevkten mi olduğunu anlayamıyorum. Sikimi yumruklayarak, çıplak amının her yerine boşalmadan önce iki kez daha okşuyorum. Indie başını geriye atarak inliyor ve ben de bu manzara karşısında sert bir küfür savuruyorum.

Bir elimle bacaklarını benim için açmasını sağlarken, döllerimi sırlıklam ve şişmiş amına yayıyorum. Klitorisini okşadığımda sarsılıyor. Hâlâ çok yakındı, orgazm olmasına kıl payı kalmıştı.

"Şu anda tek bir dokunuşla seni , değil mi?" Nefes nefese kaldım. "Bu kadar iyi olduğun için seni ödüllendirmeli miyim?"

Başını umutsuzca sallarken büyük kehribar gözleri sessizce bana yalvarıyor.

Onu mahrum bırakabilirdim, ama bunun yerine onu memnun etmeye karar verdim. "Tamam, güzel kız. Benim için parçalan."

Ve öyle.

ON

ASTOR

Yemin ederim, kıcı kabarana kadar şaplak yemeye çalışıyor.

üzerinden bir hafta geçti ve şimdiden mesajlarımı görmezden geliyor. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı, aradığımda gelecekti, ama beş saattir cevap ya da olabileceğini bildiğim iyi küçük kız gibi kapıma gelmiyor.

Olman gerektiği gibi yönetim kurulu toplantısına dikkatimi vermek yerine, karanlık telefon ekranıma baktım ve sessizce daha da öfkelen dim. Toplantıdan aniden çıktığımda bana doğru şaşkın bakışlar fırlatıldı ama Indie zaten bana meydan okurken orada oturmaya dayanamazdım. Sekiz ay boyunca benim emrime amade olacağı konusunda anlaşmış tık. Sekiz gün değil.

Hoşuma gitmeyecek kadar yavaş giden bir minibüsün yanından hızla geçerken ellerim deri direksiyon simidini daha sıkı kav rıyor. Porsche Cayenne'im in motoru, onun dairesine giden kısa yolda beni meşgul eden tek ses. Radyo dinleyemeyecek kadar sinirliyim.

Yaş adığı tek yönlü sokağa döndüğümde lastiklerim gıcır dıyor. Onun hakkında yaptığım araştırmadan, hangi pencerelerin onun stüdyo dairesine ait olduğunu tam olarak biliyorum. Akıllı olmasını ve beyaz perdelerini sıkıca çekmesini onay larken, sık sık kendimi onu göremediğim için hayal kırıklığına uğrarken buluyordum.

Ancak bu kez dikkatimi çeken pencereler değil, binanın önüne park etmiş sarı renkli nakliye kamyonu ve kaldırımında durmuş, mobilyaların araca taşınmasını izleyen, kederli görünümlü bir Kızılderili.

Nakliye kamyonuyla aynı renkte bir tişört giyen bir nakliyecisi, içinde çeşitli eşyalar olan dokuma bir sepetle onun yanından geçiyor. Indie ona bir şeyler bağıyor ve gitmesini engellemek için önüne atlıyor. Adamın yüzü kızgınlıkla geriliyor ve ona bağıyor. Kadın sepete uzanmaya çalışıyor ama adam elinden kapıyor.

Tekrar dendiğinde ve bu sefer onu geri ittiğinde, ayağım frene basıyor. Indie'nin itilmeye tepki vermesine bile kalmadan arabayı park ediyorum ve aracımı caddenin ortasında terk ediyorum.

Çiftin arkasından yaklaşarak ona sesleniyorum, "Indie!" Sesim sert bir şekilde çıkıyor, beni açıkça görmezden gelmesinden duyduğum rahatsızlık hala ses tonumda belli oluyor. Kafalar bana doğru dönüyor ve dikkatli gözler beni tarıyor. Indie dikkati dağılmış bir şekilde omzunun üzerinden kısa bir süre bakıyor ama beni kendisine doğru yürürken görünce anında iki kez dönüp bakıyor.

Dudaklarından "*siktir*" kelimesi döküldükten sonra arkasını dönüp sepetli adam.

Bu doğru, güzel kız, başın belada.

Ellerimi arkamda kavuşturarak onun yanında duruyorum ve düello eden ikilinin arasına bakıyorum. "Burada neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye tersliyor nakliyecisi. "O sadece yapmak için işe alındığımız işin önüne geçiyor."

"Bunları almaya hakkınız yok," diyen Indie'nin elleri, resim çerçeveleri, mücevher kutusu ve rastgele giysiler gibi çeşitli kişisel eşyalarla dolu sepete uzanıyor. "Önümdeki her şey

Şömine benim olacak. Yaptığı anlaşma buydu. Bu sepet de o yığının bir parçasıydı."

"Bunu yatak odasından ," diye savunuyor geri adım atmadan. "Diğerleriyle birlikte gider."

"Neden yalan söylüyorsun?" Indie'nin elleri dağınık saçlarının arasından geçiyor. Islak saçlarıyla uyuyakalmış gibi görünüyor. Diğer taraflarını taradığımda hâlâ pijamalarını ve terliklerini giydiğini görüyorum. İnce pamuklu şortu kışını gizlemek için çok az şey yapıyor. Bütün gün dinlenmiş gibi giyinmiş ama gözlerinin altındaki koyu halkalar bana hiç uyumadığını düşündürüyor.

Bana henüz bir cevap verilmemiş olmasından hoşlanmayarak çenesini parmaklarımın arasında tutuyorum ve başını bana doğru çevirmeye zorluyorum. Taşıyıcı bu fırsatı değerlendirip .

Indie bana bakıyor, yardım için bana ilk geldiğinde gözlerinde parlayan aynı yenilgi yine orada duruyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sessiz soruma cevap vermek yerine.

Yüzünü sıkıca kavriyorum. "Gerçekten mi? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" Bir hata yaptığının farkına varması an meselesi. Ağzı tekrar konuşmak için açıldı ama sözünü kestim. "Bütün gün mesajlarımı görmezden geliyorsun -ki bu anlaşmamıza aykırı- ve sonra beni gelip seni *aramaya* mı zorluyorsun? Ben sana gelmiyorum, Indie. Sen bana geliyorsun." Sepeti kamyonu yükleyen çirkin sarı gömlekli ahmağa bakıyorum. "Ve seni bulduğumda, başka bir adam elini mi sürüyor? Sana dokunabilecek tek kişinin ben olduğumu açıkça belirtmedim mi?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bana dokunmasını ben istemedim ki."

"Yine de oldu," diye çıkışıyorum. "Kendimi tekrarlamam Indie, ama bu sefer tekrarlayacağım. Burada neler oluyor?"

Gözleri yaşlarla savaşıyormuş gibi sıkıca kapanıyor. "Annem ve Ivan'dan bir hediye daha." Başını benden çevirmeye çalışıyor.

ve ben buna isteksizce izin veriyorum. "Daha fazla alçalamayacağını düşünüp duruyorum ama yanıldığımı kanıtlamaya devam ediyor. Beni evsiz bırakacağını hiç düşünmemiştim."

"Evinizin parasını kendiniz ödediğinizi sanıyordum?"

"*Yaptım*, yaptım! Haftada birkaç kez genç binicilere verdiğim özel dersler dairenin masraflarını karşılıyor ama kira kontratında *annemin* adı yazıyor. Daireyi kendi almaya hak kazanamadım çünkü hiç kredim yoktu. Annem kredi kartı almama, hatta kendi telefon faturamı ödememe bile izin vermedi. Ancak on sekiz yaşıma geldiğimde bunları alabildim ama o zamana kadar annem çoktan imzayı atmıştı. Daire için imza atma teklifini kabul ettiğimde bunu bana karşı kullanabileceği hiç aklıma . Bunu babam ölmeden önce olduğu gibi yardımsever ve nazik olmak için yaptığını düşündüm. Şimdi biliyorum ki bu benim aptallığımmış."

Gözlerim kısıldı. "*Hırsızlıkla* suçlanmana izin veren kadının, adının yazılı olduğu bir dairede kalmana izin vereceğine gerçekten inandın mı? Herhalde bu kadar saf olamazsın."

"Hala *annem* olabileceğine dair umut beslediğim için özür dilerim. ve beni . Bu bir daha yapmayacağım bir hata." "Güzel."

Indie'nin annesini eleştirmek benim için ikiyüzlülük olur, zira ben hiçbir şekilde mükemmel bir ebeveyn değilim. Bundan çok uzağım, ancak kendisi ve yeni kocası hakkında daha fazla şey ortaya çıktıkça, dünyanın onlar olmadan daha iyi bir yer olacağına daha çok inanıyorum. Indie'nin hayatı, hiç şüphesiz, onlar kalıcı demirbaşlar olmadan katlanarak iyileşecektir.

"Kira kontratını bozmak için para cezası ödedi mi?"

Indie başını sallıyor. "Evet. Bu sabah altıda kapıma geldi ve nakliyeciler önce bir saatim olduğunu söyledi. Bana dedi ki

Bu süre içinde toplayabildiğim kadarını saklayabildim, geri kalanı bağış ya da çöp sahası için alınacaktı."

Ucuz görünümlü bir koltuk taşıyan iki nakliyeciyi yanımdan geçip kamyonu doğru yürüyor. Indie eşyalarının teker teker elinden alınışını çaresizce izliyor. "Bu süre zarfında nerede kalmayı planlıyorsun?" Kampüsteki yurtlarda yer bulmak için uzun bir bekleme listesi var ve eğer kredi notu kısa süre içinde yükselmediyse, bu kadar kısa sürede başka bir daire almaya hak kazanabileceğinden şüpheliyim.

Indie yorgun bir iç çekişle yüzünü ovuşturuyor. Bir duş ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı varmış gibi görünüyor. "Lark bana şimdilik kanepesini önerdi. Küçük bir stüdyo daire ama her gece bir otel odasına para ödemekten iyidir. Bir yolunu buluruz."

Bu yeni yaşam düzeni hiç işime yaramayacak. "Bir öğrenci arkadaşınla yaşarken anlaşmalarımızı nasıl gizli tutacağız? Sürekli kaçamak yapman dikkat çekecek ve kazara ona söyleyeceğin bir dil sürçmesi her şeyi mahvedebilir." Bir eğlence merkezi taşıyan başka bir çift adam bizi yürüyüş yolunun kenarına çekilmeye zorluyor. "Vücudunuzun sürekli benim emrimde olması gerekiyor. Her an dinlenmiş ve benim için hazır olmalısın. Bir üniversite öğrencisinin kanepesinde uyursan bu olmaz."

"Şu anda başka seçeneğim yok. Kredi puanım yükselene ve derslerimden ilk ve son ayın kirası için yeterince para biriktirene kadar kendi evime çıkamam. Bu benimle ilgili planlarınızı bozduysa özür dilerim Bay Banes," diyerek adımı bir küfür gibi hırlıyor.

Ona doğru yaklaşıyorum ve yüzüne doğru alay ediyorum. "Ses tonuna dikkat et ve konuştuğunu unutma, Indie."

Kavga anında bedenini terk ediyor ve gözleri ayağındaki terliklere kayıyor. "Evet, efendim."

Cevabını tatmin edici bulmakla birlikte bir adım geri çekiliyor ve kargaşayı izliyorum. Çözümler seçenekler beynimde dolaşıyor, ama benim için gerçekten kabul edilebilir olan sadece bir tane var. "Git, eşyalarından geriye ne kaldıysa topla," diye emrediyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Benimle eve geliyorsun."

"Bunu neden istiyorsun ki? Bu anlaşmamızın bir parçası değil."

Anlaşmamız süresince benimle yaşamasını sağlamak hiç aklıma gelmemişti ama şimdi bunu neden daha önce düşünmediğimi merak ediyorum. Gerçekten harika. "Ama yanılıyorsun. Bu, anlaşmamıza mükemmel bir şekilde uyuyor. Sana ve tatlı vücuduna hızlıca erişmek için koridorun sonunda benimle uyumandan daha iyi bir yol var mı? Bu şekilde bana gelmeni beklemek zorunda kalmayacağım. Her sabaha seninle kahvaltı ederek başlayabilir ve tenimde senin amının kokusuyla uykuya dalabilirim."

Sözlerim yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Bu iyi bir fikir gibi gelmiyor. Peki ya Callan? Yaptığımız şey -şimdiye kadar yaptığımız şey- *yanlış*. Resmi olarak ayrılmadık ve bu yeterince kötü, ama şimdi onun *evine* taşınmamı mı istiyorsun?"

Callan'la olan durumu söz konusu olduğunda tüm gerçeği bilseydi, şu anda birlikte oynadığımız oyundan dolayı herhangi bir şüphe ya da utanç duymazdı. Bu benim ona sunamayacağım bir açıklık; oğlumun kendisinin düzeltilmesi gereken bir şey.

"Callan ile en son ne zaman gerçek bir konuşma yaptınız? Mesajla değil, yüz yüze? Şöyle sorayım, Callan'ı en son ne zaman gerçekten gördün?"

Dişleri alt dudağını ısıyor. "Bir hafta oldu," diyor Indie alçak sesle, ancak fısıltıyla.

"Ama yine de burada durmuş bana hâlâ birlikte olduğunuzu söylemeye çalışıyorsun." Başım ona doğru sallanıyor.

"*Prensip* . İlişkimizin net bir sonu olmalı, yaptığımız bu garip iletişimsiz sürüklenme olayı değil. Kelimeleri yüz yüze söylemeliyiz, mesajla değil. Denedim, ama o tutar görmezden gelmek benim mesajlar hakkında Bir yerde buluşacağız," diye hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Ve sonunda gerçekleştiğinde, *eski erkek arkadaşımın* evinde yaşıyor olmak daha da tuhaf olacak." "Orası *benim* evim," diye düzeltiyorum. "Ben de oğlumla ilgileneceğim. Şimdi git ve Eşyaların, Indie."

ON BİR

INDIE

AYLARCA Astor'dan ve göl evinden uzak durdum ve şimdi buradayım, kıyafetlerimi misafir odasındaki gömme dolaba asıyorum. Misafir odası, Astor'un yatak odasının hemen koridorunun sonunda.

Temmuz ayında biri bana sadece Astor Banes'le yaşamakla kalmayıp, aynı zamanda onu bana oksijen sağlayabilecek tek şeymiş gibi becereceğimi söyleseydi, kıcımla gülerdim. Şimdi bile gerçeküstü geliyor. Birinin beni çimdiklemesini ve hayatımın dönüştüğü ateşli rüyadan uyandırmasını bekliyorum.

Giysilerimi özenle paketledikten sonra, paketlemek için zamanım olan bir avuç kutu ve sepeti odanın diğer tarafına itmeye başladım. Onları da açmam için bir neden yok. Planım Astor'un evinden bir an önce çıkmak. Bedenimi sinsi yöntemleriyle etkilemeyi bitirdikten sonra kaçabileceğim kendi alanıma ihtiyacım var. Onun yoğun bakışlarından uzakta düşüncelerimi toplayabileceğim bir yer.

O gece ofisinde haklıydı. Beni masasının üzerinde acımasızca götürdükten sonra günlerce onu hissedecektim. İki gün sonra beni geri çağırdığında amım hâlâ . Şaşırtıcı bir şekilde, beni tekrar siktiğinde hissettiğim acı, aldığım zevki artırmıştı.

Astor'la geçirdiğim süre boyunca kendimle ilgili yeni şeyler keşfetmeyi bekliyordum ama bunların bu kadar hızlı ortaya çıkmasına hazırlıklı değildim. İstedikimi hiç bilmediğim şeyler bana her gün öğretiliyor.

Ve her gün bir sonraki adımın ne olacağını öğrenmek için hevesle uyanıyorum.

Son karton kutuyu da dolaba iterek, Jüpiter'le birlikte kazandığımız kurdelelerle doldurduğum kabı almak için döndüm. Onlar, fotoğraflarımın olduğu sepetten sonra paketlediğim ikinci şeydi. Nakliyecinin sepeti bana geri vermeyi reddettiğinde zaten kırık olan kalbim daha da kırıldı.

Annem ve Ivan'ın sonraki hamlelerine daha iyi hazırlanmalıydım. Astor haklı, daireyi benden almak onlar için bariz bir seçimdi. Neden annemin bir gün beni büyüten kadına döneceğine safça devam ettiğimi bilmiyorum. Her zaman bu kadar zalim ve acımasız olmasına imkan yok. Yazın onunla merada yürüdüğümüzü, kır çiçekleri topladığımızı ve mutfakta kurabiye süslediğimizi hatırlıyorum. Babam dişlerimizi mavi krema ile kapladığımız bir fotoğrafımızı çekmişti. Bu resim daha önce sepette duranlardan biriydi.

Nerede o anne? Bana yatmadan önce masal okuyan kadın nerede?

Sanırım babam öldüğünde o da öldü çünkü son üç yılda dönüştüğü aşağılık kadını tanıyamıyorum.

Kısa atkuyruğumdan dökülen saçları gözlerimden uzaklaştırarak kurdele sepetine uzanıyorum ama odanın kapısının hemen içinde duran bir şeyi fark edince duruyorum. Ne zaman oraya konulduğundan emin değilim ama dudaklarımda utanç verici derecede büyük bir gülümsemeye neden oluyor.

Resimlerimin olduğu sepet ve büyükannemin eski mücevher kutusu
Burada.

Nasıl? Onu nakliye kamyonuna yüklerken izledim.

Elbette Astor benim için onu geri almazdı. Bu onun karakterine aykırı ve inanılmaz olurdu. *Öyle değil mi?*

Açık kapıya doğru yürürken, koridorda ondan bir iz var mı diye bakıyorum ama ortalık sessiz ve hiçbir hareket yok. Ya da Astor'dan.

Kutuları içeri taşımama yardım ettikten sonra, için bana zaman vereceğini söyleyerek ortadan kaybolmuştu. Sanki buraya gerçekten yerleşebilmişim gibi. Kendimi gülünç yersiz hissediyorum. Her şey düzenli ve , hiçbir yerde tek bir dağınıklık belirtisi yok. Neredeyse bir şeye dokunmaya korkuyorum.

Sihirli bir şekilde ortaya çıkan sepeti diğer eşyalarımınla birlikte dolaba koyup, tamamen beyaz mermerden ve altın armatürlerden yapılmış bitişikteki banyoya giriyorum. Bu korkunç günü üzerimden atmaya fırsat bulduktan sonra Astor'u arayacağım.

Gözlerimi ikindi güneşinden koruyarak altın kartalın gökyüzünü kelimelere dökülmesi zor bir zarafetle kesişini izliyorum. Hayvan kendi başına muhteşem ama Astor'la birlikte nasıl çalıştığını izlemek görülmeye değer. Hiç de öyle olmadığını bildiğim bir şeyi zahmetsizmiş gibi gösteriyorlar. Birbirlerine verdikleri tepkilerden, bu ilişkiye yılların sabrının ve güveninin girdiği anlaşılıyor.

Astor uzun, alçak bir ısılk çalar ve yırtıcı kuş tekrar Astor'un beklediği yere doğru süzülür. Hayvan ürkütücü boyutlarda ama eldivenli kolunun üzerine konduğunda Astor gözünü bile kırpmıyor. Kanat açıklığı bir metreden uzun olmalı ve güvertede durduğum yerden keskin pençelerini görebiliyorum.

Onları izlediğimi fark etmedi ama ben böyle olmasını tercih ediyorum. Onu izleyebildiğim kadar uzun süre böyle izlemek istiyorum.

Astor'un etrafında her zaman dönen bir fırtına vardır. Enerjisi çalkantılı ve evcilleşmemiş, ama onu hiç kartalıyla çalışırken olduğu kadar sakin görmemiştim. Jüpiter'le çalışırken bulduğum huzurun aynısı.

Kalçasındaki deri keseden bir parça çiğ et çıkarıyor ve avlu boyunca arazinin diğer tarafında bulunan kafese doğru yürüyor. Astor Banes hakkında ne dersiniz deyin, o bu hayvanı gerçekten önemsiyor. Özel olarak yaptırdığı son teknoloji ürünü pahalı kuş kafesi de bunu kanıtlıyor.

Astor on dakika sonra eve döndüğünde verandadaki sandalyelerden birinde oturmuş Tessa'dan haber var mı diye telefonumu kontrol ediyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece güvertenin korkuluklarına yaslanıp bana bakıyor. Gri gözleri tenimi yalıyor ve vücuduma sıvı sıcaklığının yayılmasına neden oluyor.

"Düdük komutunuz bana babamın eskiden yaptığı bir şeyi hatırlattı," diye başlıyorum sessizliği bozmak için. "Bütün atlarını belli bir ısığa tepki vermeleri için eğitirdi. Bana hep bir kuş hatırlatırdı. Meranın kapısında durur ve bunu yapardı. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar, atlar her zaman onu duyar ve koşarak gelirlerdi. Ata binemeyecek kadar hastalanıp bana Jüpiter'i verdiğinde, ahıra her girdiğimde aynı düdüğü kullanırdım. Jüpiter her zaman ahırından kişneyerek geri dönerdi. Sanki birbirimizi selamlama şeklimiz olmuştu. Sanırım bir alışkanlık haline çünkü hala ders verdiğim ahıra her girdiğimde bunu yapıyorum. Jüpiter'in öldüğünü biliyorum ama küçük bir parçam hala onun cevap vermesini bekliyor."

Astor hikâyeme küçük bir baş sallamadan başka bir yanıt vermiyor. Konuşmamı duyduğuna dair elimdeki tek kanıt buydu.

Telefonumu küçük yan sehpanın üzerine bırakarak koltuğumda daha dik oturuyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bir adı var mı?"

Başımı kartalın yöne doğru sallıyorum. "Öyle."

Verdiği çok yerinde cevap karşısında dudaklarım seğiriyor. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Kollarını önünde kavuşturduğunda siyah düğmeli ceketinin kumaşı omuzlarını sıkıca sarıyor. Onlardan yirmi ya da daha fazla yaş büyük olabilir ama Astor tanıdığım çoğu üniversite öğrencisinden daha formda. Onu tişörsüz görme zevkine erişemedim ama bahse girerim ki tişörtünün altında güzel bir karın kası seti saklı.

"Karşılığında bana ne vereceksin?"

Zekice kurduğu tuzağa düşmemi istiyor ama ne yazık ki ben çabuk öğrenen biriyim.

Bacaklarımı açarak tahta sandalyeden kalkıyorum. "Bu hileli bir soru Bay Banes. İkimiz de biliyoruz ki size bir şey *vermek* zorunda değilim, çünkü zaten almanız gereken sizsiniz. Anlaşma buydu, değil mi?" Dudaklarımda bir gülümseme yayılıyor.

Gözlerindeki onay, karnımın alt kısmındaki kasların gerilmesine neden oluyor. "İyi cevap."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Önünde duruyorum, bana ulaşamayacağı kadar uzakta.

Astor'un gözleri, parmaklarımin duştan sonra üzerime geçirdiğim dökümlü sundress'in kısa eteğiyle oynadığı yere kilitleniyor. Cevap verirken başını kaldırmıyor. "Onun adı Periphas. Efsanelere göre Periphas, takipçilerinin hayranlığı Zeus'unkine rakip olmaya başlayan ölümlü bir kralmış. Öfkesi ve kıskançlığı yüzünden Zeus kralı dev bir altın kartala . Periphas daha sonra yüce Tanrı'nın kişisel elçisi ve yoldaşı oldu."

"Yunan mitolojisiyle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Değilim," diye düzeltiyor hemen. "Annem öyleydi. Gençliğinde Yunanistan'da yaşamış ve kardeşlerimle bana efsaneleri yatmadan önce masal olarak anlatırdı. Zeus ve kartalıyla ilgili olanı hep aklımda kaldı ve kendim de bir altın kartal sahibi olmak için lisansımı aldığımda bu isim bana uygun geldi."

Astor'un hayatının kişisel detaylarını paylaşması onun için doğal bir şey değilmiş gibi geliyor ama yine de bana hikayesini anlatmasını takdir ediyorum. Onu biraz daha anlamamı sağlıyor.

Elini bana doğru uzattı. "Buraya gel." Bu bir rica değil, bir emir. Elbisemin eteklerini serbest bırakarak elimi onun çok daha büyük olan elinin içine koyuyorum. Elimi güvertenin korkuluğuna koymadan önce beni öne doğru çekiyor. "Diğer elini de oraya koy ve sakın kıpırdatma."

Ses tonundaki ve tavrındaki değişim aniden oldu ama bedenim buna uyum sağlamaktan mutlu.

Arkama geçerek parmaklarını vücudumun her iki yanında gezdirmeye başladı. Çıplak omuzlarımdan başlıyor ve yavaşça birkaç dakika önce oynadığım elbisemin eteklerine kadar iniyor.

"Bu elbiseyi yarın akşam yemeğinde giymeni istiyorum," diye kulağıma yaklaşıyor, elleriyle kumaşı yukarı iterken. Elbisemin altına bir şey giymediğimi fark edince onaylarcasına mırıldanıyor.

Hangi akşam yemeğinden bahsettiğini şaşırılmış bir arkamı dönüp ona bakmaya çalışıyorum. Parmaklarım korkuluktan kalktığı anda, avucu sert bir şaplaqla kığıma iniyor. "Ben sana ne demiştim?"

Vücudumun onun saldırısına verdiği tepkiyle irkildim ve kafam karıştı, sorusunu tam olarak anlamam bir saniye sürdü. Yutkunarak, "Ellerimi oynatma." diyorum.

"*Kesinlikle*," diye mırıldanıyor. "Öne eğil ve bacaklarını aç, güzel kız. Amımı görmek istiyorum."

Onun.

Her parçam *onun*.

Dediğini yapıyorum, kendimi ona gösteriyorum. "Hangi yemekten ?" Fısıldıyorum, ellerim korkulukta esniyor.

Eli kalçalarımın arasına girip kalın parmakları amımı sıyırdığında nefesim ciğerlerimi bir anda boşaltıyor.

"Callan yarın bir aile yemeği yememizi istedi. Annesi şehirde." Ses tonu verdiği mesajla uyuşmuyor. Çok hırçın ve kalın bir ses tonu. Astor'un bu sesi hızla en sevdiğim şey haline geliyor. Garip bir şekilde sakinleştiriyor ama aynı zamanda geriyor. "Bize katılacaksın."

Babasını becerdiğimi bilerek Callan'ın gözlerinin içine bakmak yeterince zor olacak, ama şimdi bir masada karşısına oturup yemeğin tadını çıkarmam gerekiyor... *annesi* de oradayken.

Bir *kâbus*... Kendimi tam anlamıyla bir kâbusun içinde buldum ve bunun tek suçlusu benim. Bunu ben *seçtim*.

Bu doğaçlama akşam yemeği planları yüzünden çıldırmamı engelleyen tek şey Astor'un parmakları. O klitorisime masaj yaparken kalçalarım yuvarlanıyor, açgözlülükle daha fazlası için yalvarıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye kulağıma hırlıyor. Başım sarsıntılı hareketlerle sallanıyor.

"Kelimeler, Indie." Astor klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırırken derin bir nefes çekiyorum. Açık bir uyarı. "Sözlerini duymak istiyorum."

"Evet, iyi hissettiriyor."

Yavaş daireleri yeniden başlatarak beni ödüllendiriyor, bu sefer basıncı artırıyor. Ona kanıtladığım gibi, kendi parmaklarımla da boşalabilirim ama sanırım onunkini tercih ederim.

"Seni bu şekilde boşaltmamı ister misin? Tam burada, güvertemde, göldeki herkesin bizi görebileceği bir yerde?" Sözleri beni derinden sarsıyor ve amımın daha da fazla zonklamasına neden oluyor.

"Evet, lütfen."

Ne beklediğimden emin ama beni orgazmın eşiğinde bırakarak tamamen geri çekilmesi değil. Hayal kırıklığı ve hüsrana dolu miyavlamam istemsiz ve ani oluyor.

"Telefonlarıma cevap vermeni istiyorum. İçinde bulunduğun durum ne olursa olsun. Benim olmayı kabul ettiğinde bana verdiğin söz buydu. Bugün mesajlarımı görmezden geldin ve bunun için cezalandırılacaksın." Fermuarının iniş sesiyle başımı ona doğru çevirdim. "Günümüzün nasıl başladığını unuttuğumu mu sanıyorsun?"

Pantolonunun indiğini ve kalın sikinin serbest kaldığını görünce ağzım sulandı.

"Benim için dizlerinin üstüne çök, güzel kız," diye uğursuzca emrediyor. "Sikimde boğulacaksın ve işin bittiğinde bana teşekkür edeceksin."

ON İKİ

INDIE

CALLAN Astor'un ofisinden çıkıyor, bana doğru yürürken yüzünde şaşkın bir ifade var. Elini koluma doladığında midem bulanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Tek kelime etmeden beni koridorda babasıyla konuşurken oyalandığım yerden uzaklaştırıyor.

Callan yirmi dakika önce eve geldiğinde beni mutfak adasında oturmuş, şefin benim için hazırladığı buzlu yeşil çayı içerken buldu. Ona bir bakışımla, Astor'un yeni yaşam durumumu henüz ona bildirme zahmetine girmediğini anladım. Astor onu bilgilendirmek için neden bu *akşamki* aile yemeğine kadar bekledi, bilmiyorum. Bunu ona söylemek istiyorum ama aldığım son cezadan dolayı çenem hâlâ ağrıyor. Yine de şikayet etmiyorum, dün gece güvertede başıma ve nefes alma yeteneğime hükmetme şeklinden hoşlandığımı fark ettim. Bu konuda kesinlikle heyecan verici bir şey vardı.

Astor birdenbire kapıda belirmeden önce Callan' merhaba deme fırsatım bile olmadı. Adama bir zil bağlamak istiyorum, yemin ederim.

"Ofisime. Şimdi." Astor oğluna emretti ve bir saniye sonra tekrar koridorda kayboldu. Callan bir süre bana baktı.

Sanki babasının peşinden gitmeden önce alımda yazılı cevapları bulmaya çalışıyormuş gibi bir an.

Planım Astor'un ev ofisinin dışındaki koridorda saklanmak değildi, ama personelin Callan'ın annesi June'u selamladığını duyduğumda, onunla tek başıma yüzleşmek zorunda kalmadan önce mutfaktan dışarı fırladım.

Callan'ın bacakları benimkilerden çok daha uzun ve ben onun hızlı temposuna ayak uydurmakta zorlanıyorum. Evin ön tarafındaki oturma odasına ulaştığımızda nihayet duruyor. Bu odadaki her şey beyaz ve tertemiz. Bir kırmızı şarap severin en kötü kâbusu. Sadece burada durarak bir şeyleri lekeliyormuşum gibi hissediyorum.

"Annenin ne yaptığını bana neden anlatmadın?" Callan alçak bir fısıltıyla sorar.

Yüzündeki çatık kaşlar bana babasının sürekli yaptığı ifadeyi hatırlatıyor. Zayıf kasları ve uzun boylarıyla birbirlerine benziyorlar ama Callan'ın annesine daha çok benzediğini hissediyorum. Astor'un gözleri gri iken Callan'ın gözleri koyu mavi ve Callan'ın kahverengi saçları Astor'unkinden daha açık tonlarda. Astor'un şakaklarında uzamaya başlayan gümüş telleri oldukça beğeniyorum.

"Beni aramalıydın Indie," diye devam ediyor, konuşmama fırsat vermeden. "Toplanmana yardım edebilirdim. Babam toplayabildiğin kadarını toplamam için sana sadece bir saat verdiğini söyledi."

Astor'un Callan'a ne kadarını anlattığını merak ediyordum ama Callan'ın sadece aniden tahliye edilmemden bahsetmesi, babasının ona boktan hayatımın tüm geçmişini anlatmadığını varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Ve *kesinlikle* ona küçük anlaşmamız hakkında bilgi vermedi.

Bir çekişle kolumu Callan'ın pençesinden kurtarıyorum. "Seni aradım Callan," diye sıkılmış dişlerimin arasından ona çıkışıyorum. "Ama son zamanlarda sana attığım diğer mesajlar gibi dünkü aramam da cevapsız kaldı."

Dün annem kapıma geldikten sonra ne yapacağımı bilemedim. Panik ve bundan sonra ne olacağına dair korku, tanıdık bir şeye uzanmama neden oldu. Callan'ın cevap vermemesi en iyisiydi. Onu cevapsız aramamdan bir saat sonra, onu gerçekten orada istemediğimi fark ettim. Sadece o anda yalnız kalmak istemiyordum.

Callan'ın hayal kırıklığı eriyor ve yerine suçluluk duygusu beliriyor. "Özür dilerim." Geri adım atıyor ve garip bir şekilde ensesini ovuşturuyor. "Birkaç günlüğüne şehir ve... meşguldüm." "*Şehir dışında* mı? Nereye-" Sormaya başlıyorum ama yarı yolda aslında umurumda olmadığına karar veriyorum. Callan'ın hayatında olup bitenler artık beni ilgilendirmiyor. Tıpkı benim hayatımda olanların onu ilgilendirmediği gibi. "Meşgul olduğumu anlıyorum ama sadece bir noktaya değiniyorum." Ağırılığımı tek ayağıma ve kollarımı kavuşturuyorum. "Ben konuşabilmek için neredeyse iki haftadır seni aramaya çalışıyordum."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Aslında bu gece burada olman çok iyi oldu çünkü ailemle konuşmam gereken şeyi sana daha sonra anlatacaktım." Omzumu sıkıyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Ama yemekten sonra sadece ikimiz konuşalım."

"Tamam," diye kabul ediyorum, bu işi bir an bitirmek istiyorum.

"Gel, seni annemle tanıştırayım." Onun annesi ve sevgilimin *eski karısı*.

Oh, *neşe*.

Belki de daha önce özenle hazırlanmış masada gördüğüm çok sayıda salata çatalından birini kendime bu yemekten erken çıkabilirim.

Hani yeni biriyle tanışırsınız ve tanışmanızın üzerinden iki dakika geçmeden, eğer yanıyor olsaydı, onu kurtarmak yerine alevlerin içinde bir lokum kızartacağınızı bilirsiniz ya?

Ben de eski karım hakkında böyle hissediyorum.

Gecemizin başından beri bana sanki ayakkabısının altındaki sakızmışım gibi baktı. Yargılayıcı gözleri beni taradı, hoşlanmadığı her şeyi seçti. Kafasında benimle ilgili yanlış küçük kavramlar yaratırken düşüncelerini neredeyse *duyabiliyordum*. Yüzündeki aşırı miktarda botoks ve dolgu olmasaydı, eminim ben de bunları ifadelerinde görebilecektim. Yüzündeki kalıcı kaş çatma, benim aldığım tek kaş çatma. Bu nedenle Callan'ın onun gülüşüne sahip olup olmadığını bilmiyorum ama göz rengini ondan aldığını düşünmekte haklıydım.

"Bana ne okuduğunu tekrar söyler misin, Andie?" Elindeki bez peçeteyle ağzının kenarlarını silerken geniş masanın karşısından gözlerini kısarak bana bakıyor.

"*Indie*," diye düzeltiyor Astor, bunu yaparken ona bakma zahmetine girmiyor.

Çoğunlukla, Astor ona zaman ayırmadı. Kadın onu gördüğüne sevinmiş gibi görünse de, Astor onu neredeyse hiç tanımadı. Bakışları birkaç kez ona doğru kaymış olsa da, sanki onun içinden bakıyor gibiydi. Sanki onun varoluşunu engelliyor gibiydi. Ustalaşmak için yıllarca çalıştığını düşündüğüm bir beceri.

"Özür dilerim canım," derken sahte bir samimiyetle dolup taşan dudaklarından damlıyordu. "Belki de oğlum telefon konuşmalarımız sırasında sizden ve ilişkinizden bahsetme zahmetine girseydi, daha hazırlıklı olurum ve adınızı hatırlardım."

Bunca zaman sonra kendi annesine benden bahsetme zahmetine girmemiş olması, birbirimizin hayatında geçici figürler olmaktan öteye gidemediğimizi kanıtlıyor. Onun için gerçekten önemli olsaydım, bu geceden önce adım bir sohbette geçerdi.

Hemen yanında oturan Callan iç çekerek başını sallıyor. "Anne, hadi ama, lütfen. Birlikte *bir* akşam yemeği yemek istedim. Sadece birinin eşek gibi davranmadığı bir yemek."

"Bana eşek mi diyorsun Callan Banes?"

Eğer bir ördek gibi yürüyor ve dırdır ediyorsa...

Callan şimdiden başı ağrımaya başlamış gibi şakağını .
Görünüşe göre ikimiz de anne piyangosunu kazanamadık.

"Hayır, söylediğim bu değil..." diye sözünü kesiyor, mücadeleyi bırakıyor. Ona acımaya karar vererek boğazımı temizliyorum ve kadının dikkatini yeniden çekiyorum. "Pratisyen hemşire olmak istiyorum, bu yüzden hemşire bilimi alanında lisans eğitimi alıyorum.

Bunu bitirdiğimde, bir hemşireye ihtiyacım olacak.
yüksek lisansımı almak için."

Masanın altında, Astor'un parmak uçları çıplak kalçamda daireler başlıyor. Ona bakmak istiyorum ama dikkatleri üzerimize çekmek zaten düşmanca olan bu masada yapmamız gereken son şey. Hareketleri yukarı doğru ilerlemeye başladığında bile kendimi hareketsiz kalmaya .

June ilgileniyormuş gibi yaparak, "Kulağa çok fazla eğitim gibi geliyor," diyor.

Astor'un parmakları onları ayırmaya çalıştığında kalçalarım istemsizce daha da sıkılıyor. Tenimi kavrayışının sıkışması benim sessiz uyarım. *Beni mahrum bırakma.*

"Sadece on dokuz yaşındayım," diye açıklıyorum, giderek artan telaşlı halime rağmen sesim şaşırtıcı derecede düzgün çıkıyor. Astor için bacaklarımı yavaşça ayırırken, "Bu konuda çok endişeli değilim," diye ekliyorum.

"Sen de Callan gibi yazın ders alıyor musun? Bu ekstra krediler üniversitedeki zamanını hızlandırmaya gerçekten yardımcı oldu. Şahsen ben bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum. Gerçek dünyaya katılmasının zamanı geldi." June'un eli Callan'ın omzunu okşuyor, ikisi de bu hareketten pek hoşnut görünmüyor.

Gözümün ucuyla Astor'un dudaklarının yine iç çamaşırı giymediğini fark edince hafifçe sırtıttığını görebiliyorum. Bu akşamki yemek için dün ne giydiysem aynısını giymemi söylemişti. Aynısını kastettiğini düşündüm ve yine külot giymekten vazgeçtim.

Callan boğazını temizler ve koltuğunda kayar. "Aslında bu gece sizinle konuşmak istediğim konu buydu."

Bacağımı tekrar çekerek, Astor'un istediği pozisyona gelebilmek için hafifçe kaymak zorunda kalıyorum. Astor'un ses tonu ya da duruşuyla ilgili hiçbir şey masanın altında neler olduğunu ele vermiyor. Her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin. Bu arada, çarpan kalbimin bir kaburgamı kırabileceğini düşünüyorum.

"Yaz kurslarınız hakkında konuşmak için mi bu yemeği birlikte yemek istediniz?" Astor soruyor.

"Hayır," diye düzeltiyor Callan. "Aslında hepinize mezun olmam için gereken tüm kredileri tamamladığımı bildirmek istedim. Çalışmakla meşguldüm ve danışmanlarımla konuştum ve hepsi bir dönem erken mezun olabileceğim konusunda hemfikir. Aralık ayında resmi olarak mezun olacağım."

June'un gururlu tezahüratı ve tebrik sözleri, Astor'un parmakları açıkta kalan amımı sıyrırken dudaklarımdan kaçan keskin nefesi bastırıyor. Alay ediyor, hayır, beni planladığı şeye hazırlıyor. Bu lanet elbiseyi giymemi istemesi bunun *planladığı* bir şey olduğunu gösteriyor. Bu anlık bir şey değil. Gerçekten düşünülmüş.

"Bu harika bir haber Callan," diye övüyor oğlunu başını sallayarak, bir yandan da usulca dikişlerimde aşağı yukarı geziniyor. "Bunun liseden beri sahip olduğun bir hedef olduğunu biliyorum. Bunu başardığın için seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, baba." Callan sonra bana bakıyor ve dikkati dağılmış beynim hemen bir şey söylemem gerektiğini hatırlıyor.

"Senin adına çok mutluyum Callan." Bunu söylerken gerçekten ciddiymdim. Ona karşı romantik duygularım azalmış olabilir ama hâlâ onun için mutluluk ve başarıdan başka bir şey istemiyorum. "Harika şeyler yapacaksın..." Astor açıklığımla dalga geçince sözlerim yarım kalıyor. "Biliyorum işte," diye ekliyorum sıkıca.

Ona verdiğim gülümsemenin hissettirdiğim kadar zorlama görünüp görünmediğini bilmemin bir yolu yok.

Astor bir parmağını içime sokuyor ve çenem dudaklarımın şokla ayrıldığını gizlemek için göğsüme düşüyor.

Böyle bir şey olmuyor. Oğlu ve eski sevgilisi masanın karşısında otururken bunu gerçekten yapmıyor. Beynimin mantıklı tarafı akıl yürütmeye çalışıyor ama içime girip çıkan parmağının artan ritmi aksini kanıtlıyor.

Derin bir nefes alarak, başımı tekrar kaldırmadan önce kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" June pahalı kırmızı şarabını yudumlarırken sordu. Masaya oturmadan önce Callan'dan Astor'un mahzeninden bir şişe getirmesini istemişti, sanki Astor'un eşyaları üzerinde hâlâ bir hakkı varmış gibi.

Callan bana hayatını değiştirecek bir haber verecekmiş gibi bakıyor. Kalp atışlarımın hızlanmasına neden olan şey onun yoğun ifadesi değil. Babasının avuç içi hassas klitorisime sürtünüyor.

"Son üç ayın büyük bölümünü her şeyi düzene sokmakla geçirdim ama Aralık'ta mezun olur olmaz New York'a taşınacağım." Aylar süren sırlar ve Callan'ın gizemli davranışlarından sonra nihayet gerçek ortaya çıktı. "Bu hafta oraya uçtum ve Emeric amcamla görüştüm. Onun için çalışmamı teklif etti." Son kısmı söylerken babasına bakıyor. Gözlerinde bir korku var, sanki babasının bu kariyer seçimini onaylamayacağından korkuyor.

Callan'ın daha önce Emeric'ten bahsettiğini hiç duymadım, bu yüzden bu işin neleri içerebileceği hakkında hiçbir fikrim yok, ama June'un beton yüzünün düşüşüne bakılırsa, bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum.

"*Emeric kardeşin* mi?" Sanki çok yüksek sesle konuşursa yanlışlıkla adamı buraya çağırabilecekmiş gibi adını sessizce söylüyor. "Bu pek akıllıca görünmüyor. Astor, buna izin verir misin?"

Astor'un avuç içi bana daha sert vuruyor ve konuşmak için ağzını açtığı anda bir parmağını daha içime sokuyor. Bu saldırı karşısında sarsılmamak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "Ben kimim ki ona hayır diyeyim? Callan yetişkin bir adam. Kendi yolunu kendi çizmeli ve aldığı kararların arkasında durmayı öğrenmeli."

Başımın tepesinden başlayan zevk kıvılcımları vücuduma yayılmaya başlıyor. Tenim çok sıcak ve göbeğimdeki kaslar titremeye başlıyor. Titreyen parmaklarımla elimi Astor'un elinin üzerine koyuyorum ve sessizce durması için yalvarıyorum ki tam burada, bu masada boşalmayayım.

Yalvarışım cevapsız kalıyor ve umduğumun tam tersi bir etki yaratıyor. Temposu ve baskısı artıyor, orgazmımı engelleyen tek şey benim saf iradem.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Bunun benim için gerçekten iyi bir fırsat olabileceğini düşünüyorum ve Bran'dan öğrenebileceğim çok şey var-"

Ellerimi elbisemin kumaşına düğümleyerek masadan kalkıyor ve Astor'un acımasız elinden uzaklaşıyorum. Tamamen telaşlanmış bir halde, Callan'ın sözünü kabaca kestiğim için ondan nefes nefese özür diliyorum. "Özür dilerim, bir dakika sürecek."

Astor'un kendini beğenmiş yüzüne kısa bir bakış attıktan sonra, kimse başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan odadan kaçıyorum.

ON ÜÇ

ASTOR

"Gidip mahzenden bir şişe daha şarap seçeceğim," diye açıklıyorum, peçetemi kucağımdan alıp masadan uzaklaşarak.

Indie, açgözlü amcığıyla birlikte benden bir yerlerde saklanıyor. Onu boşaltamadan gittiği için ona kızmak istiyorum, ama şimdi avımmış gibi onu avlayabileceğim gerçeği beni heyecanlandırıyor.

June neredeyse boş olan bardağına vuruyor. "Bir cevher ol ve hazır oradayken bir şişe daha cabernet al Astor."

June'un varlığına hâlâ tahammül etmemin tek nedeni Callan. Ona karşı ne kadar kötü niyetli olursam olayım, o her zaman Callan'ın annesi olacak. Ve bu yüzden, hayatımda sonsuza kadar kalıcı bir yük olacak. Yirmi üç yıl önce oğlumuza hamile kaldığında büyük planı buydu. Kitaplardaki en eski oyundu ve ben yine de bir şekilde ona kurban gittim.

Oğlumun varlığından asla pişmanlık duymayacağım, ancak bunun nasıl gerçekleştiğinden ömrümün sonuna kadar pişmanlık duyacağım.

Yine de en büyük pişmanlığım her zaman babamın beni işbirlikçi bir kadınla evlenmeye ikna etmesine izin vermek olacak. Ban'ların korumaları gereken bir imajları var ve evlilik dışı bir bebek

onun için duracaktı. O zorla iktidardan uzaklaştırılana ve soğuk ve ölü olana kadar June'dan boşanmadım. Evliliğimiz üç yıl sonra sona erdi ve bu üç yıl boyunca ona karşı duyduğum nefret bir kez bile azalmadı. Yirmi yılı aşkın bir süre sonra, onun arkadaşlığından daha da az keyif alıyorum.

Benimle konuştuğu gerçeğini kabul edebilirdim ama onu tamamen görmezden gelmeyi çok daha tatmin edici buluyorum. Onun varlığını görmezden gelmemin onu sonsuza kadar kızdırdığı gerçeği bunu daha da tatlı kılıyor.

Indie çaresizce benden uzaklaşmak istiyordu. Yeni yatak odasının sığınağı, yıpranmış beyninin kaçmayı düşünemeyeceği kadar uzak olurdu. Çok daha yakın ve erişilebilir bir sığınak arayacaktı.

Büyük giriş kapısından geçip ofisimin koridorda ilerlerken, elbise ayakkabılarımın tabanları parke zemine vuruyor. İzinsiz ofisime girecek kadar aptal olduğunu düşünmesem de emin olmak için yine de açık kapıdan bakıyorum. Onun hareketlerini tahmin etmekte oldukça iyiyim, ama beni şaşırttığı birkaç an oldu. Dün güvertede coşkuyla sikimi ağzına aldığı gibi. Cezam ona amaçladığımdan daha fazla zevk verdi.

Tuvaletlerden birinin kapalı kapısının önünden geçerken suyun aktığını duyunca duruyorum. Sırıtişım anında gerçekleşiyor ve beklenti bir kurşun gibi içimden fırlıyor.

Seni buldum, güzel kız.

Parmak eklemlerim kapıya vuruyor.

Musluk kapanıyor ve ahşap kapıdan gelen sestten önce kısa bir duraklama oluyor. "Bir dakika."

Bir dakikamız bile yok. Callan ya da June resmi yemek odasından ayrılmaya karar verirse, cevaplamak istemediğim sorular

sordu.

Bir şey söylemiyorum, onun yerine kapıyı bir kez daha çalıyorum.

Ayak sesleri odanın içinde ilerlemeden önce hayal kırıklığıyla iç geçiriyor. Kilidin dönme sesi kanımın aletime hücum etmesine neden oluyor. *Nihayet*. Kapı bir santimden fazla açılmadan ite kaka banyoya giriyorum.

Indie'nin gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor, elim ağzını kapattığında çığlığı zar zor susturuluyor. Kapıyı tekrar kapatıp bizi içeri kilitliyorum.

"Bu sefer kaçacak yerin yok Indie," diye homurdanıyorum yüzüne yakın bir yerde, sırtı mermer makyaj masasına çarpana kadar itiyorum onu. "Burada benimle kapana kısıldın ve ben doyana kadar burada kalacaksın."

Elimin arkasından konuşmaya çalışıyor.

"Şşşt," diye mırıldanarak saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum. "Kimsenin bizi duymasını , değil mi? Akıllıca külot giymemeyi tercih ettin, bu yüzden bu sefer ağzını tıkayacak bir şeyim yok. Eğer çok gürültü yaparsan, beni hayal kırıklığına uğratırsın."

Nefesi daha hızlı geliyor, göğüsleri beyaz elbisesinin üstünden dışarı fırlıyor. Burada benimle kilitli kaldığı için gergin, ama gözbebeklerinin büyümesi ve bana doğru eğilmesi hazır olduğunu ele veriyor.

Boştaki elimi kalçalarının arasına daldırıyorum. "Başladığım şeyi bitireceğim," diyorum ona. "Ama bu sefer benim sikime boşalacaksın."

Bir parmağımı tekrar kaygan sıcaklığına soktuğumda Indie'gözleri istemsizce kapanıyor. Masadan kalkarken olduğundan daha ıslaktı. Aletim pantolonumun fermuarına baskı yapıyor, onun sıcaklığına gömülmek için can atıyor.

"Benim güzel kızım benim için hazır, değil mi?"

Elime inliyor ve kalçaları yuvarlanarak avucuma sürtünüyor. Hareketleri çılgınca, hatta çaresiz. Daha nceki alaylarım onu bana karşı isteklendirdi.

Sırılısıklam parmağımı göbeğinden çekmem yüzünde hayal kırıklığının belirmesine neden oluyor. Onu banyo tezgahının üzerine kaldırmak için iki elimi de kullandığımda bu hayal kırıklığı dağılıyor.

Kalçalarının arasında durup, "Sikimi çıkar." diye emrediyorum.

Indie'nin becerikli parmakları siyah kaşmir kazağımy yukarı iterek kömür rengi pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açıyor. Tüm bu süre boyunca alt dudağını nasıl ısırıldığını izliyorum. pşme eyleminden hiçbir zaman hoşlanmadım. Her nasılsa bu eylem sevişmekten daha samimi geliyordu ama göğsümde beni Indie'yi öpmeye iten bir çekim var. Dişlerim gıcırdıyor ve istenmeyen arzuyu bastırıyorum.

Pantolonumu kalçalarımıdan aşığı iterek sikimin serbest kalmasını sağılıyor. Bana bakarken dudakları seğıriyor. "Görünüşe göre bu gece komando olan tek kişı ben değılim, Bay Banes."

"Sana kolay erişimi sevdiğimi söylemiştim." Sırıtıyorum. "zerime tkr. Sikimi amın için hazırla."

İnce parmakları kalın şaftımın etrafını sarıyor ve tükürük dudaklarından aletimin ucuna damlarken tamamen büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Kalçalarım onun ilk durgun darbesiyle ne doğıru sarsılıyor. Uçtan dibe, ıslaklığı üzerime yayıyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum. kadar yakinken, sanki oksijeni paylaşıyor gibiyiz. Diğer elim bileğini sararak hareketlerini durduruyor. "Bacaklarını belime dola."

Kıçını tezgâhın en ucuna kadar çekerek istediğimi yapıyor. Ayaklarının topukları belime batıyor ve beni merkezine doğıru çekiyor. Başı arkasındaki aynaya doğıru düşüyor.

Aletimi sıırıslıklam dudaklarının arasından geçiriyorum. Başı hassas klitorisinin üzerinde geziniyor ve tüm vücudunu .

Kendimi onun girişinde konumlandırığımda gözleri bana yalvarıyor. "*Ltffen.*" Zar zor duyulabilir bir fısıltı, ama yine de bunu duymak

Dudaklarından çıkan tekil kelime en sevdiğim seslerden biri.

Tam dileğini yerine getirmek üzereydim ki kapı çaldı. "Indie?"

Callan'ın sesiyle Indie öne doğru uçuyor ve makyaj masasından atlamaya alışıyor. Ellerim, onu yerinde kalmaya zorlayan cezalandırıcı bir kavrayışla kalçalarının etrafında kilitleniyor. Kehribar rengi gözlerinde saf korku parlıyor.

Tek cevabım başımı yavaşça sallamak oluyor, dudaklarımda sinsi bir sırıtış büyüyor. İstesem de bunu daha iyi planlayamazdım. Başımı onunkine yaklaştırarak kulağına doğru alçak sesle konuşuyorum. "Cevap ver ona, Indie."

Vücudu hâlâ kaskatı, bir kez aynaya yaslanana kadar onu geriye itiyorum. Gözleri, sikimin tekrar amından kaydığı yer ile erkek arkadaşının arkasında durduğu kapı arasında gidip geliyor.

Cevap vermediğinde, parmaklarım uyarı amacıyla teninde esniyor.

Sonunda kelimelerini buldu. "Ben-ben buradayım." Sanki boğazı duygularla tıkanmış gibi yanıtı çatallaşarak çıkıyor.

Ben gerçeği biliyorum ama Callan . "İyi misin? Sesin zgn geliyor," diye soruyor, sesi endişeli geliyor. Indie'nin duygularıyla ilgilenmek için biraz geç kalmış.

Indie yardım için bana bakıyor ve ben sadece tek bir kelime söylüyorum.

Yalan.

"Evet, ben iyiyim." Kendimi tekrar onun açıklığına yerleştirdiğimde nefesi titriyor. Başını hafifçe sallayarak sessiz bir ricada bulunuyor ve benim cevabım da hınzır bir gülümseme oluyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyaım vardı-" O

Sikimin başı içine girerken nefes alma ve konuşma yetisini kaybediyor. "-kendimi toparlamak için," diye bitirmeyi başarıyor.

Ben santim santim içine doğru iterken sırtı kavisleniyor ve tırnakları hâlâ kalçalarını açık tutan ellerimin üst kısmına batıyor.

"Emin misin?" Callan bastırır.

Yine kulağına fısıldıyorum, ama bu sefer konuşurken kulağının içine kadar giriyorum. "*Daha iyi yat.*"

Cevap vermeden önce alt dudağını yalıyor. "Şu anda o kadar çok şey oluyor ki Callan. Annem ve senin aranda, düşünmek için bir saniyeye ihtiyacım var."

Sesini düzgün tutma becerisiyle gurur duyuyorum. Konuşmasında sadece ufak bir titreme var, ama sanırım buna ben neden olduğum için sadece benim tarafımdan fark ediliyor. Sesi minimumda tutmak için itişlerim yavaş ve ölçülü, ama derin, rahmine sürtünüyorlar.

Çenesinde gezdirdiğim ağzı açık öpücükler onun işini iyi yapmasının , ama Callan acımasız. "Sana daha önce değil de bu gece söylediğim için özür dilerim. Sana söylemeden önce her şeyin kesinleştiğinden emin olmak istedim. Kapıyı aç ve bu konuyu konuşalım."

"Hayır!" Indie hemen atıldı, kafasını kilitli kapıya doğru savurdu. "Yani... Birazdan çıkacağım. Lütfen bana bir dakika ver, seni bulayım ve sonunda konuşabilelim."

Callan cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor, "Tamam. Güvertede seni bekliyor olacağım."

Indie, ayak sesleri duyulana kadar tam olarak rahatlamıyor. Uzaklaştıklarında vücudu rahatlayarak sarkıyor. "Lanet olsun," diye nefes alıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye onaylayarak homurdanıyorum, kalçalarım ona daha hızlı giriyor. Bütün gece güvendiğim kısıtlama, çekirdek kasları her sıkıldığında kayboluyor. "*Benim* iyi kızım."

"Evet," diye kabul ediyor uzun bir iniltiyle. "*Senin*."

Indie bu geceki gizli oyunlarımızdan zevk almadığını inkar edebilir ama vücudunun bana verdiği tepkiler yalan söylediğini ele verir. Yakalanma tehdidini seviyor, bu onu heyecanlandırıyor ve tıpkı benim gibi onu da tahrik ediyor. Damarlarımdaki kan onun noktasında ateşten yapılmış gibi.

Indie'nin nefesi kısa kesik kesik gelmeye başlıyor. Normalde ona ellerini mermer tezgâhta tutmasını söyledim ama kollarımın ve göğsümün üzerinde huzursuzca gezinmelerinden keyif aldığımı fark ediyorum. Başparmağımı klitorisine bastırdığımda tırnakları boynumun arkasına batıyor ve boğazımda kısık bir inilti oluşuyor.

Omurgamın tabanında karıncalanmalar oluşmaya başlıyor ve taşaklarım sıkılaşıyor. Dişlerim dudağıma batıyor ve serbest bırakılmamı kovalarken düzensizleşiyor.

İlk ayrılan Indie oluyor. Elim ağzını tokatlayarak, havai fişeklerin patlaması gibi beyaz bir zevk içimde alevlenmeden hemen önce onun coşku çığlıklarını bastırıyor.

Derine iterek, sert bir küfürle içine dökülüyorum.

İkimiz de nefesimizi geri kazanmak için savaşıırken ona gömülü kalıyorum. Başım Indie'nin omzuna düşüyor ve teni benimkine yapış yapış geliyor.

Kafa derimdeki kırılmış saç tellerinde izlediği yumuşak dairelerde kayboluyorum. Damlacıklar tenimde dans ediyor. Bu, ilişkimiz için fazla samimi hissettiren yatıştırıcı bir hareket. Dik durmadan önce bir dakika izin veriyorum.

Indie'nin yanaklarındaki kızarıklık göz kamaştırıcı bir kırmızıya dönüştü ve alnındaki ter parıltısı hak edilmişti. Hâlâ yarı sert olan aletim onun hassas merkezinden çıkarken dudakları sessiz bir nefesle aralanıyor.

Gözlerim döllerimin içinden akıp gidişine takılıyor, onu benim olarak işaretlemenin başka bir yolunu bulduğum için zevk alıyorum.

Başparmağım dökülenleri tekrar içine iterken Indie'nin gözleri açılıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Oğlumdan ayrılırken, döllerimin senden akmasını istiyorum."

ON DÖRT

INDIE

Güverteye çıktığımda gecenin soğuk havası ısınmış tenimi serinletmek için çok az şey yapıyor. Tıpkı söylediği gibi, Callan korkuluklara yaslanmış beni bekliyor. Kapı arkamdan kapandığında hemen bana dönmüyor. Gözleri altımızdaki karanlık gölü tarıyor ama daha dik durmasından yaklaştığımı duyduğunu anlıyorum.

Göğsümde oluşan endişeli his, ciğerlerimi yavaşça daraltan bir bant gibi geliyor. Ona bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama ağızımdan çıkabileceklerden korkuyorum. Astor'la karşılaştığım için hâlâ karışık ve düşünemiyorum. Astor'un haklı olduğu ve gerçekten de onun içimden sızdığını hissedebildiğim gerçeği de meseleye yardımcı olmuyor.

Komik olan şu ki, Callan ile bu konuşmayı yapmaktan korkmuyorum. Bu konuşmayı yapmak için aylardır bekliyordum ve yapmamızın zamanı çoktan gelmişti. Beni korkutan şey, kızarmış yanaklarıma bir bakışıyla Callan'ın sırrımı öğrenecek olması. Callan'ın burada neler olduğunu öğrenip öğrenmeyeceğini ya da ne zaman öğreneceğini bilmiyorum ama ona bu gece söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Özellikle de *annes*i hâlâ buradayken, evi yargılayıcı bakışları ve çok güçlü çiçek parfümüyle doldururken.

Hayır, bu gece yapmamız gereken tek şey var olmayan ilişkimizin ölüm saatini ilan etmek, böylece ikimiz de özgürce yolumuza devam edebiliriz.

"Özleyecek misin?" Kelimeleri bir araya getirme becerimi bulduğumda soruyorum. "Hayatın boyunca Washington'da yaşadın. kolay olmamalı."

Callan bana dönmeden önce kısa bir duraklama ve ardından bir iç çekiş . "Bu çok uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi ama ben bunu arka plana attım ve hayatıma burada devam etmeye çalıştım. Artık New York'a gitmenin benim için en doğru şey olduğunu biliyorum. İstediğim her şey orada ve ben sadece bundan kaçıyordum."

Sözlerinin ardında daha fazla anlam olduğunu düşünmeden edemiyorum. New York'ta amcasından ve bu yeni işten başka ne var?

Yanına yaklaşarak duruşunu taklit ediyorum ve korkuluklara yaslanıyorum. "Sadece mutlu olmanı istiyorum Callan. burada, ister New York'ta." Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Ve seni mutlu edecek kişinin ben olmadığımı biliyorum."

Dudakları benimle tartışacakmış gibi aralanıyor ama hemen sözünü kesiyorum.

"Hayır, sorun yok," diye söz veriyorum. "Sorun yok çünkü birbirimizin hayatında oynamamız gereken rolleri sonuna kadar oynadık. Burası bizim sonumuz. Yapabileceğimiz başka bir şey yok ve verebileceğimiz başka bir şey de kalmadı. Verecek daha fazla şeyimiz olsaydı, bu konuşmayı yapıyor olmazdık. İster burada ister ülkenin öbür ucunda olun, *her zaman* sahip olacağınız tek şey benim dostluğum. *Bu* asla değişmeyecek ya da ."

Bana bakıyor, başı hafifçe titriyor. "Sana karşı adil davranmadım Indie. Bu ilişkiye sana asla daha fazlasını veremeyeceğimi, bunun uzun olmayacağını bilerek girdim. Bir dakikalığına bile olduğumuzdan daha fazlası olabileceğimizi düşünmene izin vermek adil değildi."

Çok garip. Bu itiraf acı vermeli, değil mi? Daha fazlasını istemediğini bilmek kalbimi biraz da olsa kırmalı ama . Sanırım bunun nedeni, derinlerde bir yerde, birbirimizin hayatında kısa süreli parlak kıvılcımlardan fazlası olmadığımızı her zaman biliyor olmam. Işığımız hızla söndü ama kaderimiz böyleydi.

"İkimiz de bunun işe yaramayacağını biliyorduk. Bunun her zaman bir son kullanma tarihi vardı." Başlarda onun heyecanı ile kör olmuştum ve kaçınılmaz olarak önümüzde yatan şeyi görmek istemedim. Ancak bu yaz birbirimizden ve ikimiz de umursamaz görüldüğümüzde acı verici bir şekilde açık hale geldi. Aylardır kendi ayrı hayatlarımızı yaşıyorduk.

"Gerçek şu ki, bu işin istiyordum," diye itiraf ederek beni şoke etti. "Nedenlerimin tamamen bencilce olduğunu şimdi anlıyorum. Yine bu yüzden sana karşı hiç adil olmadım ve gerçekten çok üzgünüm."

"Sana inanıyorum ve lütfen benden özür dileme" dediğimde en ufak bir yalan yok. Buna gerçekten gerek yok." Burada büyük ölçüde hatalı olan benim. Yani, Tanrı aşkına, biz bu güzel kalp kalbe sahipken *babasının* döllerini iç uyluğundan aşağı akıyor.

Sanki aniden gerilmiş gibi elini benimkinin altından çekip endişeyle ensesini ovuşturuyor. "Sanki..." diye devam ediyor, hâlâ kendinden emin değil. "Sana daha çok şey borçluymuşum gibi hissediyorum, bilmiyorum, *dürüstlük*. Sana söylemem gereken daha çok şey var."

Bunun üzerine başım titriyor ve kendi suçluluk duygum boğazıma düğümleniyor. "Bana gerçekten hiçbir şey borçlu değilsin Callan. Biz iyiyiz." *Lütfen bana daha fazlasını anlatma çünkü o zaman ben de aynısını yapmam gerekiyormuş gibi hissedeceğim.*

"Hayır, sana söylemem gerek. Ona söyleyeceğime söz verdim." "Ona mı?"

Yakışıklı yüzü . "Evet. O."

İşte böyle, her şey anlam kazanıyor. Bu geceki tüm söylenmemiş sözler ortaya çıkıyor ve yerine oturuyor. New York'ta olması için gereken eksik parçalar tüm boşlukları dolduruyor ve birdenbire resmin tamamını gördüğümü hissediyorum. Ve sonunda Callan Banes'i gördüğümü ve anladığımı hissediyorum.

"Adı ne?" Sorduğumda gülümsemem gerçektir. Her şeyini toplayıp ülkenin öbür ucuna taşınacak kadar kalbinde yer eden kız hakkında bilgi edinmek istiyorum.

Öfkelenmemem onu bir an için şaşırtıyor; kısa bir zaman dilimi içinde gözlerine yansıyan çok çeşitli duygulardan bunu anlayabiliyorum. Callan, merakımın gizli bir nedeni maskeleydiğinden endişelenmiş gibi tereddüt ediyor. Sanki tüm bilgileri edindikten sonra üzerine gideceğim için soğukkanlı davranmaya çalıştığımı düşünüyor.

"Söylediklerimde ciddiydim Callan. Senin mutlu olmanı istiyorum ve eğer seni mutlu eden kişi oysa, bunun için sana nasıl kızabilirim?" Onu ikna etmeye çalıştım.

Uzun bir nefes verir. "Seni hak şekilde sevedim çünkü on beş yaşımdan beri Ophelia'ya aşığım. Aramızda çok fazla geçmiş var ve benim açımdan çok fazla hata yapıldı, ama şimdi bunlara girmeyeceğim. Mesele şu; hayatıma devam etmeye çalıştım ve bir anlığına bunu seninle yapabileceğime inandım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yapamadım ve bunun için tekrar özür dilerim."

"Benden özür dilemeyi bırak." Bu bir rica değil, bir talep. Ona kendi hatalarımla ilgili gerçeği söyleyemezken ondan nasıl özür kabul edebilirim? "Amcanla çalışmaya karar verdiğinde onun New York'ta olduğunu biliyor muydun?"

"NYU'ya *gittiğini* biliyordum ama henüz onu aramayı planlamamıştım ama sonra birden karşıma çıktı. Emeric ve bir meslektaşım ile yemekteydim ve birden ortaya çıktı. Ophelia da benim kadar şaşırmıştı.

öyleydi. Dediğim gibi, orada çok fazla tarih var ama oraya yaptığım ziyaretler sırasında birlikte biraz zaman geçirdik." Mavi gözleri benimkilere kayıyor. "Onunla yattım, Indie."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm." Omuz silkerek ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Bütün bunlar bana kader gibi geliyor. Buna karşı neden savaşımaya çalıştığımızı bile bilmiyorum. Daha hayatının yarısını bile yaşamamışken babamın ölümünü izlemek benim için her şeyi bir perspektife oturttu. İstedığınız şeyler için savaşın ve artık size hizmet etmeyen şeyleri bırakın." Uzanıp ön kolunu kavradım. "Aramızda hiçbir düşmanlık olmadığını bilerek bırakabilirsin Callan, ben de aynısını yapacağım."

Hâlâ emin görünmüyor. "Gerçekten mi? Bana kızdığın için değilsin."

Hile mi?"

Buna gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayır, sana kızgın değilim. Aylardır birbirimize dokunmadığımız ve artık konuşmadığımız zaman bu gerçekten aldatma sayılır mı? Uzun zaman önce yollarımızı ayırdık, sadece bunu sözlü olarak kabul etmedik."

"Sanırım bu doğru." Kalbimin boğazımda düğümlenmesine neden olan soruyu sormadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Başka biriyle yattın mı?"

İlk içgüdüüm yalan söylemek ama bunun yerine "Skızar mıydın?" diye soruyorum.

Cevabı hemen geldi. "Azıcık bile değil. Ben de senin için aynısını istiyorum, Indie. Hayatına devam etmeni ve mutlu olmanı istiyorum."

Suçluluk duygum azalıyor ama tamamen yok olmuyor. Hayır, tüm gerçekler ortaya çıkana kadar bu hiçbir yere gitmeyecek. "Öyle misin, Callan? Mutlu musun?"

Yüzünde tam olarak çözemediğim bir ifade beliriyor. Sanırım şüphe olabilir. Onu daha önce böyle bir duyguyla gördüğümü sanmıyorum. Her zaman kendinden çok emin görünürdü. Nedense Ophelia'nın onu kararsız hissettirebilmesi beni mutlu ediyor. Callan

böyle birine ihtiyacı var - onu diken üstünde tutacak ve ona meydan okuyacak birine.

"Aramızda hala düzeltmem gereken çok şey var ve bunun benim için çetin bir mücadele olacağını hissediyorum, ancak işe yararsa her şeye degeceğini de biliyorum."

Bir adım öne çıkarak kolumu ortasına doladım ve hafifçe sarıldım. "New York'a git ve mutluluğun için savaş. Ben hep burada seni destekliyor olacağım."

Callan bana tekrar sarıldı. "Seni hak etmedim ama hak eden birini bulacaksın ve onlar da senin ne kadar harika biri olduğunu görecekler. Sen gerçekten türünün tek örneğisin Indie ve geçirdiğimiz zaman için minnettarım."

Bu benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum -ve paramı *iyi şeylere yatırmıyorum- ama* kendimi Astor'u hayatıma soktuğu için ona sessizce teşekkür ederken buluyorum. Callan olmasaydı, Astor'un varlığından haberdar olmadığım parçalarımı ateşlemesinin ve sonra alevleri diliyle söndürmesinin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim olmazdı.

ON BEŞ

ASTOR

Onu başka bir adama bağlayan iplerin şu anda kopmakta olduğunu bilmek göğsümde garip, neredeyse ilkel bir his uyandırıyor. Bu gecedен sonra, o gerçekten tamamen ve sadece *benim* olacak. Benden başka kimse onun üzerinde hak iddia edemeyecek. Bu, bencil ve sahiplenici yanımin tatminle mırıldanmasına neden oluyor.

Geçmişte kadınları paylaşmıştım ama Indie'yi değil. Asla Indie. O tamamen bana ait.

Çalışma odasına doğru ayak sesleri gözlerimi bardağımdaki kehribar rengi sıvıdan ayırmama neden oluyor. Callan kapının pervazına yaslanmış, bacaklarını bileklerinden rahatça çaprazlamış. Ne söylemek istediğinden emin değilmiş gibi bana bakıyor, o yüzden önce ben konuşuyorum.

"Hep o oldu, değil mi?" Viskiden bir yudum alıyorum ve yanmanın tadını çıkarıyorum.

Yıllar boyunca Ophelia'nın nerede olduğunu takip ettiğimi biliyor olmalı. Bu gece New York'tan ilk bahsettiğinde, oraya taşınmasının gerçek sebebinin o olduğunu anladım.

Hiç tereddüt etmeden başını sallıyor. "Evet."

Callan ile yan komşusu olan genç kız arasındaki geçmişini bilen çok az insan var ama ben tüm detayları biliyorum. Yargıç ve polise ödeme yapmak zorunda kalan bendim.

İşler onlar için kötüye gittiğinde bölüm. Başıma gelen en güzel şey Ophelia'nın ailesinin taşınmasıydı. Yine de bunca yıldan sonra oğlumun ona olan sevgisi hiç azalmadı.

"Sanırım ona olan kararlı bağlılığınız için sizi takdir etmem gerekiyor. Ama yine de endişelenmeden edemiyorum." Gözlerim sivri bir bakışla daralıyor. "Bundan sonra atacağın adımları iyi düşün Callan. Annene de söylediğim gibi, artık bir erkeksin ve kendi kararlarını verebilirsin. Bu aynı zamanda kendi pisliğini temizleyebilecek kapasitede olman gerektiği anlamına da geliyor. Bunu bir daha yapmayacağım. Bu Ophelia ve Emeric ile yaptıkların için de geçerli."

Boyu uzadığında ve yüzü sertleştiğinde göğsümde bir gurur hissi oluşuyor. Gösterdiği kararlılık ve güven, kardeşim için çalışacaksa ihtiyaç duyacağı bir şey

-Aile şirketi için.

"Ne yaptığımı biliyorum ve hazırım."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama gerçekten neye hakkında hiçbir fikrin yok. Seni korudum ve ailemin dahil olduğu pek çok *operasyondan* haberdar olmanı sağladım. Emeric seni korumayacak. Elinde paslı bir çakıdan başka bir şey olmadan seni derinlere atacak ve bunu yaparken de gülecek."

İnsanlar en küçük kardeşimle benim daha farklı olamayacağımızı söylemekten hoşlanırlar. Bilmedikleri şey ise ruhlarımızda birbirimize çok . Onun yapabildiği korkunç şeyler? Bunları nasıl yapacağını ona ben öğrettim. Hayatımda öyle bir noktaya geldim ki, dönüştüğüm adamdan hoşlanmadım. Emeric karanlığı eski bir aşık gibi kucaklarken ben o dünyadan uzaklaştım ve bir bilgin oldum.

Babam, akademisyenlik kariyerine devam etmek için iş hayatından çekildiğimi ve imparatorluğu Emeric'in ellerine bıraktığımı bildiğinden muhtemelen mezarında ters dönüyordur. Ne de olsa o daha iyi ve *tek* seçenektir.

Diğer kardeşim donanmaya katıldı ve bir daha arkasına bakmadı. Dürüst olmak gerekirse, hayatta olduğundan bile emin değilim. On sekiz yaşında askere gittiğinden beri onu görmedim.

Callan geri adım atmaz. "Hazır olduğumu söyledim. Yapmak istediğim şey bu ve Emeric'ten bir şeyler öğrenebildiğim için minnettarım."

Kadehimi selam verir gibi kaldırıyorum. "O zaman sana şanstan başka bir şey dilemiyorum evlat."

"Teşekkürler, ama gerçekten ihtiyacım olacağını sanmıyorum." Ve işte böyle, o çok iyi tanıdığım ukala üniversiteli çocuk geri döndü. Eğer bu kendini beğenmiş bakışı kardeşime de Emeric onu döver.

Oğlum kaba bir uyanışa hazırlanıyor.

"Bence yapacaksın. Özellikle de Ophelia ile yeniden bağlantı kurmayı planlıyorsunuz."

Dudakları çekiliyor, bir şekilde onu daha kibirli gösteriyor. "Şu anda şansa ihtiyacı olanın ben olduğumu sanmıyorum baba."

Başım hafifçe öne eğiliyor. "*Bu* tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bana yeterince değer vermiyorsun demek."

"Hâlâ seni takip etmiyorum."

"Yakında bir gün olacak." Omuz silkiyor ve kapı çerçevesinden uzaklaşıyor. "Gidip annemi bulmalıyım, böylece daha fazla sorun çıkarmadan onu buradan çıkarabilirim. Bence yılda bir kez iki saat ailece vakit geçirmek yeterli, sence de öyle değil mi?"

"Bir dahaki sefere bir cenazede bir araya gelsek hiç sorun olmazdı. Onun ya da benim, umurumda değil. Bu noktada aşırı titiz değilim."

Şaka yaptığıma inanan Callan'ın kahkahası koridorda yürürken onu takip ediyor.

Onu bulduğumda duştan yeni çıkmış ve beyaz havluyu etrafına sarıyordu. Bir sonraki hamlemizden emin değilmiş gibi olduğu yerde kısa bir süre donup kalıyor ve sanki odasındaki varlığını bir şekilde açıklamam gerekiyormuş gibi beklentiyle bana bakıyor. Böyle bir şey yapmayacağım. Burası benim evim ve istediğim yere, istediğim zaman .

Havluyu daha sıkı saran Indie, cam duş kapılarını arkasından kapatıyor ve mermer makyaj masasına doğru ilerliyor. Aynadaki yansımadan bana bakarak "Callan gitti mi?" diye soruyor.

"O yaptı." Arkasından yaklaşıp ellerimi dar omuzlarında gezdiriyor ve kollarından aşağı indiriyorum. Parmak uçlarım hâlâ yumuşak tenini kaplayan su damlacıklarının arasında geziniyor.

"Konuştuk, bazı şeyleri bitirdik." Duraksıyor, yumuşak bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Bunu söylemek saçma geliyor. Biz zaten bitmiştik. Konuşmamız - her ne kadar yaptığımıza memnun olsam da - sadece bir formaliteydi."

"Gerekli bir formalite." Kendisini başka bir adamdan ayırmasını ne kadar arzuladığımı fark etmemiştim - bu adam oğlum olsa bile - ta ki benim olarak adlandırılmakta tamamen özgür olduğunu öğrenene kadar.

Başını onaylarcasına sallıyor. "Bu gecedan önce New York'a taşınma planlarından haberin var mıydı?"

Bir an için evcilleşmemiş kıskançlığım yüzeye fırlıyor, sadece hala onunla birlikte olmak istediği için sorduğunu düşünüyorum, ama sonra istenmeyen duyguyu yatıştırarak devam ediyor.

"Onun için iyi olacak gibi görünüyor. Umarım Ophelia ile arasını düzeltebilir. İkinci şanslara bayılırım ve umarım onlar da şanslarını denerler."

"Bunun onun planı olduğuna dair şüphelerim vardı. Bane ailesinin işleri ve tarihi hakkında her zaman çok meraklı olmuştur ve Emeric'i her zaman sevmiştir." Aralarındaki bağlantı Callan'ın

Daha yeni yürümeye başlamıştı ve ben Seattle'a taşındığımda bile Emeric oğlumla iletişim kurmaya devam etti.

Indie bir şişe nemlendiriciye uzanıyor ve lekесiz cildine yedirmeden önce ürünü yüzünde gezdiriyor. "Ailen tam olarak ne iş yapıyor?"

"Bu gece ne kadar meraklısın değil mi?" Ses tonum istediğimden daha keskin ve bu da gözlerinin kısılmasına neden oluyor.

"Özür dilerim. Cevap vermek zorunda değilsin. Sadece merak ettim."

Anlam veremediğim bir nedenle kendimi iç çekerken ve sorusunu yanıtlarken buluyorum. Belki de güzel yüzündeki pişmanlık ifadesini silmek içindir. "Ban'lar onlarca yıldır pek çok işe el atmışlardır. Bazılarımız ithalat ve ihracatta çalışıyor, bazılarımız da siyasette görev alıyor. Varlığımızı birçok farklı alana eşit olarak dağıtmayı seviyoruz. Bu şekilde birden fazla sektörde kontrolümüzün bir kısmını elimizde tutuyoruz. Bu da bizi bilgilendiriyor ve rakiplerimizden önde olmamızı sağlıyor."

Kaşları çatılır. "Kulağa... yoğun geliyor. Callan ne yapıyor olacak?"

"Sanırım Emeric ona adli muhasebe diplomasını kullandıracak ve parayla ilgilenmesini sağlayacak. Muhtemelen Callan'ı çeşitli gece kulüplerinin mali başlatacak ve oradan da zincirin yukarılarına taşıyacak." Ellerim çıplak teninde çizgiler çizmeye devam ediyor. tüylerimin diken diken olması hoşuma gidiyor.

"Kardeşin Callan'a *kendi* işlerinde sahtekarlık ve kara para aklama araştırması mı yaptıracak?"

Buna gülmeden edemiyorum. Bazen çok masum oluyor. Diğer zamanlarda ise -yayılmış kalçalarının arasında olduğum ve aletimin içine gömülü olduğu zamanlarda- nefis bir şekilde günahkâr.

"Hayır, güzel kız, dolandırıcılık ve aklamadan kurtulmanın yollarını arıyor olacak."

Ve böyle, her şey yerine oturuyor. Pembe dudakları sessiz bir 'oh' çekiyor ve başını anlayışla sallıyor. "*Anladım.*" Daha fazlasını söylemesini bekliyorum, ama onun yerine kehribar rengi gözleri sırtarak benimkilere kayınca beni şok ediyor. "Şimdi neden böyle biliyorum. Sen asla sadece bir *bilgin* olamazdın. Dolambaçlı yolların DNA'na işlemiş."

"Ailemin geri kalanından farklı bir kariyer yolu seçmiş olabilirim ama bu benim kim olduğumu değiştirmez."

Gözlerinde parlayan yaramazlıkla alt dudağını ısıyor. "Güzel."

Beni şaşırtmaya devam ediyor. Gözlerimi aynada onunkilerle kilitli tutarak dudaklarımı omzuna bastırıyorum. Güzel kokuyor. Kullandığı şampuan ya da vücut sabunu her neyse tatlı, bana balı hatırlatıyor. Burnum boynunda geziniyor ve kokuyu içime çekiyorum. "Daha önce vücuduna yaptığım şeyin tüm kanıtlarını yıkadın mı?"

Yanaklarının kızarmasına bakılırsa Indie neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. "Bu konuyu hiç konuşmadık ama doğum kontrol hapi kullanıyorum. Beni hamile bırakma ihtimaline karşı... bilirsin işte..."

Parmaklarım saçlarının ıslak tellerine dolanıyor ve başını geriye çekerek boynunu bana doğru açıyorum. "Biliyorum," diye itiraf ediyorum yumuşak tenine karşı. "Bu yaz çantanda hap paketini gördüm."

"Çantamı mı karıştırdın?" Sesi kızgın olmaktan çok eğlenmiş gibi.

"Senin hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu, böylece sonunda sana benim diyebileceğim zamana hazır olacaktım."

ON ALTI

INDIE

İlkokulda ve lisede müdürün odasına çağrılmak korkutucuydu, ancak üniversite rektörünün odasına çağrılmak eşit derecede dehşet verici ve heyecan verici.

Telefonumda tek cümlelik bir mesajla uyandım. *İlk dersinden otuz dakika önce ofisime gel.* Tüm kısa mesajlarda tondan çıkarım yapmanız gerekir, ama onunkinde tahmin etmek zorunda değilim.

Bu doğrudan, *pazarlığa* açık olmayan bir emir. İstesem bile reddedemeyeceğim bir emir ve korkmama rağmen reddetmek istemiyorum. Benim için ne planladığını görmek istiyorum. Bedenimi hangi yeni zirvelere taşımayı planladığını bilmek istiyorum. Yedi gündür onun evindeyim ve her geçen gün onunla çok şey yaşadım.

Tıpkı bu ofisi son ziyaretimde olduğu gibi, başımı eğip asansöre binerek en üst kata çıkıyorum ama geçen seferkinden farklı olarak kat durgun ya da sessiz değil. Sürekli bir iş uğultusu . Telefonlar çalışıyor ve insanlar işlerine devam ediyor. Her zaman böyle bir ofiste kilitli kalmak istemediğimi biliyordum ya da bir odacıkta dokuzdan beşe çalışmak. Bu fikir bile bana *berbat* geliyordu. Ahırda küçük çocuklara ders vermekten keyif alıyorum ama bunu tam zamanlı bir kariyer haline getirmek istemediğimi biliyorum. Bunun bir tutku olmaya devam etmesi gerekiyor, angarya değil. Anladım ki

Babam hastalandıktan sonra bir hastanede çalışmak istedim. Babamın ekibinde yer alan pratisyen hemşire, ona en çok neşe ve rahatlık getiren kişi ydi. Onun gibi olmak istedim, *gerçekten de* onun gibi olmak istiyorum. Ve Astor sayesinde h    bir şansım var.

Kızıl saçlı Cheska, yaklaştığımı görünce masasından kalktı. Gözleri sanki buraya dönmem için makul bir neden arıyormuş gibi etrafta geziniyor. "Onun programında yoksun."

Umursamazca omuzlarımı silkiyorum. "Gelmemi o söyledi." Ve ben

Her *zaman* benden istediğinde gelirim, yatakta ve yatak dışında.

İyi bir bekçi köpeği gibi, geri adım atmaya niyeti yok. "şu anda bir telefon görüşmesi yapıyor. Bitirmesine izin vereceğim ve sonra burada olduğunuz konusunda onu uyaracağım."

"daha ne kadar sürecek?" Otuz dakikadan biraz fazla bir süre içinde sınıfta olmam gerekiyor. Burada olma emrini görmezden gelmek istemesem de, bu dersi kaçırmayı da göze alamam. Bizi gelecek haftaki büyük sınava hazırlıyor ve artık diplomamı almak için ikinci bir şansım olduğuna göre, Astor Banes dikkatimi dağıtıyor diye notlarımın düşmesine izin verecek değilim.

Cheska elindeki tablete bakıyor. " gle saatlerinde içinin biteceğini söylüyor."

"şu andan itibaren bir saatten fazla zaman var."

Omuzlarını kaldırma sırası onda. " z r dilerim. Sizin için yapabileceğim başka bir şey olduğundan emin değilim. Sanırım ona bir not bırakabilirsiniz ve işi bittiğinde ben de iletebilirim."

Telefonum zaten elimde ve ona "Aslında benim için bir şey yapmana ihtiyacım yok" diye cevap verirken dikkatimi ona veriyorum.

Buradayım.

Yanıtının ekranımda belirmesi on saniyeden az sürdü.

Astor: Seni almaya geleceğim.

Astor bir an sonra küçük resepsiyon alanında belirlediğinde Cheska'nın dudakları şaşkınlıkla aralanır. "Bay Banes, bir telefon görüşmesi yaptığınızı sanıyordum. Aksini bilseydim onu size getirirdim."

Gri gözleri kısa bir süreliğine ona kayıyor. "Bir dahaki sefere buraya geldiğinde, programım ne olursa olsun onu derhal ofisime getirin."

Kafası karışmış gibi görünerek hızlıca "Evet efendim" diye kekeliyor.

Astor kolunu uzatarak sessizce önünden büyük ofisine doğru yürümemi işaret ediyor. Yolu hatırlayarak bizi yönlendiriyorum ve bunu yaparken, yoğun bakışları arkamdan beni tararken tenimin ısındığını hissedebiliyorum.

İçeri girdikten ve kapılar arkamızdan kapandıktan sonra, geçen sefer oturduğum deri koltuğa doğru tedirgin bir şekilde sürünüyorum. Tam üzereydim ki keskin komutu beni olduğum yerde durdurdu.

"Hayır." Astor masanın kendi tarafına geçer ve deri koltuğa oturur. "Bu sefer oturmayacaksın."

Karın kaslarım içgüdüsel olarak kasılırken ellerim omuz çantamın askısı etrafında esniyor.

"Öyle mi?" Çantamı ve büyük boy ekose blazer ceketimi sandalyeye koyarak soruyorum. "Peki ben ne yapacağım?"

Gözlerindeki sinsi parıltı dizlerimin bağını çözmeye yetiyor. "Bakire kışını koca sikimi almaya hazırlayacaksın."

Damarlarımda dolaşan korku ve heyecan karışımı duygu on katına çıkıyor. Şimdiye kadar analla ilgili şu ya da bu şekilde güçlü hislerim olmamıştı. Hiçbir zaman karşı olmadım ama kesinlikle bunu aramadım. O an geldiğinde ona karşı olan hislerimi anlayacağımı varsaymıştım. Ve şimdi o an , elimde değil ama bilinmeyenden korkuyorum.

Benim sessiz ve şaşkın ifadem karşısında Astor kaderimi mühürlemeye devam ediyor. "Bu ofise son gelişinde seni orada ilk sahiplenecek kişinin ben olacağımı söylemiştim. Yalan söylediğimi mi sandın?"

"Hayır," diye . "Ben sadece.."

Başını eğiyor. "Sadece *ne*, Indie?"

Kan yüzüme hücum ederken ve utançtan kızarıırken dişlerim acı içinde alt dudağıma saplanıyor. "Sadece acıyacak diye korkuyorum."

Bakışlarındaki yoğunluk bir çentik azalıyor ve neredeyse, bilmiyorum, *güven verici* bir bakış beliriyor. "Kıçını becermek için her türlü niyete sahip olsam da, bundan benim kadar zevk almanı sağlamak niyetindeyim." Masasındaki bir çekmeceyi açıyor ve siyah bir kutu çıkarıyor. Sözsüzce bana doğru itiyor ve başını sallayarak açmamı işaret ediyor.

Hafif titreyen parmaklarımla kapağı kaldırıp içindekileri inceliyorum.

Gümüş popo tıkaçı ve kayganlaştırıcı şişesinden başımı kaldırıp, "Bunu mi sokacaksın?" diye soruyorum.

Bir kez başını sallıyor. "Evet ve gelecek hafta daha büyük bir tane kullanacağız. Sikimi rahatça içine alana kadar dar kıçını esneteceğiz." Sandalyesinde geriye doğru iterek masasıyla arasında boşluk yaratıyor. "Şimdi buraya gel ki başlayabilelim. Derse geç kalmanı istemeyiz, değil mi?"

Bir sonraki nefesimde onu tutuyorum ve ayrık dudaklarımdan yavaşça , toplayabildiğim tüm cesareti topluyorum. Vücuduma yaptığı diğer her şeyden büyük keyif aldım. Bu da farklı olmamalı, değil mi? Korkup kaçmadan önce Astor'a doğru yürüyorum. Beni tam olarak nerede istediğini bilmeden, önünde beceriksizce duruyorum.

"Diğer taraftan." İri elleriyle kalçalarımı kavlıyor ve beni masasına doğru çeviriyor. "Tıpkı seni becerdiğim ilk geceki gibi, önümde domalmanı istiyorum."

Öne doğru eğilerek dirseklerimi ve kollarımı masanın üzerine koyuyorum. Bu pozisyon, kısa siyah pileli eteğimin yukarı kalkmasına neden oluyor, ki amacının da bu olduğundan şüpheleniyorum.

Durduramayınca, her yerimi görebilmek için kumaşı daha da yukarı iterken parmakları kalçalarımın gezindiğinde sarsılıyorum. İnce siyah tangam bu noktada herhangi bir şeyi gizlemek için çok az şey yapıyor.

"Etek ve elbise tercihinizi gerçekten takdir ediyorum."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum Bay Banes." İğneleyici yanıtlım sinirlerime dokunuyor ama sağ kıkır yanağıma inen sert tokat, başka sözlerin önüne geçmekte gecikmiyor.

"Oh, ve beni nasıl memnun ediyorsun." Onu göremiyorum ama nefesini tenimde hissedebildiğim için yakınımda olduğundan şüpheleniyorum. Dişleri tenimi sıyrıp geçerken teorimin doğruluğu kanıtlanıyor. İz bırakacak kadar sert değil.

Parmakları tangamın ince kumaşına dolandığında ve onu bacaklarımdan aşağı çektiğinde kalbim hızlanıyor. Tamamen çıkarmak yerine ayak bileklerimin etrafında kalmasına izin veriyor. Astor'un eli kalçalarımın arasına kayıyor ve beni duruşumu bir santim kadar daha genişletmeye zorluyor.

Parmağının klitorisime değdiği ilk anda tüm vücudum sarsılıyor ve ellerim yumruk oluyor. Astor'un dokunuşu beni birkaç saniye içinde sıfırdan acı verici bir şekilde azdırmanın bir yolunu buluyor. Tek bir bakışıyla ya da karanlık bir sözüyle, onun için yanıp tutuşmamı sağlıyor.

Şimdi de durum farklı değil.

Parmağıyla yavaş, metodik daireler çizmek için acele etmiyor ve bedenim onun hoşuna gidecek kadar tepki verdiğinde, parmağı kaygan sıcaklığımın içine kolaylıkla giriyor. İçeri ve dışarı çalışıyor,

Parmağı yukarı, bakir deliğime doğru ilerlemeden önce ıslaklığımla iyice kaplanıyor. Astor'un parmak ucu deliğimin üzerinde geziniyor ve hafif bir baskı uyguladığına dair ilk ipucunda tüm kaslarımın gerildiğini görüyorum.

Astor azarlayıcı bir *tıslama* sesi çıkarır. "Şimdi olmaz, değil mi? Beni içeri alacaksın ve ne kadar süreceği umurumda değil. Benim için rahatlamalısın."

Söylemesi yapmaktan daha kolay, değil mi?

Uzun bir nefes vererek kaslarımı mücadeleden vazgeçmeye zorlamaya çalışıyorum ama bu istediğim kadar etkili olmuyor. Vücudum hâlâ gergin, birazdan olacaklar konusunda sınırda hissediyor.

"Dur sana yardım edeyim."

Kalçamda duran diğer eli etrafımı sarıyor ve diğerinin bıraktığı yerden devam ediyor. Parmakları klitorisime vurmaya başladığı anda sanki bir düğme çevrilmiş gibi oluyor. Kaslarım masanın ve onun içinde eriyor. Temposu sabit ve acımasız - aklında net bir görev var. Bir dakika içinde, orgazmım derimin altında oluşan elektrik vızıltısını hissedebiliyorum.

Ben bu hissin oluşumuna odaklanırken, Astor bu fırsatı parmak ucunu kıcıma sokmak için kullanıyor. Bu küçük saldırı bana yabancı geliyor ve üstesinden gelemeyeceğim kadar fazla olduğunu hissediyorum. Aletinin tamamının içimde olmasının nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyorum. Parmağı zar zor sığıyormuş gibi hissederken oraya nasıl sığabilir ki?

"Aman Tanrım," diye inliyorum parmaklarını hafifçe içeri ve dışarı pompalarken.

Hareketleri küçük ama orada her şey daha da güçlenmiş hissediliyor. Daha önce hiç ateşlenmemiş sinir uçları uyanıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, vücudum bu yeni hissiyata alıştıkça, ondan nefret etmediğimi fark . Hayır, tam tersi.

Bunu *sevdim*.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Yemin ederim, Astor Bane'in sert sesi benim afrodizyağım. Ellerinin ve vücudunun yarattığı coşkulu mutluluğu artırıyor. "Çok iyi gidiyorsun, güzel kız."

Zar zor zapt ettiğim zevk dalgası içime çöküyor. Bağırıp herkesi burada ne yaptığımız konusunda uyarmamak için dişlerim çıplak ön kolumu ısıtıyor. Orgazmımın gelgit dalgasını yaşarken sebep olduğum acıyı görmezden geliyorum. Ben bunu yaparken Astor'un ellerinden hiçbiri bırakmıyor, ama bir an sonra geri geldiğimde elleri gitmiş oluyor.

Nefes nefese, dişlerimi kolumdan çekiyorum ve alnımı masasının serin yüzeyine dayıyorum. Rahatlamış halim, kıcımın çatlağından aşağı serin bir şey damladığında kesintiye uğruyor.

Benim irkilerek sıçramam üzerine Astor elini sırtımda gezdiriyor. "Sadece biraz kayganlaştırıcı. Zaten çok iyi yapıyorsun, ama bu tıkaçı kabul etmeni kolaylaştıracak." Güven verici sözlerine parmağını bir kez daha sokarak bakir deliği kayganlaştırıcıyla metodik şekilde kaplaması eşlik ediyor. "Benim iyi kızım ona verdiğim her şeyi alabilir. Yakında sikimi buraya alacaksın ve neden korktuğunu merak edeceksin."

Kayganlaştırıcıyı aldığı kutuya uzandığını duyuyorum ve saniyeler sonra soğuk metal am dudaklarımın arasından kayıyor. Yukarı kaldırmadan önce ıslaklığımla kaplıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, sinirlerim yeni bir güçle geri dönerken kan kulaklarımda uğulduyor.

Astor tıkaçı göt deliğime bastırıyor ve dirençle karşılaştığında, bastırdığını hissettiğimde beni tamamen şaşırtıyor.

Kıç yanaklarımın her birinin tepesine sıcak öpücükler kondurdu. "Bunu kaldırabilirsin, Indie."

Onun cesaretlendirmesiyle vücudum bir kez daha gevşedi. Tek parmağı büyük geliyordu ama tıkaç devasa hissettiriyor. Sıkı kas, tamamen içeri kaymadan önce sadece bir saniye boyunca girişle savaşıyor.

"Siktir," diye inliyorum artık ısırik izleri taşıyan koluma karşı. "Çok doluyum."

"Şimdi doyduğunu mu sanıyorsun? Sikim gömülene kadar bekle." Astor fişin tabanına bastırarak beni kıvrandırıyor. "Kahretsin, sırf *doymanın* ne demek olduğunu tam olarak anlayabilesin diye o pembe vibratörünle amını sikebilirim."

Ona vibratörümün rengini nereden bildiğini ve evdeki eşyalarımı karıştırıp karıştırmadığını sormak üzereyken tangamı tekrar yerine çekip eteğimi doğru yerine yerleştiriyor.

Ne olduğunu anlayamadan, iri gözlerim ve titreyen kaslarımla dönüp ona bakıyorum. Her hareketimde yabancı nesneyi hissedebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kelimelerimin üzerine birazcık düşerek soruyorum.

Astor önce gümüş Rolex'ine, sonra da bana baktı. "On dakika içinde bir toplantım var ve dersini kaçırmamak için yola çıkman gerekiyor."

Gözlerim büyüdü. "Yani... onu çıkarmayacak mısın?"

Tekerlekli arkasına yaslanır, kollarını rahatça kolçakların üzerine koyar. "Hayır, sen de öyle. Sen derslerine gidip normal gününe devam edeceksin, ben de bu gece onu kendim kaldıracağım." Gri, fırtına gibi gözleri benimkilerle çarpışıyor. "Bugün ne zaman otursan ya da hareket etsen, sadece amının değil kıçının da sahibi olduğumu hatırlamanı istiyorum."

YEDİ

INDIE

"Bağlantılarımdan biri Kanada'ya gönderilen atları kontrol etti. Orada siyah bir safkan görmüş ama Jüpiter olup olmadığından emin olamamış. Araziyi işleten adam, onu kurtarmak şöyle dursun, hayvana yaklaşmasına bile izin vermemiş. Ya da oradaki diğer atlardan herhangi birini. Onları kurtarmak için daha fazla para toplayabilir miyiz diye bekliyor."

Eyaletlerde atları kesilmek üzere sınır ötesine gönderen ve satan çok az sayıda yasal kuruluş var, ancak bunların her biri dünyanın pislikleri tarafından işletiliyor. Onlar yaşayan, nefes alan hayvanları değil, dolar işaretlerini görüyorlar. Bu yüzden, tabii ki, sıkı bir pazarlık yapıyor.

Umudumu düşük tutmaya çalışıyordum ama Tessa'nın şu anki güncellemesi umudumu tamamen söndürdü. Değerli aygırımı kimse görmeyeli çok uzun zaman oldu. Bu noktada, boşa kürek çekiyoruz ve hala hayatta olduğuna dair sessiz dileklerimizin kalıntılarına tutunuyoruz.

"İki hafta içinde biz de oraya gidiyoruz ve onu kendi gözlerimle arayacağım, Indie. Eğer Jüpiter , onu sana getireceğim. Bu tutabileceğim bir söz. Senin ve baban için."

Tessa moralimi yüksek tutmaya çalışıyor ama ben kendimi tamamen yenilmiş hissediyorum.

"Teşekkür , Tess." Gözyaşlarım akmak üzereyken boğazımda oluşan yanmayla savaşıyorum. "Yakında konuşuruz."

Tessa vedalaşıyor ve telefon kapanıyor.

Bu hafta teslim etmem gereken birden fazla ödevim var ve bu gece onlar üzerinde çalışmayı planlıyordum ama o telefon görüşmesinden sonra tek yapmak istediğim gece yatağa girmek. Astor bu sabah sabahki seks şenliğimizden sonra odamdan önce bir yemek toplantısı olduğunu ve eve geç geleceğini söyledi. O dışarıdayken, sanırım akılsızca televizyon izleyebilir ve Jüpiter'i unutmaya çalışabilirim. Birkaç saatlik bir erteleme iyi olurdu.

Burada, onun arka güvertesinde kalırdım ama hava değişmeye başladı ve bunun için biraz fazla soğuk. Tam verandadaki ahşap sandalyeden kalkmak üzereyken telefonum kucağımda çalıyor. Yine Tessa'nın arayacağını düşünerek, arayanın kimliğine bakma zahmetine girmeden endişeyle telefona cevap veriyorum ama karşı taraftaki ses beni şaşırtıyor.

"Alo?"

"Hey, Indie."

Sandalyemde daha dik oturuyorum. "*Callan?* Beni mi arıyorsun? Çıkarken beni hiç aramadın ama *şimdi mi ?*"

"Biliyorum, ironi benim de gözümde kaçmadı ama aslında senden bir iyilik istemem gerekiyor. Yarın evde olacak mısın? Babama aldığım hediye o zaman teslim edilecek ve birinin imzalaması gerekiyor." Sesi yüksek sokak sesleriyle hafifçe boğuklaşıyor, sanki bir şehirde kaldırımda duruyormuş gibi. Muhtemelen New York'a dönmüştür.

"Umm..." Yarınki programımı düşünüyorum. "Yarın dersim yok ama birkaç günlüğüne ahırda olmam gerekiyor."

dersler dört civarı."

"Mükemmel, onayda o zamandan önce teslim edilmesi gerektiği yazıyordu.

Teşekkürler, Indie."

Sandalyeden kalkıp cam kapıdan içeri giriyorum. "Doğum günü yarın mı?" Astor'un okul dosyalarım ve diğer her türlü bilgiye erişimi var. Bu arada, konu ona geldiğinde çoğunlukla karanlıkta kalıyorum.

"Hayır, bugün Cuma." Başka birine bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Burada olacak mısın?" Eğer Astor'un doğum gününü kutlamak için burada olacaklarsa, benim burada olmama gerek olduğunu sanmıyorum. Belki Lark'ı arayıp onunla bir şeyler yapabilirim, böylece günlerini bölmemiş olurum. Orada olmak benim için garip olabilir. Ben aileden değilim ve kendimi arkadaş olarak da görmüyorum.

"Ne? Hayır. Onun doğum gününü hiç birlikte kutlamadık. Sadece hediyeleri değiş tokuş eder ve günü bitiririz."

Bunu duyunca kalbim sıkıştı. Doğum günleri benim evimde her zaman büyük bir olaydı ya da babam hayattayken öyleydi. O gün benim için her zaman her şeyin ötesine geçerdi ve kimsenin Astor için aynı şeyi yapmaması beni üzüyor.

"Ah... tamam," diye mırıldanıyorum, kafamda bir plan oluşmaya başlamıştı bile. İyi bir plan olup olmadığı henüz bilinmiyor. "Hediye için endişelenme, ben hallederim."

"Teşekkürler, Indie."

Telefonu kapattıktan sonra karanlık ekrana bakıyorum ve sonraki hamlelerimi düşünüyorum. Ödevlerim çoktan unutuldu ve önümde gerçek bir görev olduğu için Jüpiter'e olan üzüntüm bir anlığına azaldı.

Herkesin doğum günü kutlanmalı ve Astor Banes de farklı değil. Komik olan şu ki, bunu yapmak istiyorum. Kutlamak istiyorum.

Beni bu çalkantılı ve kontrol edilemez fırtınaya sürükleyen adam.

SEKİZ

ASTOR

Evimin kapısından içeri girdiğimde yapmak tek şey duş almak, sevgilimi bulmak ve ikimiz de uyuyana kadar onu becermek.

Günüm erken bir toplantıyla başladı ve bazı insanlar konuşmayı ne zaman bırakacaklarını bilmedikleri için fazladan bir saat süren bir akşam yemeği toplantısıyla sona erdi. Bir toplantının işle ilgili kısmı bittiğinde ayrılmaya hazırım. Kızlarının dans resitali ya da hasta akrabalarının durumu gibi konularda kalıp sohbet etmeyi gerekli bulmuyorum. Bu tür şeyler beni *ilgilendirmiyor, ilgimi* de çekmiyor ama ne yazık ki bazen iş ilişkilerini sürdürmek için rol yapmamız gerekiyor. Görev ne kadar sıkıcı olursa olsun.

Spor ceketimi çıkarıp -dışarıdaki yağmurdan dolayı hala nemli- Indie'yi aramak için büyük merdivenlerden çıkmaya başlıyorum ama mutfaktan gelen sesler duraksamama ve rotamı değiştirmeme neden oluyor. Temizlikçi bugün çoktan gitmişti ve yanımdaki aşçı da tüm yemeklerimi dışarıda yediğim için bugün çalışmıyordu. Yani saplantımın nesnesi her zaman olduğu gibi odasında beni beklemiyor.

Evin içine ilerlerken, ona dokunma beklentisiyle kanım kaynıyor. Indie'yi görmeden önce onu duyuyorum ve sözleri kafamı tamamen karıştırıyor.

"Aman Tanrım, seni bok parçası. Neden kalmıyorsun? Dürüst olmak gerekirse, kaç parça bant gerekecek? Bu kadar zor olmamalı."

Ama mutfağa girdiğimde onu tezgahımın üzerinde çıplak ayakla dururken bulduğumda kafam daha da karıştı. Dişlerinin arasında bir rulo seloteyp tutarken elleriyle uzun bir siyah-beyaz flama parçasını mutfak dolabının üstüne sabitlemeye çalışıyor. Sonunda yapışmış gibi görüldüğünde güzel yüzü parlıyor, ancak zaferini kutlayamadan, odanın diğer tarafına bağlı olan flamanın diğer ucu çözülüyor.

Başı arkaya düşerken bant rulosunun etrafında "*Siktir*," diye inliyor. hayal kırıklığı içinde.

Mutfağıma bakılırsa, diğer flama parçalarının en az birkaç düzine kez yerinde kalmasını sağlamayı başarmış gibi görünüyor. Siyah ve beyaz süslemeler tavanın tüm açıklığını özenle kaplıyor ve dört bar taburesinin her birine eşleşen balonlar bağlanıyor.

Burada ne haltlar dönüyor?

"Çok yaklaştım," diyorum, sonunda odaya doğru adım atıp varlığımı duyurarak.

Indie bana doğru o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse tezgahımdan düşecek. İstemediğim kendine zarar verme korkusuyla kalbimin göğsümde sıkışması acı verici ve açıkçası *beklenmedik* bir şey. Onun güvenliği ve refahı ne zaman benim için gerçek bir endişe kaynağı oldu? Onun bir oyuncaktan fazlası olmaması gerekiyordu. Öyle değil mi?

Aklım yetismeye fırsat bulamadan bacaklarım beni ona doğru savuruyor ama neyse ki ikimiz için de dengesini yeniden kazanmayı başarıyor.

Kehribar rengi gözlerini bana dikeyor ve ağzı açık kalıyor, elindeki bant rulosu parkeye düşüyor. "*Kahretsin!* Gelmişsin bile!"

Ellerimi rahatça pantolonumun ceplerine sokarak birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Evet, buradayım. Yağmur yüzünden beklediğimden neredeyse iki saat geç geldim." Washington kadar çok yağmur yağan bir eyalette insanların araba kullanmayı öğreneceğini düşünürsünüz.

"*Yağmur mu yağıyor?*" Indie'nin kafası arka güverteye bakan büyük pencerelere doğru kayıyor.

"Evet."

Indie boyun kıran bir hızla tezgahdan atlıyor ve cam arka kapılara doğru koşuyor. Hiçbir açıklama yapmadan ya da bana dönüp bakmadan kapıların arasından kayboluyor. Şiddetli yağışın keskin küfürler duyuyorum.

Bir süre sonra, beyaz gömleği ve sudan ıslanmış saçlarıyla eve yeniden girer. Elinde siyah ve beyaz balonlardan oluşan büyük bir buketin iplerini tutmaktadır. Gözleri çılgınca onları bırakacak bir yer arıyor, sonra vazgeçip bırakıyor. O açık kapıdan dışarı çıkarken balonlar hemen tavana doğru süzülüyor.

Tekrar dönüyor, bu sefer sıırıslıklam ıslak flamalarla - mutfağını süsleyenlerin aynısı - kollarına ve ellerine dolanmış. Kâğıtlar gözlerimizin önünde neredeyse parçalanarak yok oluyor ama o henüz onlardan vazgeçmeye niyetli görünmüyor. Muhtemelen daha fazla süsleme için dışarı çıkmaya çalışmadan önce onları mutfak adasının üzerine atıyor.

Yağmura doğru geri kaçamadan elim kolunun üst kısmına dolanıyor.

"Indie." Dikkatini telaşlı görevinden çekmeye çalışıyorum ama dışarıda kalan her şeyi kurtarma görevinde kararlı görünüyor çünkü bana aldırış etmiyor. Gözlerini zar zor kırıştırıyor

bana doğru. Tekrar deniyorum, bu sefer daha sert bir tonla. "*Indie*. Dur."

"Hayır!" diye itiraz ediyor. "Bunu özel kılmaya çalışıyordum ve şimdi her şey *mahvoluyor*."

Burada neler olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim. "*Neyi* özel yapmaya çalışıyordun?"

Bana karşı koymayı bıraktı ve ben de kolunu bıraktım. Yüzündeki yenilmiş ifade bana ofisime ilk kez yardım istediğinde takındığı ifadeyi hatırlattı.

Indie ıslak saç tellerini alnına doğru itiyor ve "Doğum günün" diye iç geçiriyor.

Tamamen hazırlıksız yakalandığım pek görülmemiştir ama şu anda öyleyim.

"*Doğum günüm* mü?" Hissettiğim kadar şaşkın bir sesle tekrarlıyorum.

Yaşadığım bariz şok onun gözünden kaçmış olmalı ki telaşlı ve kaotik açıklamasına devam ediyor.

"Bana yardım etmek için çok şey yaptın ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istedim ama aynı zamanda herkesin doğum gününün kutlanması gerektiğine inanan biriyim. Eve döndüğünde sana sürpriz yapmak için bir planım vardı ama tam olarak planladığım gibi gitmedi..." diye ediyor, gözleri şu anda on iki metrelik tavanımda süzülen balonlara bakıyor. "Hava kapalıydı ama yine de oldukça güzeldi, ben de orada oturmanın eğlenceli olacağını düşünerek güverteyi dekore ettim ama erken bitirdim ve çok fazla şey yapma genim devreye girdi ve sonra 'hey, neden mutfağı da dekore etmiyorum? Yüzü buruşuyor. "Ama bu beklediğimden uzun sürdü ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, şimdi sen buradasın ve ben görünüyorum." Parmakları pamuklu bir şortla giydiği bol beyaz tişörtünü çekiştiriyor.

"Ama bütün bunlar? Benim için mi yaptın? Doğum günüm için mi?" Bar sandalyelerine bağlanmış balonlara hızlıca bir göz attığımda

aslında tuhaf bir kıvrıkcık yazı tipiyle '*Mutlu Yıllar*' diyor.

Indie bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Evet, *senin* için Doğum günü. Astor, bana ayak uydur."

Adım dudaklarından dökülürken, bana ilk kez ismimle hitap ettiğini fark ediyorum. Bu o kadar sıradan ve rahat bir şekilde oluyor ki, sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi. İşte tam anda, sadece ileride bana bu şekilde hitap etmesini istemediğimi, aynı zamanda onu becerirken adımları haykırmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istediğimi keşfediyorum.

Yeni oyuncağını göstermekten heyecan duyan küçük bir çocuk gibi paslanmaz çelik buzdolabına koşuyor ve iki pembe kutu çıkarıyor. Kapaklarını çevirdiğinde, iki kişisel boy kek ortaya çıkıyor.

"Çikolata mı yoksa vanilya mı sevdiğini bilmiyordum, o yüzden ne olur ne olmaz diye ikisini de aldım." Cevap vermeme fırsat vermeden dondurucuya uzandı ve bir bardak dondurma çıkardı. "Eğer pasta , dondurma da aldım. Yine tahmin etmek zorunda kaldım. Sanırım çılgın olmak istiyorsan ikisini de alabilirsin. Yargılamayacağım."

Bu noktada, söylediği herhangi bir şeye cevap veremeyecek kadar sersemlemiş olduğumu fark ediyorum. Tek yapabildiğim, etrafımda dolaşıp bana ne yaptığını gösterirken burada durmak. *Benim* için.

Kahvaltı köşesindeki masadan mükemmel bir şekilde paketlenmiş bir hediye alıyor. "Bu Callan'dan. Geldiği karton nakliye kutusunda bırakabileceğimi söyledi ama bu bana... *yanlış* geldi. Ben de onun için paketledim."

Callan. Bu, doğum günüm olduğunu nasıl bildiğini açıklıyor. O söyleyene ben de bugün olduğunu unutmuştum. Uzun zaman önce benim için kayda değer bir gün olmaktan çıkmıştı.

"Sana mum da aldım ama sanırım sen 'mum üfleyip dilek tutacak' türden bir adam değilsin." Çılgınca telaşı

sona eriyor ve o sırada iri kehribar gözleri beklentiyle bana bakıyor.

Ve ben orada durup boş gözlerle ona bakarken, yüz ifadesindeki umudun tükenişini izliyorum.

"Bu büyük bir hataydı, değil mi? Kahretsin, nefret ediyorsun. Callan kutlamadığını söyledi ve bir *aptal* gibi nedenini sormayı hiç düşünmedim. Tüm bunlar korkunç travmatik çocukluk anılarını mı canlandırıyor? *Siktir, siktir, siktir*. Tamam, sadece ... başka tarafa bak ve hepsini indireyim."

Yeni bir görevle yanımdan hızla geçip ben eve geldiğimde üzerinde durduğu tezgâha doğru koşmaya başladı. Tam tırmanmak üzereydi ki kolum ince beline dolandı ve onu kaldırdım.

"Ne? Ne? Hayır! Beni yere bırak ki bütün bu ıvır zıvırı ." İsteğini görmezden geldiğimde, debelenmeye başladı.

Sözümü sakınmadan onu elimde çeviriyorum ve oturma pozisyonunda tezgâha geri koyuyorum. Elbette son bir kez kaçmaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyor ama ellerim çıplak bacaklarına kilitlenerek onu yerinde hapsediyor. "Yeter. Kıpırdamadan otur."

"Çok utanıyorum. Bırak gideyim, Astor." Yüzünü ellerinin arasına alıp iç geçiriyor.

Parmağım çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya zorluyor. "Neden utanıyorsun?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "*Cidden* bunu bana şu anda mı soruyorsun?" Elleriyle dekore edilmiş alanda çılgınca hareketler yapıyor. "Etrafına bir bak! Tüm senin için yaptım ve bir kez bile hoşuna gitmeyebileceğini düşünmedim."

Sanki bir işaretmiş gibi, uzun flama parçalarından biri çözülür ve ucu yere düşer. Bu manzara karşısında Indie'nin tüm vücudu çöküyor ve çatık kaşlı dudaklarından bir inilti yükseliyor.

"Beğenmediğimi kim söyledi?"

"Umm... *yüzünüz* öyle mi? Ne tür bir pasta tercih ettiğinizi ya da en sevdiğiniz rengin ne olduğunu - dolayısıyla siyah beyaz süslemeleri - bilmiyor olabilirim ama sanırım artık yüz ifadelerinizi okumayı öğrendim."

Tekrar benden uzaklaşmaya çalışıyor ve bu sefer yüzünün yan tarafını tutuyorum, bu sırada parmaklarımı nemli saçlarına geçiriyorum. "Güzel kız, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama görünüşe göre daha fazla pratiğe ihtiyacın olabilir, çünkü yanılıyorsun. Nefret etmiyorum." Bu konuda ne hissettiğimden henüz emin değilim ama bunun nefretin tam tersi olduğunu biliyorum. "Sen sadece... beni hazırlıksız yakaladın. Tüm bunların benim için, doğum *günüm* için olduğunu söylediğin ana kadar bugün olduğunu fark etmemiştim."

"Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Doğum gününü öylece *unutamazsın*." "Doğum günümü en son gerçekten kutladığımda On yedi yaşındaydım. Annem ertesi yıl vefat ettiğinde, babam artık doğum günleri ya da bayramlar gibi önemsiz şeylere katılmamıza gerek olmadığını ilan etti. Ondan sonra bu özel günler sadece normal Salı ya da Perşembe günleri haline geldi." Callan çocukken onun için bunun tam tersini yapmaya çalıştım ama itiraf etmeliyim ki bu hiç de kolay olmadı. Birçok açıdan oğlumu hayal kırıklığına uğrattığımdan eminim ve bu da muhtemelen babalık eksikliklerimin bir başka örneğiydi.

Keder dolu kocaman kehribar gözler bana bakıyor. "Özür dilerim, Astor."

" değil. Hiçbir zaman özel bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissetmedim." Odaya bakıyorum, benim için harcadığı tüm çabayı inceliyorum. "Şimdiye kadar."

Yüz hatlarında rahatlama belirirken yüzüne ışık geri dönüyor. "Belki de kutlama yapacak birini özlüyordun."

"Belki de."

Anlaşmamızın hiçbir parçası bir şey yapmasını gerektirmiyordu ama yine de bugünü benim için özel kılmak için elinden geleni yaptı. Birinin kendisinden talep edilmediği halde benim için bu kadar çaba sarf ettiği bir zamanı hatırlamıyorum. Bunu sadece için yaptı.

Kendimi ona bakarken buluyorum, sanki onu aniden yepyeni bir ışık altında görüyormuşum gibi. Sanki ona karşı duyduğum şehvet ve kontrol edilemez açlık bulutu bir anlığına kalkıyor ve onun ne kadar iyi kalpli ve sıcak bir kadın olduğunu görüyorum. Yağmurda koştuğu için gözlerinin altında biraz siyah leke var ve yanakları utançtan kızarmış. Saçları rüzgârdan ve parmaklarımın tellerine dolanmasından dolayı karışmış ve dağılmış ama yine de bana bakarken çok güzel görünüyor.

Onu uzun süre incelediğimde Indie'nin dişleri pembe alt dudaklarını . Bu hareket onu öpmek için duyduğum ani arzuyu daha da güçlendiriyor. Bana usulca gülümseyip, "Mutlu yıllar Astor," diye fısıldadığında, özlemime boyun eğiyorum.

Ağzımı onunkine değdirdiğim ilk anda vücudu şok geçiriyor ve nefesim acı içinde göğsümde kilitleniyor. En son ne zaman bir kadını gerçekten öpmek istediğimi hatırlamıyorum ama Indie'yi şimdi öpmezsem hayatımın geri kalanında bunu yapmadığım için pişman olacağımı hissediyorum. Zaten uzun bir pişmanlıklar listem var ve bu da ona eklenmesini istemediğim bir pişmanlık.

Sanki ikimiz de bu ana -birbirimize- teslim oluyormuşuz gibi, ciğerlerimdeki kafeslenmiş hava nihayet serbest kalıyor ve Indie dokunuşlarımın içinde eriyor. O da beni öptüğünde yaşadığım zafer beklenmedik ama bir şekilde memnuniyetle karşılanıyor.

Elleri bana doğru uzanıyor, ama parmakları düğmeli omuzlarıma değdiği anda, yasak bir şey yaparken yakalanmış gibi geri çekiyor. şafak söküyor.

Ŗu ana kadar dokunmayı başlatan hiç o olmamiştı. Ona ilk *elini* uzatan hep ben oldum, bu yüzden o da bu iyiliğe karşılık verebileceğini bilmiyordu.

Bu benim hatam. Aksine inanması için ona hiçbir sebep vermedim.

"Dokun bana," diye homurdanıyorum yumuşak dudaklarına karşı.

Söylenmemiş kısıtlamanın kalkmasıyla Indie'nin bunca zamandır kendini tuttuğunu ğreniyorum. Elleri aynı anda her yerde ve her yerde, ben ağzını yutarken göğsümün ve sırtımın çizgisini izliyor. Dikişi boyunca yalıyorum ve o da hevesle dilini benimkine doğru kaydırıyor. Parmakları saçlarımın kısa tellerine uzanırken boğazından lezzetli bir inilti geliyor. Onları çekiştirerek beni kendine yaklaştırıyor.

Pantolonuma yaslanan sikim bir kez daha içine gömülmek için sabırsızlanıyor ama şimdilik bunun tadını ıkariyorum. Bu yeni ve bağımlılık *yapıcı* bir şey. Geçmişte, bir kadını böyle öptüğümde, bunu yatak odasına götürme vaadiyle yapmıştım, ama şu anda sadece bunu deneyimlemek istiyorum. Onu ve tatlı pcklerini bir süre daha keşfetmek istiyorum.

Bunu yaparken, bu anlaşmanın bir şekilde seksin ötesine geçip geçmediğini merak etmeye başlıyorum. Oyuncağım, elimde tutmak istediğim bir oyuncağa mı dönüşüyor? Vücuduma yapışıp inerken, bunun gerçekten kötü bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

NINETEEN

INDIE

Derslerimin arasında çalıştığım kalabalık kafeden çıkarken telefonu kulağıma yaklaştırıyorum. Tessa benimle konuşuyor, ama bir dakika önce haberi verdiğinde sözlerinin kaydı durdu. Rahatlama gözyaşları neredeyse anında gözlerime dolmaya başladı ve şimdi kaldırımda tek başıma durduğum için serbestçe dklyorlar.

"Indie, ne dediğimi duydun mu?" Tessa soruyor. "Başka bir hayvan hakları rgt atların tamamını satın aldı. Bir bağışçı geldi ve bizim verebileceğimizin iki katını teklif ettiler. Hepsi Snohomish yakınlarındaki geçici bir at barınağına taşındı. Amy ve ben anda oraya gidiyoruz. Eğer Jupiter düşündüğümüz gibi , güvende demektir, Indie."

"Gerçekten mi?" Sesim yoğun duygularla kalınlaşıyor ve bir hıkırıkla savaşırken alt dudağım titriyor. Gzyaşlarımı yüzümden siliyorum ama faydası yok. Saniyeler sonra daha fazlası düşüyor. "O güvende."

"Onun orada olduğuna inanmak için her türlü sebebimiz var. İki kişi onun tarifine uyan bir at gördüğünü bildirdi. Hatta arka ayağındaki beyaz izden bile bahsettiler."

şüphe hala mutlu bir anın üzerine ken buzlu su gibi içeri sızıyor. "Yanılıyor olabilirler. Siyah bir at pek de nadir değildir."

Tessa yine de çekincelerimi gidermekte gecikmedi. "Aksini öğrenene kadar o olduğuna inanmayı seçiyoruz."

"Tamam." Sonraki adımlarımı düşünürken başımı sallıyorum. Şu anda yapabileceğim tek bir şey var, değil mi? "Bana adresi gönder. Seninle orada buluşacağım. O olup olmadığını kendim görmeliyim." Dükkâna geri dönüp her şeyi çantama tıktırmaya başladım bile, saatlerdir üzerinde çalıştığım notların kırıışmasını ya da yırtılmasını umursamadan.

"Bence olduğun yerde kalmalısın, Indie. Bazı atlar muhtemelen kötü durumdadır ve bu çok acımasız olabilir. Bunu görmek zorunda kalmamalısın."

Beni için minnettar olsam da önerisini kabul etmiyorum. "Geleceğimi söyledim. Bana adresi mesaj at, Tess." Benimle daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan hattı kapatıyorum.

İşyerinden çıkıp kaldırımdan arabamı park ettiğim yere doğru koşarken deri botlarımın topukları yere çarpıyor. Çantamı içeri attığımda yolcu tarafındaki döşemenin her yerine dökülüyor. Bu başka bir zaman için bir sorun ve dağınıklık. Şu anda Jüpiter'e odaklanmış durumdayım. İki aydır bu telefon görüşmesini bekliyordum. Şans hala benden yana değil, ama bu şimdiye kadar en çok yaklaştığımız an ve gerçekten orada beni beklediğine dair bir umut kırıntısına tutunuyorum.

Park ettiğim yerden çıkmadan önce Astor'a kısa bir mesaj göndermeye karar veriyorum. Planladığımız gibi bu gece nerede olduğumu bilmek isteyecektir. İki hafta önceki doğum gününden beri neredeyse her akşam birlikte yemek yiyoruz. Dürüst olmak gerekirse nasıl başladığından emin değilim, ama denemeden bile kolay bir rutine girdik. Geceleri birimiz eve giderken yemek alıyor ve sabahları kim önce kalkarsa diğerine kahve getiriyor. İlk gün içinde

İki gün içinde tam istediğim gibi yapmayı öğrendi, ancak kullandığım şeker miktarı için beni acımasızca azarlıyor.

Biraz evcilik oynuyormuşuz gibi hissettirdiğini kabul ediyorum. Yine de şikayet etmiyorum. O geceden beri aramızdaki değişim güzeldi. *Gerçekten güzel.* Aramızdaki sarhoş edici sıcaklık ve tutku azalmadı, ama şimdi aramızda daha önce eksik olan bir rahatlık var. Sanki ikimiz de farkında olmadan ördüğümüz duvarları yavaş yavaş yıkmaya başladık.

Bu noktada, işin zor kısmı fazla rahat olmamak. Geleceğimizde hâlâ bir bitiş tarihi var. Tıpkı Callan'la olan ilişkim gibi Astor'la olan anlaşmam da kısa vadeli. Önümüzdeki bahar yollarımızı ayırmak zorunda kalacağız ve şimdiden bunun düşüncesi bile göğsümde hoş olmayan bir his yaratıyor. Hızla bağlanıyorum.

Sonra açıklarım ama eve geç geleceğim. Özür dilerim.

Mesajım ona ulaştığında, Tessa'dan gelen mesajda adres de yer alıyor ve onun cevabını beklemekle ilgili tüm düşüncelerim gidiyor. Eminim daha sonra ona ödeteceğim bedel çok ağır olacak ama Jüpiter'i gerçekten geri alabilirsem Astor'un elinden çekeceğim her türlü ceza buna değer.

Geniş arazinin dört bir yanına römorklar yerleştirilmiş ve açık mavi gömlekli gönüllüler kurtarılan atları ortadaki büyük ahır benzeri yapıya götürmeye yardım ediyor. Acaba özgürlüğüne yeni kavuşan hayvanlar artık güvende olduklarını, değerlerinin artık verebilecekleri et miktarıyla ölçülmediğini biliyorlar mı? Her biri hayata yeni bir başlangıç yapıyor ve ben

Sadece bir at için burada olsam bile her biri için heyecanlıyım.

Tessa ve Amy de işin içinde olunca, hepsinin başarılı olabilecekleri yuvalara gideceğini biliyorum. Çift, yeni evlerinde güvende olacaklarından yüzde yüz emin olana kadar onları evlat edinmeyecek. Tessa'yı tanıyorum, gerekirse tüm sürüye kendisi bakar. İş başa düşerse, bunu yapabilecek kaynaklara ve yeteneğe sahip.

Sanki benim bekliyormuş gibi duvarlarda volta atan Tessa, ben içerideki kaosa girmeye fırsat bulamadan geniş kapı beliriyor. bakılırsa, burada atların indirilmesine ve ahırlara ve çeşitli yuvarlak iğnelere ayrılmasına yardım eden en az kırk kişi olmalı.

Tessa'nın kıvrıcık saçları tepesinde topuz yapılmış ve çilli yüzü çıktığında sıkıntılı görünüyor. Yüz ifadesi genellikle pozitifdir. kesinlikle bardağın dolu tarafını gören iğrenç insanlardan biri. Bu yüzden, yüksek sesle söylemesine bile kalmadan biliyorum.

"Burada değil, değil mi?" Ruhum keskin, onarılamaz parçalara ayrılıyormuş gibi hissederken sesimi nasıl düzgün ve sakin tutabildiğimle gurur duyuyorum. "hiçbir zaman bu grubun bir parçası olmadı, değil mi? Gördükleri farklı bir attı."

Tessa'nın başı sallanır. "Mesele de bu, Indie. O *yaptı*. Haklıydık, o oradaydı."

Kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor ve korku omurgamdan ve uzuvlarımdan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyor, soğuk bir sis onu takip ediyor. "Öyleydi de ne demek? O şimdi nerede? Atıma ne oldu, Tessa?" Sakinlik beni tamamen terk etti ve panik onun yerine geçti.

Eğitmenimin ağız kelimeleri nasıl bulacağını bilemiyormuş gibi açılıp kapanıyor. Onun için söylemesi bu kadar zor olan şey ne?

yüksek sesle? Her türlü korkunç olasılık çılgınca bir fırtına halinde kafamın içinde dönüp duruyor.

"O öldü mü?" Boğazım ve gözlerim yanarak boğuluyorum.

Bunun üzerine tüm vücudu şaşkınlıkla sarsılıyor ve elleri omuzlarıma uzanıyor. "Hayır, hayır, tatlım. O ölmedi." Güven verici sözlerine ve bana sarılma şekline rağmen, korkumu yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

Ona yalvarırken nefesim kesik kesik geliyor. "Onun burada olduğunu biliyorsun? Onu kendiniz mi gördünüz? Lütfen söyle bana."

Giydiği koyu kırmızı şişme yeleğin içine uzanıyor ve bana polaroid bir fotoğraf uzatıyor. Titreyen parmaklarımla fotoğrafı ondan alıyorum ve incelediğimde boğuluyorum. Fotoğraf küçük ve grenli, ama korkusu ve yetersiz beslenmesi çok net. Her zaman özgüvenle dimdik duran o güçlü aygır artık ortalıkta görünmüyor. Jüpiter çok zayıf ve son birkaç aydır takındığım aynı yenilgi ifadesi duruşunda da kendini belli ediyor. Pes etmek üzereymiş gibi görünüyor.

"Onları kurtaran kuruluş her bir atın fotoğrafını çekip merkezlerindeki bir panoya asıyor, böylece kimin için savaştıklarını hatırlayabiliyorlar. Bu sabah erken saatlerde müzayede alanına ilk geldiklerinde çekildi," diye açıklıyor Tessa nazikçe. "Rachel, tüm bu işlerden sorumlu kadın, olanları anlatırken bunu bana verdi."

"Eğer bu sabah çekildiyse, şimdi nerede?"

Yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bu hareket çok anaç ama beni rahatlatmıyor. "O çoktan evlat edinildi, Indie. Tüm atları satın almak için büyük miktarda para bağışlayan kadının bir şartı vardı. Jüpiter'i istiyordu. Rachel onu reddedip diğer atları riske atamazdı.

atların sınır ötesine gönderilmesi. Onu ona vermek zorunda kaldı."

Gözlerimden akan yaşlar elimdeki fotoğrafın üzerine düşüyor.
"Neden o? Neden Jüpiter'i istedi?"

Tessa'nın başı kederle sallanır. "Rachel bilmiyor. Durumunuzu açıklamaya çalıştı ama kadın onu da yanında götürmeye kararlıydı."

"Yani bu mı? Gerçekten gitti mi?"

"Sanırım öyle, tatlım." Bana atımı nasıl geri alacağıma dair bir eylem planı olduğunu söylemesini bekliyorum ama içindeki mücadele gitmiş. Durumu kabullenmişti. "Ama o *güvende*. Bu durum umutsuz hissettiriyor ve ikimizin de istediği gibi bitmediği için çok üzgünüm ama onun *hayatta* olduğunu hatırlamanı istiyorum. Önemli olan da bu."

"Ne yapmam gerekiyor, *pes* mi *edeyim*? Hayatıma devam mı edeyim?" Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek bile acı verici ve zordu, bunu gerçekten nasıl yapacağım?

"Başka bir seçenek göremiyorum, tatlım."

Son birkaç aydır önüme çıkan her şey yüzünden diri diri gömülüyormuşum gibi hissediyorum. Sonunda kazanacağıma ve Jüpiter'i geri alacağıma dair umut kırıntısı başımı yüzeyin üzerinde tuttu. Onu gerçekten kaybetmiş olduğum gerçeği, yenilginin kemiksi, soğuk parmaklarını ayak bileklerime doladı ve beni aşağı çekiyor.

Bu mutlak çaresizlik anında, nefes alamıyor olmamın umurumda olduğundan bile emin değilim.

YIRMI DAKIKA.

Gözyaşlarım gözümü kör edene ve yolun kenarına çekmek zorunda kalana kadar bu kadar uzun süre araba kullandım. Ve burada iki saat boyunca oturdum. Güneş battı ve sanırım telefonumun şarjı bitti. Sürekli gelen iğrenç telefon ve mesaj sesleri bir süre önce kesildi. Belki de Astor ve Tessa pes ettiler ve şu anda çaresizce ihtiyacım olan boşluğa sahip olmama izin veriyorlar.

Yas tutmak için zamana ihtiyacım var ve bunu bırakın Astor'un önünde, onun evinde bile yapabileceğimi sanmıyorum. Duvarlarımız yıkılıyor ama benim duygusal çöküşümle uğraşmanın Astor'un yarattığı anlaşmanın bir parçası olduğundan ya da yapmaya hazır olduğu bir şey olduğundan şüpheliyim.

Gözyaşlarım bir süre önce durdu. Daha fazla ağlamak istesem bile, sanırım gözyaşı kanallarım geçici olarak greve gitti. Şimdi burada, karanlık taşra yolunda sessizce oturmuş, Tessa'nın kolayca bulunduğu kabullenmenin bana da gelmesini bekliyorum ama olmuyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, olumlu bir bakış açısı göremiyorum.

Bugün en iyi arkadaşımı ve babamla olan son bağımı kaybettim.

Babam. Jüpiter'i zamanında bulamadığım için beni hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını merak ediyorum. Muhtemelen en başta onun kaçırılmasına izin verdiğim için daha çok üzülmüştür. İkimiz için de yeterince hayal kırıklığına eminim.

Bir SUV yolda ilerlerken korkunç derecede parlak farlar karanlık arabamın içine parlıyor. Bu her birkaç dakikada bir olur ve her seferinde hassas, şişmiş gözlerimi siper edip geçmelerini beklerim. Ama bu sefer farklı. Tam bana yaklaşıırken yasadışı bir U dönüşü yapıyorlar.

Tam park ettiklerinde kafamda alarm zilleri çalıyor. Kenara çektiğimden beri ilk kez, hiçbir yerin ortasında ölü bir cep telefonu ile yapayalnız olduğumun farkına varıyorum. Bu da bir korku filminde ilk ölenin ben olacağımı doğruluyor.

Sadece bir saniyeliğine korkudan donakaldım ve hemen harekete geçtim. Kontak anahtarını çevirerek, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi uzaklaşmaya hazırlanıyorum, ama dikiz aynama son bir kez baktığımda, kaçış planım pencereden dışarı çıkıyor. O anda farklı bir korku yerleşiyor.

Kaçırılmak üzere değilim. Hayır, azarlanmak üzereyim. Astor beni buldu.

YİRMİ

ASTOR

Bana o mesajı gönderdiğinde bu gece için yaptığım planlar suya düştü.

Geç kalacağını söyledi ve ben de bir saat boyunca eve gelmesini bekledim ama gelmedi. Telefon aramalarımın ve mesajlarımın her biri cevapsız kaldı. Tatlı sesi kulağıma sesli mesajını her okuduğunda, öfkem daha da arttı. Öfkeyle buraya gelirken kaç trafik kuralını çiğnedim bilmiyorum ama şu anda konuştuğumuz gibi polis memurları tarafından gözaltına alınmadığım için şanslıyım.

Arabasına doğru yürüdüğümde ve nihayet gözlerimi ona diktiğimde, hissettiğim duygunun öfke olmadığının şaşırtıcı bir şekilde farkına vardım. Sıkıntıydı. Oğlum dışında, bir başkasının güvenliği için Indie'ninki kadar endişelendiğim bir zamanı hatırlamıyorum. Onu ararken kafamda neler olabileceğine dair tüm olasılıklar canlandı. Bir an için beni ve buradaki hayatını geride bırakmış olabileceği fikrini bile düşündüm ama sonunda bu fikirden vazgeçtim. Burada kalmak için o kadar çok çalışmıştı ki şimdi çekip gidemezdi.

Indie'nin arkadaşı Tessa sonunda ofisimi aramış ve Cheska ona benim cep telefonu numaramı vermiş. Eğitimci Indie'nin

Benimle kalıyordu ve eve sağ salim varıp varmadığını öğrenmek istiyordu çünkü o da bir süredir Indie'ye ulaşmaya çalışıyordu. Çok sevdiği atının çoktan evlat edinildiğini öğrendikten sonra Indie'nin duygusal bir durumda evi terk ettiğini anlattı. Tessa telefonu kapatmadan önce nezaketle bana barınağın adresini verdi ve ben de bunu kızımı bulmak için arayışımın başlangıç noktası olarak kullandım.

Sürücü kapısının yanında durduğumda Indie çevirmiyor. Gözleri inatla ileriye bakıyor. Parmak eklemlerim cama vurana kadar kıpırdamıyor, ama o zaman bile sadece camını indirmek için kıpırdıyor.

Bu lanet yolun kenarında hoşbeş etmekle pek ilgilenmiyorum, doğrudan konuya giriyorum. "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun? Seni için beni zorlaman konusunda ne demiştin, Indie? Ben *bunu* yapmam." Yine de onun için iki kez yaptım. "Çık şu lanet arabadan. Gidiyoruz."

Tartışmaya açık olmayan emrimle tüyleri diken diken oldu ve başını bana doğru çevirdi. Öfke içinde kehribar rengi bir ateş gibi parlıyor. "Biri seni buraya gelmeye zorlamış gibi davranma. Zorlamadığıma eminim. İhtiyacım olan tek şey *düşüncelerimi* toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Görmezden geldiğiniz tüm telefonların bu mesajı açıkça ileteceğini düşünmüştüm, ama görünüşe göre lanet olası bir ipucunu alamıyorsunuz Bay Banes."

Azı dişlerim gıcırıyor. Doğum günümün olduğu geceden beri bana böyle hitap etmemişti ve şu anda bu yüzüme inen bir tokat gibi geliyor. "Kiminle konuştuğunu unuttun mu?"

Şimdi nihayet bana bakıyor ve arabamın parlak farlarının yardımıyla görünüşünü gözden geçiriyorum. Göz kalemi ve rimeli şişmiş, kızarmış gözlerinin altına bulaşmış. Tanrı bilir ne kadar zamandır burada oturup ağlıyordu. Teni solgun ve hem duygusal hem de fiziksel olarak bitkin görünüyor.

Başını sallıyor. "Hayır, kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum ve umarım bu da sana gitmeni söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu gösterir. Şu anda bunu seninle yapamam. Jüpiter'i kaybetmek benden *her şeyi* aldı, sana verecek hiçbir şeyim kalmadı." Güçlü olmaya çalışıyor ama hıçkırıklarla savaşırken sesinin hafifçe titrediğini duyabiliyorum.

"Hatırladığım kadarıyla, sizden henüz bir şey vermenizi istemedim."

"Öyle mi? Gece daha yeni başladı. Eve gittiğimizde ve senin için bacaklarımı açmamı istediğinde ne olacak? Hissettiğim çaresizliği bir kenara itip yüzümde bir gülümsemeyle bunu mutlu bir şekilde mi yapmam gerekiyor?"

Öfkesini bana yansıtıyor. Bunun farkındayım ve hatta anladığımı bile söyleyebilirim, ama damarlarımdaki öfke dalgasını durduramıyorum. "Beni gerçekten bu kadar aşağılık mı görüyorsun Indie, yüzünde sümükler akarken ve gözlerinde yaşlar varken senden beni becermeni isteyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Sorumu komik bularak alaycı bir kahkaha attı. "Ne zamandan beri *sormak* zorundasın? Yaptığımız anlaşma bu değil miydi? *'Aramak benim, istediğim zaman sahip olmak benim, uygun gördüğüm şekilde dokunmak benim'*. Böyle demiştin, değil mi?"

Parmaklarım öfkeli yumruklar halinde kıvrılıyor ve parmaklarımla onun boktan arabasını daha fazla ezmek için parmaklarımı arabanın üstüne koyup göz hizamıza gelecek şekilde eğiliyorum. "Bu senin tek , güzel kız. Bunu söylediğini unutacağım çünkü şu anda kalbinin kırık olduğunu biliyorum, ama tamamen devam etmeden önce sana bir soru sormak istiyorum. Seni gerçekten istemediğin bir şeyi yapmaya fiziksel olarak zorladığım tek bir olay söyleyebilir misin? *Arzulamadığın bir şey?*"

Mücadeleye devam etmeye çalışıyor ama saniyeler içinde bedeni eriyor ve alevler kocaman hüznü gözlerinde sönmüyor. "Hayır," diyor

i eker. "Beni yapmak istemediğim hiçbir Şeye zorlamadınız."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdanarak onayladım.

"Şimdi, bu arabadan kendin çıkmak için beş saniyen var. Eğer inat etmeye devam edersen, seni bu lanet pencereden aşağı çekerim."

Söze gerek duymadan camı kapatır ve eŐyalarını toplar. Bir dakika sonra arabadan çıktığında son derece periŐan ve kederli görünüyordu.

"Hadi gidelim. Burada yeterince zaman kaybettik zaten." Bu gece için ngrdğm orijinal plan mahvoldu, ancak gece için kapanmadan önce oraya varabilirsek hala bir kısmını kurtarabilirim.

"Arabam ne olacak? Ya biri alarsa?"

Ondan muhtemelen iki yaş büyük olan gümüş renkli sedana bakıyorum. Düzgün çalışır hale getirmek için gereken parçalar değerinden binlerce dolar daha fazla olacaktır. "O zaman sana bir iyilik yapmış olurlar." O benimle tartıŐamadan çantasını elinden aldım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "güzel kız, seni eve götürelim."

YİRMİ BİR

INDIE

EĞER KEDERİM eve dönerken beni sessiz tutmayacaksa, Astor'a karşı davranışımın duyduğum utanç kesinlikle tutacaktır. Eve dönerken bir saat boyunca ne ona ne de pencereden dışarı bakmaya cesaret edebiliyorum. Bunun yerine, sadece kucağıma bakıyorum ve Jüpiter ve babamla yaratma şansına sahip olduğum anılarda kayboluyorum. En iyi anılarımdan hepsi onlardan birini ya da ikisini içeriyor ve sanırım bunu bu kadar zor yapan şeylerden biri de bu. Onlardan bana kalan tek şey anılar.

Şimdi onları unutmaya başlamak. O zaman ne yapacağım? Annem beni evlatlıktan reddettiği için hayatımda onları anımsayabileceğim kimse yok. Birden kendimi bu dünyada çok *yalnız* hissettim. Hepsi beni terk etti ve geçen her saniye Astor'u da aynı şeyi yapmaya bir adım daha yaklaştırıyor.

Ne kadar iç karartıcı bir düşünce.

Astor'un Porsche SUV'u durana ve camı açılana kadar kafamı kaldırmıyorum. Bir an için arabaya servis yapan bir yerde durduğunu düşündüm ama Astor Banes'in fast food tükettiğini düşünmek bile gülünçtü. Paleti böyle bir şey için fazla rafine. Büyük bir demir kapının önünde durduğumuzu görünce şok oldum.

Astor'un camını indirip, camın yanındaki küçük güvenlik kulübesinde oturan bir adama baktığını.

"Astor Banes," diyor gardiyana. "Daha erken gelmemiz gerekiyordu ama arayıp geç kalacağımızı söyledim. Sahibi izin verdi."

Gardiyan koltuğunda kayar. "Demek fazla mesai için para aldığım adam sensin."

Astor boş gözlerle adama bakıyor, yüz ifadesine tek bir sikiş bile yansımıyor. Konuşmayı kısa ve öz tutarak, "Bir saatten az bir süre burada olacağız," diye cevap veriyor.

"Bana uyar, dostum. Gelecek yıl üniversiteye başlayacak bir çocuğum var, fazla mesaiye ihtiyacım var." Metal kapıyı açan bir düğmeye basmadan önce omuz silkiyor.

Astor adamın el sallamasına aldırmadan camı açıyor ve kapıdan içeri giriyor. Otuz saniye sonra, süslü sokak lambalarının aydınlattığı tek şeritli yolu takip ederken pürüzsüz asfalt cadde kaba çakıllara dönüşüyor. Buraya gelirken tamamen kendimden geçmişim, yön duygum yok. Burası o kadar karanlık ki, yönümü bulmama yardımcı olacak herhangi bir işaret göremiyorum.

"Neredeyiz biz?" Ona soruyorum. "Sadece eve gitmek Astor. Çok korkunç bir gündü."

"Buraya planladığım gibi gün ışığında gelmiş olsaydık tüm bunlar senin için çok daha az kafa karıştırıcı olurdu. Telefonuna cevap verseydin ya da daha iyisi, yapman gerektiği gibi eve gelseydin, anlayacaktın."

Yüzümde bir çatıklık oluşurken kollarım göğsümde geriliyor. "Gerçekten burada oturup Jüpiter'i bulmaya çalıştığım için beni azarlamayacaksın, değil mi?"

Bana bir yanıt vermiyor; gözleri sadece bana bakıyor. Yüzündeki ifade gerçekten okunamaz ve ben hala

Büyük bir binanın önünde durduğumuzda deşifre etmeye çalışıyorum. Hayır, bir bina değil... *bir ahır*.

"Neden beni *bugün* bir ahıra getirdin ki?"

Yine beni görmezden geldi. Motoru durdurdu, indi ve kapımı açmak için arabanın etrafında yürüdü. Astor için fazla *cesur* görünen bir hareketle, cipten çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Duygusal yaralarım hâlâ kanarken beni buraya getirmesinden kuşkulaniyor ve biraz da incinmiş bir halde, beni arabadan uzaklaştırmasına gönülsüzce izin vermeden önce bir an tereddüt ediyorum.

Bu ahır benim büyüdüğüm ya da şu anda çalıştığım ahıra hiç benzemiyor. Bu ahır para ve lüks kokuyor. Dış cephesi güzel taş ve sedir ağacından yapılmış, her ikisi de etrafa monte edilmiş fenerlerin sıcak ışıltısı sayesinde görülebiliyor. Kemerli pencerelerin her birini vurgulayan ferforje demir, güzel estetiği tamamlıyor. İçerideki hiçbirini görmeden biliyorum ki çoğu lüks araçtan daha değerliler ve onları burada bindiren insanlar da Astor'la benzer vergi dilimlerinde yer alıyor.

Ceketinin cebinden bir anahtar kartı çıkarır ve onu süslü elektronik kilide okutur. Astor'da neden bir *ahırın* anahtarı var ki? Onun olayı doğancılık, atlar değil. Işık yeşil renkte yanıp sönüyor ve kapıyı benim için açmak üzere elimi bırakıyor.

Tıpkı bir dakika önce olduğu gibi, içeri girmeden önce duraklıyorum ve bu sadece gözlerinin yuvarlanmasına ve bıkkın bir iç çekmesine neden oluyor.

"İşlemeli bir davetiye mi istiyorsunuz? İçeri girin." Söyleneni yaptığımdan emin olmak için boştaki eli sırtımın alt kısmına uzanıyor ve beni hafifçe içeri itiyor.

Tıpkı dış cephede olduğu gibi, iç mekan da aynı sedir ağacından ve güzel demir kaplamalardan yapılmıştır. İki katlı yüksek tavandan sarkan rustik görünümlü avizeler bile var. Bu arada

Şu anki ahırında malzeme odasının ışığı haftalardır yanmıyor. Sürekli tamir edeceklerini söylüyorlar ama iki gün öncesine kadar malzemelerimi bulmak için hâlâ telefonumun fenerini kullanıyordum.

Orada durmuş, ahırın her iki yanındaki uzun ahır sıralarına bakarken, kısmen huşu içindeyim. En az otuz tane olmalı ve görünüşe bakılırsa çoğu atlarla dolu. Kaybımın acısının yüzeye hissettiğimde sertçe yutkunuyorum. Astor'un önünde kendimi tamamen kaybetmemek için boğazımı temizleyip arkamı dönüyorum.

Çenem göğsüme düşüyor ve gözlerim sanki etrafımı görmemi engellemeye yardımcı olacakmış gibi sıkıca kapanıyor. "Burada olmak istemiyorum," diye inliyorum.

Ama tabii ki bunu kabul etmeyecek. Astor'un parmağı çenemin altına geliyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Fırtınalı gözlerinde bulduğum şefkat, nefesimin kesilmesine neden oluyor. Onun bu yönü benim için tamamen yeni. Bu bakışı görmeye en çok beni ilk kez öptüğü gece yaklaştım ama o zaman bile bunun yanına yaklaşamamıştı.

"Bir keresinde bana bir ahıra her girdiğinde ıslık çaldığını söylemiştin, neden şimdi çalmadın?"

Bunu ona söylediğimi hatırladığına inanamıyorum. O zamanlar babamdan edindiğim bu alışkanlık hakkında konuşurken beni dinlediğinden bile emin değildim. "Onun bildiğim halde bunu yapmamın ne anlamı var? Bir cevap alamayacağımı bildiğim halde?"

Astor'un ağzının köşesi bir gülümsemenin gölgesiyle kalkıyor. "Benimle dalga geç."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bu senin için bir tür hastalıklı oyun mu? Eğer öyleyse, hiç eğlenmiyorum Astor."

Bunun üzerine başını sallar. "Sadece yap, Indie."

İsteksizce alt dudağımı yalıyorum ve bir ciğer dolusu hava çekiyorum. Bu ısığı duyarak büyüdüm, ne kadar zaman geçtiği önemli değil, her zaman yeniden yaratabileceğim bir ses. Çoğu kelimeyi nasıl konuşacağımı öğrenmeden önce bu konuda ustalaştığımdan eminim.

Ses, uçsuz bucaksız boşlukta ve ruhumun incinmiş parçalarında yankılanıyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde sağır edici bir sessizlikle karşılaştığımızda kalbim biraz daha kırılıyor.

"Gördün mü?" Burnumu çekiyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Tamamen anlamsız bir egzersiz-"

Gerçekten bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses tüm dünyamı durduruyor ve kalbim göğüs kafesime doğru acıyla çarpıyor. Kişneme her zamankinden daha yumuşak ama yine de ona ait olduğunu biliyorum. Nerede olsa tanırım. Ne kadar değişirse değişsin ya da farklılaşırsa farklılaşsın, onu yine de yüzlerce kişinin arasından seçebilirim.

Boğuk bir hıçkırığın kaçmasına engel olamıyorum. "O burada mı?"

Astor yüzümün iki yanını nazikçe kavırıyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. Sonraki sözleri hayatımın sonuna kadar sözler.

"O burada, bebeğim."

YİRMİ İKİ

ASTOR

Ahırına ulaştığımızda çıkardığı boğulma sesi acı çekiyormuş gibi geliyor ama ben farklı olduğunu biliyorum. Bu tam ve mutlak bir rahatlama sesi. Bu, uğruna çok mücadele ettiği an. İmkânsız gibi görünen kavuşma nihayet gerçekleşti ve bu duygusal olay Indie'nin şaşırtıcı güzellikteki yüzünü sevgili atını görünce milyonlarca parçaya ayırmaya yetti

Indie'nin elleri yüzünü kapatıyor ve özür dilemeden ellerinin içine ağlıyor. Bu manzara göğüs kafesimin ulaşılmaz bir yerinin ağırmasına neden oluyor. Kırk iki yıllık hayatımda hiç böyle bir his yaşamamıştım. Ona kadar değil. Benim Indie'm.

Şaşırtıcı bir şekilde bana ikinci doğam gibi gelen bir hareketle, sanki her zaman yaptığım bir şeymiş gibi, uzanıyorum ve onu kendime çekiyorum. Bana karşı koymuyor, hatta göğsümle temas ettiği anda içimde eriyor. Vücudunun üretebildiği son gözyaşına kadar ağlarken onu tutuyorum, ellerim sırtını yatıştırıyor. Gözyaşlarının ve makyajının açık gri gömleğimi lekelemesini umursamıyorum.

"Sorun yok güzel kız, " diye fısıldıyorum-
Ona verdiğim söz.

Sonunda titreyen bir nefes verip geri çekilmeden önce birkaç dakika bu şekilde kalıyoruz. Kırmızı çerçeveli kehribar rengi gözleri bana bakıyor, huşu ve minnettarlık dolu bakışları ışıltılı parlıyor.

"Bunu sen yaptın..." Indie duygusal bir gün geçirdiği için sesi cızırtılı bir şekilde başlıyor. "Sen hepsini kurtaran gizemli donördün. Jüpiter'i kurtardın."

İyi bir iş yaptığım için övülmek bana tamamen yabancı bir şey. Derimin altında huzursuz bir his oluşmasına neden oluyor. Alışık olmadığım bir şey daha. "Tüm sürüyü satın almanın asıl planımın bir parçası olduğunu dürüstçe söyleyemem. Jüpiter benim ana ve tek endişemdi, ama şimdi hepsini orada bırakamazdım, değil mi?"

Bunu yaptım çünkü *onun* bunu isteyeceğini biliyordum ve bazı nedenlerden dolayı,

Bu benim itici gücüm oldu. Tüm bu ilişki *onun beni* memnun etmesi arzumuyla başladı ve şimdi roller tersine döndü. *Ben onu* memnun etmek istiyorum. Onun sürekli ve amansız endişelerini hafifletmek istedim. Artık uykusunda kaşlarını sebebi olmak istedim. Basitçe, gülümsemesinin sebebi olmak istedim. İşin özüne indiğimde, sanırım güdülerimin tamamen özverili olduğunu söyleyemem.

"Ama Tessa neden tüm arkasında bir kadın olduğunu söyledi?"

"Adı Giuliana. Neredeyse on yıldır ailem için çalışıyor. Kendileri yapamadıklarında ya da yapmak istemediklerinde işleri halletmesi için onu gönderirler. Ara onun yardımına ihtiyaç duyuyorum ve o da sizin gibi yufka yürekli olduğu için bu işi benim için halletmekten büyük mutluluk duydu." Muhtemelen her zamanki iş anlaşmalarına güzel bir ara oldu. Emeric'in kontrolü altında çalışırken gördüğü bokları kim bilir. "Bir kez biz vardı

Jüpter'in aslında iki hafta önce o tesiste olduğunu teyit ettik ve o zamandan beri özgürlüğünü ayarlamaya çalışıyoruz."

Indie'nin başı buna inanamayarak sallanır. "Anlamıyorum... Anlamıyorum. Tüm bunları gerçekten onu serbest bırakmak için mi yaptın?"

"Hayır, onun için yapmadım," diye itiraf ediyorum, siyah saçlarının kısa tutamlarını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Senin için yaptım, güzel kız."

Sanırım birkaç saniye içinde, itirafımı değerlendirirken yüzünde dört farklı duygu belirdi. "*Astor*." Dudaklarından dökülen ismim, kulaklarımın şimdiye kadar duyduğu en tatlı dua gibi. "Bunun karşılığını sana nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum. başka ne bilmiyorum ama bunu telafi etmenin bir yolunu bulacağım."

Indie'yi benim yapmak için planlarımı harekete geçirdiğimde, onu sadece doyana kadar kullanacağım geçici bir düzenleme olarak görmüştüm. Sonunda buraya geleceğimi, bu kadar büyük bir şey yapacağımı asla öngöremezdim çünkü onu mutlu etmeyi onun vücudunu arzuladığım kadar arzuluyordum. Belki daha fazla.

Asıl planım raydan çıktı ve ileriye dönük ne yapacağıma bir an önce karar vermem gerekiyor. Bu yeni gelişmenin üzerine mi gideceğim yoksa ikimiz de çok derine inmeden geri mi çekileceğim? Şu anda ondan istediğim şeyler, her zaman *kimseden* istemediğimi iddia ettiğim şeyler ve bu keşfi endişe verici buluyorum.

"Bu sefer karşılığında hiçbir şey istemiyorum," diye söz veriyorum ona. "Senden beklediğimden çok daha fazlasını verdin zaten." Ağzı daha fazlasını söylemek ister gibi açılıyor ama ahırda hareket eden at dikkatini benden ve konuşmamızdan uzaklaştırıyor. Muhtemelen en iyisi de bu.

Benden uzaklaşan Indie parmaklıklı ahır kapısına doğru kayıyor. Parmakları sürgülü kapının kilidini temkinli bir şekilde çekiştiriyor. "İçeri girmeme izin var, değil mi?"

"O senin atın, bebeğim. Ne istersen yapabilirsin ama lütfen dikkatli ol. Onu bu ahıra sokmak için dört kişi gerekti ve veteriner bu öğleden sonra onu muayene ederken hafif bir sakinleştirici uygulamak zorunda kaldı."

"Veteriner onu temizledi mi?"

"Ciddi şekilde yetersiz beslenmiş ve umutsuzca kilo alması gerekiyor, ancak birkaç sıyrık dışında herhangi bir fiziksel yara bulamadı. Onlar da muhtemelen bakıcılarla ya da tesisteki diğer atlarla kavga ettiği için olmuş." Giuliana bana müzayede evinin içinin nasıl olduğuna dair resimler gönderdi. Her bir durak ya da bölmede dört ila sekiz at sıkışıp kalıyordu. Yatmak için çok az yer olduğu için tüm süre boyunca ayakta durmaya zorlanıyorlardı. "Kan aldılar ve kapmış olabileceği herhangi bir enfeksiyon ya da hastalık olup olmadığını kontrol edecekler. Bunları önümüzdeki birkaç gün içinde almalıyız. Önlem olarak Jüpiter'in bir süre diğer atlardan uzakta karantinada kalmasını tavsiye etti."

Indie kapıyı yavaşça kaydırarak açtığında aygırın tüm vücudu sarsılıyor. "Selam dostum," diye selamlıyor Indie. "Seni çok özledim." Sesini alçaltıyor ve ona doğru yaklaşırken hareketlerini yavaşlatıyor. Siyah kulakları dikiliyor ve geldiğimizden beri kara gözlerinde olan tedirginlik, uzun zamandır birlikte olduğu arkadaşını görünce azalıyor. "Seni geri getirmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Jüpiter aralarında daha fazla mesafe yaratmak için bir adım geri çekiliyor ama henüz vazgeçmek istemeyen Indie elini nazikçe ona doğru uzatıyor. Jüpiter onun tanıdık kokusunu içine çekerken burun delikleri açılıyor ve bir an için ona doğru geleceğini sanıyorum. Bir saniye sonra aygırın kulakları kafasına dikiliyor ve arka ayakları üzerinde doğruluyor. Bir toynak telaşı ve kızgın seslerle ona doğru hamle yapıyor.

Tam zamanında ona ulaştım. Bir saniye bile geç davransaydım ağır yaralanacaktı çünkü öfkeli at tam onun durduğu yere iniyor. Indie'yi ahırdan çıkarıp güvenli bir şekilde aldıktan sonra, Jüpiter bir kez bize doğru hücum ederken sürgülü kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Indie'nin gözleri benimle Jüpiter arasında gidip geliyor, ifadesi tamamen dehşete düşmüş durumda. "İyileşmek için zamana ihtiyacı olacağını biliyordum ama nedense bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Beni yanına yaklaştırmıyor. Artık bana güvenmiyor." Yeniden bir araya gelmelerinin verdiği sevinç resmen kaybolur ve yerini endişe alır.

"Travma geçiriyor. Sadece zaman alacak." İçimdeki şüphe giderek artıyor olsa da onu rahatlatmaya çalışıyorum. Bu bir seçenek değil, ama yeni keşfettiğim onu güvende tutma arzusuyla beslenen yanıma ona hayvandan uzak durmasını emretmemi istiyor. Bunun işe yaramayacağını biliyorum çünkü biri bunu kartalımla isteseydi yüzlerine gülerdim. "Onun güvenini bir kez kazandın, Indie. Bunu tekrar kazanacaksın."

Elleriyle solgun yüzünü ovalıyor ve volta atıyor. Gözlerinin altındaki dağılmış makyaj, oluşan koyu halkaları bile tam olarak gizleyemiyor ama ne kadar yorgun olduğunu söylemek için bunlara ihtiyacım yok. Bunu gözlerinde görebiliyorum, genellikle gözlerinde bulunan canlı enerji sönmüş. Dinlenmeye ihtiyacı var.

"Hadi seni eve götürelim de yatağına yatırayım. Bugünün yorgunluğunu atman lazım."

Hemen başı titriyor ve çenesi inatla kalkıyor. "Hayır, henüz değil. Onu terk etmek istemiyorum."

"Yarın ya da ne zaman istersen geri gelebilirsin. Evde seni bekleyen kendi giriş kodların ve anahtar kartların var, ama senin uyumaya ihtiyacın var ve onun da yeni hayatına alışması için zamana ihtiyacı var."

evreliyor. Onunla tekrar çalışmaya başlamadan önce biraz sakinleşmesini bekleyin."

"Belki bir saat daha kalabiliriz," diye pazarlık yapmaya çalışıyor, sanki ben pazarlık yapılabilircek biriymişim gibi. şimdiye kadar benim hakkımda bunu anlamış olması gerekirdi.

"Bu konunun daha fazla tartışmaya açık olduğu izlenimini verdiysem özür dilerim. Herhangi bir karışıklığı gidermek için yeniden ifade etmeme izin verin. Biraz dinlenebilmeniz için eve gidiyoruz. Ya bu ahırdan kendi ayaklarınızla çıkarsınız ya da ben sizi taşırım. Her iki durumda da, hemen şimdi gidiyorsun."

Seçeneklerini gerçekten düşünüyormuş gibi orada duruyor. Beklemekten yorulduğ, öne doğru kaydım ve onu omzuma almaya hazırlandım, ama birkaç adım geri çekildi ve sanki bu beni tutmak için yeterli olacakmış gibi kolunu uzattı.

"Peki," diye mutsuzca homurdanıyor Indie, yüzünde çok sevimli, acınası bir ifade var. "Sen kazandın."

"Ben her zaman yaparım."

YİRMİ ÜÇ

ASTOR

Eve geldiğimde evde değildi, ki bu şaşırtıcı değil çünkü Indie'nin zaten yoğun olan programındaki her boş anı ahırda geçiyor. Jupiter'in ona geri verilmesinin üzerinden üç hafta geçti ve bu günlerin çoğunda eve boş bir şekilde geldim. Uzun yıllar yalnız yaşadıktan sonra sessizliğe ve yalnızlığa alışmış olacağımı düşünürsünüz. Bunun yerine, kendimi onun ders çalışırken dinlediği hafif müziği ya da kahkaha sesini duymak için can atarken buluyorum. O yokken ev çok sessiz.

Ama en çok, ön kapıdan içeri girmeyi ve onun gülümsemesiyle karşılandım. Hayatımda beni bir odaya girerken gördüğünde gerçekten mutlu olan çok az insan olmuştur. Indie bir istisna. Yarı uykulu ve yorgun olsa bile, sabahları ilk yuvarlandığında ve beni yanında bulduğunda dudaklarında küçük bir gülümseme oluşur.

Indie evime taşındığında, benim kendi alanımı koruyabileceğimi ve ona da alanının verileceğini düşünmüştüm. Onunla aynı yatağı paylaşmak aklımın ucundan bile geçmezdi ama bir süre sonra geceleri vücudunu harap ettikten sonra yatak odasından çıkmayı bıraktım. Bu değişim kendiliğinden oldu ve henüz bunu kabul etmedik.

Bu. Bu, onun varlığına fazla yaklaşmış ve alışmış olabileceğimin bir başka işareti.

Kendime daha iyisini yapmam gerektiğini, sınırlarımızı yeniden belirlemem ve aramızdaki orijinal anlaşmaya sadık kalmam gerektiğini söyleyip duruyorum ama sonra gidip böyle aptalca şeyler yapıyorum.

Indie burada telefonunu sessizde tutuyor, böylece sesi hala dengesiz ve ne yapacağı belli olmayan safkanını ürkütmüyor. Saat gece on biri çoktan geçti ve tüm aramalarım cevapsız kaldı. Bu, ahırda kaldığı en geç saat ve bu akşam birlikte yemek yememiz gerektiği gerçeğiyle birleşince beni buraya getirdi. Kendime sadece onun sağlığını kontrol etmek istediğim için burada olduğumu söylüyorum, diğer biraz endişe verici nedenden dolayı değil - kendimi onun arkadaşlığını arzularken buluyorum.

İki hafta önce eve elleri ve dizleri kesilmiş olarak gelmişti. Görünüşe göre Jupiter yine ona saldırmış ve yolundan çekilmeye çalışırken düşmüştü. Indie bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama bu beni at ile sadece başka biri varken çalışmasını istemekten alıkoymadı. Ahırdaki tek kişi olduğu bu geç geceler onu savunmasız bir konumda bırakıyor. Ciddi şekilde yaralanacak olsa, birinin onu bulması saatler sürebilirdi.

Indie'ye yakışır bir şekilde, önerimi tamamen göz ardı etti ve "Çok tatlısın" dedi. Sonra da o gün için ayrılmadan önce ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

En son ahıra giderken ahırlarının önünden geçerken atlar başlarını çevirip bana bakıyorlar. Tüm ahır sessiz ve hiçbir yerde Indie'den iz yok, ama onun hala burada olduğunu biliyorum çünkü ona ödünç verdiğim araba ön tarafa park edilmiş durumda. Sonunda onunkini alması için birini gönderdim, ancak o boktan kutuyu gerçekten inceledikten sonra, artık onu kullanmayacağına karar verdim. Onun

O lanet şeyi açtığında gösterge paneli Noel günü gibi aydınlanıyor, her sensör ışığı pırıl pırıl parlıyor.

Ahırda durup içerideki siyah atı gözlemliyorum. Şimdiden biraz kilo almış ama daha alması gereken çok yol var. Kan testleri temiz çıktı ve sıyrıklarının hepsi kabuk . Şu anda en çok ilgilenilmesi gereken şey zihinsel yaraları.

Onu ahırında bulamayınca, arenayı ve takım odasını aramak üzereyken yumuşak sesi aniden adımı söylüyor.

"Astor?" Zar zor bir fısıltı ve gerçekten de kabinin içinden geldiğini anlamam bir dakikamı alıyor.

Gözlerimi saldırgan attan ayırmadan sürgülü kapıyı açıp içeriye bakıyorum. Indie'nin ahşap talaşla kaplı ahırın zemininde, sırtını duvara dayamış bir şekilde oturduğunu görüyorum. Başını bana doğru eğiyor ve bütün gün özlemine o gülümsemeyi bana veriyor.

"Merhaba."

Olduğum yerde kalıyorum, çifte daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Hayvanı ürkütmek için tek bir yanlış hareket yeterdi. "Orada ne ediyorsun?"

"Jüpiter'in bana yeniden alışmasını sağlıyorum," diye açıklıyor. "Böyle devam edersem, onun için bir tehdit olmadığımı hatırlayacağını ve sonra bana geleceğini umuyorum. Ben ona yaklaştığımda bu onun için çok fazla, bu yüzden topu onun sahasına atıyorum." Bir iniltiyle başını kabinin duvarına yaslıyor. "Ve bu çok sıkıcı."

Yeni taktiği bana mantıklı geliyor ama yine de "Ne zamandır orada oturuyorsun?" diye sormadan edemiyorum.

Indie omuz silktilti. "Emin değilim, telefonumu çantamda unutmuşum ama kırımın uyuşması için yeterince uzun zaman geçtiğini biliyorum." Yerinde kıpırdanıyor, yüzünde bir buruşukluk oluşuyor.

"Saat neredeyse gece yarısı oldu, yani bir tür çiftlik hayvanı gibi odun talaşı içinde uyumayı planlamıyorsan, benimle eve gelme vaktin geldi."

İç çekmeden önce bir an atına bakıyor. "Evet, muhtemelen haklısın."

"Biliyorum, öyleyim."

Tüm bunlar olurken Indie derslerine ara vermedi ve daha geçen hafta vize sınavları vardı. Gün içinde başarmaya çalıştığı şey için ancak yeterli saat var, ancak bir şekilde yine de hepsini yapmayı başarıyor. *İnatçı küçük şey, o.*

Indie yavaş ve ölçülü hareketlerle yerden yukarı tırmanıyor. Jüpiter'in karanlık, temkinli gözleri onu izliyor ve vücudu, çok yaklaşmaya cüret ederse harekete geçmeye hazırmış gibi sertleşiyor. Cesur bir görüntü çiziyor ama Jüpiter'in yeni davranışı kalbini kırıyor. Onunla çalışması için başka bir eğitmen tutmayı teklif ettim ama Indie, ara sıra Tessa'dan yardım alarak bunu kendi başına yapmaya kararlı. Onun yanında başka kimseye güvenmiyor ve onu suçladığımı söyleyemem.

Kabin kapısını kapatarak dikkatini bana çeviriyor.

"Merhaba," diye tekrar selamlıyor, sanki daha önce hiç selamlaşmamışız gibi, ama bu sefer selamına yumuşak bir öpücükle eşlik ettiği için aldırmıyorum.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum, kolları gevşek bir kucaklamayla boynuma dolanırken alçak fısıltısına uyuyorum. En sevdiğim viskiyle aynı renkteki iri kehribar gözler yüzümü inceliyor. Ne aradığından emin değilim ama bulmuşa benziyor çünkü eğilip beni tekrar öpüyor.

Şefkatli bir selamlaşma olarak başlayan şey hızla tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Indie Riverton'ın üzerböyle bir etkisi olduğu için bu şaşırtıcı değil. Ona sahip olma arzum.

Callan'ın onu tanıştırdığı ilk gece başladı. Bir bakışıyla ona benim demek istediğimi anladım. Anlaşmamız başladığından beri bu duygu daha da güçlendi ve büyüdü. Bir süre sonra, *özellikle de* taşındıktan sonra azalmaya başlayacağını bekliyordum. Tecrübelerime göre biriyle çok fazla zaman geçirmek ondan sıkılmanın en hızlı yoludur. Ama Indie'de durum böyle değil. Şu anda sahip olduğumuz şey, hala *yeterli* gelmiyor.

Ellerim Indie'nin narin kıvrımlarında sıkışırken dudakları benim için ayrılıyor ve dili benimkine doğru kayıyor. Bana yapışıyor, ben onun ağzını yalarken tırnakları boynumu ve omuzlarımı kazıyor ve tırmalıyor. Sikimin onun için ağırması için ondan sadece bir muhtaç inilti gerekiyor. Daha bu sabah onun amını yalamıştım ama damarlarımda yanan evcilleşmemiş ihtiyaç aksini düşündürürdü.

Onun dokunuşuna -vücuduna- aç kalmış bir adam gibi kalçalarının arkasından tutup onu kendime doğru kaldırıyorum. Deri binici çizmelerinin topukları belime batıyor ve ona verdiğim ekstra santimler parmaklarını saçlarımın arasından geçirmesine izin veriyor. Bu onun yapmayı sevdiğini öğrendiğim bir şey ve saç tellerimi çektiğinde hissettiğim hafif acıyı sevdiğimi fark ediyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor dudaklarıma karşı. "Becer beni."

Bizi ilerleterek onu Jüpiter'in durağının yanındaki taş duvara doğru itiyorum. Indie sırtı pürüzlü yüzeye çarptığında küçük bir nefes sesi çıkarıyor. Ağırlığının bir kısmını desteklemek ve onu yerinde tutmak için duvarı kullanarak ellerimden birini kalçasından ayırıyorum, böylece boğazını yakalayabiliyorum. Tüm bunlara ilk başladığımızda, bu hareket yüzünde şaşkın bir ifade belirmesine neden olurdu. Şimdi ise şişmiş dudaklarında sinsi bir gülümseme beliriyor ve gözlerinde alev alev yanıyor.

Güzel kızımı iyi eğittim. Şimdi benim sert dokunuşumu arzuluyor.

Demek istediğimi kadar baskı uyguluyorum ama nefes almasını engelleyecek kadar değil. "Şimdi bana talepte bulunmazdın, değil mi Indie?" Yakınına eğilip burnumu çenesinde gezdiriyorum. "Rollerimizi karıştırmış olmalısın çünkü bu senin işin değil. *Benim işim*. Burada emirleri veren tek kişi benim."

"O zaman bana biraz ver," diye homurdanıyor Indie hayal kırıklığı içinde. "Benden ne istediğini söyle. Senin sikine boşalmamla bittiği sürece ne istersen ."

Beş saniye içinde aklıma bir fikir geliyor ve bu gece ondan tam olarak ne istediğimi biliyorum. "Arabaya bin ve doğruca eve git. Seninle birazdan orada buluşacağım."

Şehvet dolu hatlarını şaşkınlık kaplıyor. "*Gitmemi* mi istiyorsun? Ciddi olamazsın."

"Her zaman öyle değil miyim?" Çatık kaşlı alt dudağını ısıırıyorum. "Eve döndüğümde seni yatağında çıplak ve benim için hazır bulmak istiyorum."

"*Senin* yatağında mı?" Henüz ona kendi alanıma girme izni vermedim ama birdenbire onun tatlı kokusunu çarşaflarımda duymayı arzuladım.

"Evet. Şimdi git." Ona katılmadan önce ihtiyacım olan birkaç şey var ve neyse ki ikisini de buradaki takım odasında bulabiliyorum. Diğer her şey zaten evde bizi bekliyor.

YİRMİ DÖRT

ASTOR

AYNI İSTEDİĞİM GİBİ, Indie'yi çıplak ve yatağımın üzerinde yüzüstü yatarken buluyorum. Odadaki tek ışık çatlak banyo kapısından ve olan cep telefonunun mavi ışığından geliyor. Gözlerini ekrandan kaldırıp kapıda dikildiğimi gördüğünde, ayaklarının sevimli salınımı durdu ve etrafındaki rahat atmosfer buharlaşıp uçtu.

Aynen öyle güzel kız, senin için geliyorum.

Telaşsız, yavaş bir tempoyla odaya girerken ilk gerçek konuşmalarımızdan birini düşünüyorum. "Sana bir keresinde, bir insanı neyin motive ettiğini keşfedersen, onu her şeyi yapması için eğitebileceğini söylemiştim. Bunu ne zaman söylediğimi hatırlıyor musun?"

Telefonunun zayıf ışığıyla, küçük bir nefes alırken dudaklarının nasıl ayrıldığını görebiliyorum. "Hatırlıyorum."

Arabamda bulduğum mavi ve gümüş renkli ipek kravatı cebimden çıkarıp parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Seni neyin motive ettiğini keşfettin mi Indie?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Sen."

Zafer. Bu his vücudumdan geçip sertleşen sikime doğru roket gibi fırlıyor. Sonunda yatağın ucuna ulaştığımda uzanıp başparmağımla çenesini okşuyorum. "İşte benim iyi kızım."

Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor ama dokunuşumu onun hoşuna gitmeyecek kadar kısa bir sürede geri çekiyorum. "Benim için dizlerinin üzerine kalk" diye emrettiğimde suratındaki ifade neredeyse tamamen kayboluyor.

Telefonunu kenara fırlatarak, kendisinden isteneni memnuniyetle yerine getiriyor. Artık neredeyse göz hizasındayken, kısa ama aç bir öpücük için eğilmekten kendimi alamıyorum. Indie de aynı tutku ve coşkuyla karşılık veriyor. Ondan uzaklaştığımda ikimizin de bunun bitmesine hazır olduğunu sanmıyorum.

"Gözlerini kapat."

İpek ilk kez yüzüne değdiğinde irkiliyor ama bir saniye sonra ne yaptığımı anlayınca rahatlıyor.

"Daha önce hiç gözlerin bağlandı mı?" Kravatı gözlerinin üzerine sabitlemeyi bitirdiğimde soruyorum.

Cevap vermeden önce dili dışarı çıkıyor ve alt dudağını ıslatıyor. "Hayır."

Parmağım çenesinden göbek deliğine doğru bir çizgi çizmeye başlıyor. Vücudu titriyor ve yumuşak teninde tüyleri diken diken oluyor. "Güzel. Kendime ait olduğunu iddia edebileceğim ilklerinden biri daha." Sanki bir listede ilerliyor, ilerledikçe her birini işaretliyor ve *benimle* ilgili anıyı beynine kazıyormuşum gibi.

Parmaklarım göbeğinin yanından geçip amının dikişinin üzerinden usulca ilerlediğinde Indie'nin kalçaları öne doğru sarsılıyor. Elleri sanki bana uzanmak ve ona *gerçekten* dokunmam için beni daha da teşvik etmekle savaşıyormuş gibi yanlarında esniyor. Eğer bana dokunmak istiyorsa, şimdi onun için bir fırsat çünkü yakında dokunamayacak. Onu istediğim pozisyona getirdiğimde pek bir şey yapamayacak.

"Siktir," diye inliyor açılışını kızdırdığımda.

"Şu anda parmağımı içine sokarsam, benim için ıslanır mısın?"
Başını sarsakça sallıyor.

Bir parmak daha ekliyorum ve öncekiyle aynı hareketi yeniden yapıyorum. "Söz veriyor musun?"

"Tanrım, *evet*," diye tıslıyor. "Senin için her zaman ıslağım, Astor. Sadece bana doğru bakıyorsun ve ben seni istiyorum."

O da bana tam olarak aynı şeyi yapıyor. Tek bir düşüncesi bile kanımın aletime hücum etmesine neden olabiliyor. Yönetim kurulu ve yemekli toplantılar sırasında oluyor ve bu monoton toplantıların geri kalanında kendimi ona değil elimdeki işe odaklanmaya zorlamam gerekiyor.

Parmaklarım onun içine giriyor ve anında ıslaklığıyla kaplanıyor, tıpkı olacağını bildiğim gibi. "Benim kızım pek çok şey olabilir ama yalancı değildir." Parmaklarımı içine doğru pompalıyorum, nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan o noktaya vurmak için öne doğru kıvırdığımdan emin oluyorum. Daha fazla direnemeyerek elleri bana uzanıyor. Yaptığım şeye devam etmem için yalvarırken tırnakları ön koluma batıyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu şekilde boşalamayacaksın. Sadece seni umutsuzca ıslatmam ve bana muhtaç hale getirmem gerekiyor."

Parmaklarımı göbeğinden çektiğimde acınası bir şekilde inliyor.

"Vücudunun beni ne kadar istediğini tat." Islak parmaklarımı ağzının üzerinde gezdiriyorum, dudaklarını kendi ihtiyacıyla boyuyorum. Daha fazla yönlendirmeye gerek duymadan, dili dışarı çıkıyor ve onu . Bu manzara neredeyse planımı pencereden dışarı fırlatmama neden olacaktı. Onu ters çevirip bu şekilde becermek eğlenceli olurdu ama aklımda çok daha fazlası var.

Onu sertçe öpüyorum, bu dilinde kalan tadı da emiyorum. Parmakları bana yapışıyor ve beni çekiyor, böylece çıplak göğsü bana sıkıca bastırılıyor. Ondandır bir kez ayrılmadan önce bunu bir dakika daha sürdürüyorum.

"Astor, lütfen." Yalvarışı kulaklarıma tatlı bir senfoni gibi geliyor.

"Yüzüstü yatıp yatak başlığına bakmanı istiyorum," diye sertçe talimat veriyorum. Elleri göz bağına doğru ilerliyor. Ona ulaşmadan ellerim bileklerini yakalıyor ve onu durduruyor. "Ben aksini söyleyene kadar gözlerin bağlı kalacak. Anladın mı?"

Başını bir kez sallıyor.

"Güzel, şimdi dediğimi yap."

Indie tek kelime etmeden benden uzaklaşıyor ve usulca yüzüstü yatıyor. Mükemmel yuvarlak poposunu görünce avuç içim orada bir iz bırakmak için kaşınıyor. Elimin parlak kırmızı iziyle etrafta dolaşmak ona çok yakıştırdı.

"," diye uyarıyorum onu orada bırakıp ahırdan çaldığım eşyaları bıraktığım koridora doğru yürümeden önce. Biri onların kaybolduğunu fark ederse, bana lanet bir fatura gönderebilirler. Onları elime aldıktan sonra şifonyerimin önünde durdum ve en üst çekmecedan siyah kutuyu çıkardım. Şu anda görebilseydi tanıyabileceği bir kutu.

Indie'ye döndüğünde, hareketlerimin sesini takip ederken başı bana doğru dönüyor. Ona dokunmadan bile kısa kısa nefes alıyor. Olacakların beklentisi nefes alışını çoktan etkilemiş durumda ve bu beni son derece memnun ediyor.

Ellerim pürüzsüz kalçalarının arkasından yukarı doğru kayıyor ve hafif dokunuşumla sarsılıyor. "Başını ve kollarını yatakta tut ama dizlerinin üzerine kalk." Bu pozisyonda sadece çarpıcı görünmekle kalmayacak, aynı zamanda bana onun her yerine engelsiz erişim sağlayacak. Ve benim de ondan istediğim tam olarak bu. Indie Riverton'ın sunabileceği her şeyi istiyorum ve geriye ne kalırsa alacağım.

Mükemmel kışını benim için havaya kaldırarak söyleneni yapıyor ve tam istediğim yere gelene kadar duruşunu genişletmesine yardımcı oluyorum.

"Çok güzel," diye övüyorum. "Kesinlikle çok güzel."

İltifatıma avuç içimin kış yanağına inmesi eşlik ediyor. Dayanılmaz bir acıya neden olacak kadar sert değil ama elimin mükemmel kırmızı bir taslağının oluşması için yeterli. Bu gece onu kendi kişisel sanat eserim gibi göstereceğim ve bu iz tasarımımanın sadece başlangıcı.

Ahırdan kurtardığım ip parçalarından birini alarak yatağın sağ tarafına yürüyorum ve bileğine doluyorum. "Bu gece tamamen benim merhametime kalacaksın," diye uyarıyorum, düğümü kaçamayacağı kadar sıkıyorum ama aynı zamanda narin cildine acı vermeyecek şekilde. "Bu sana nasıl geliyor? Oyuncağım olmak ister , Indie?"

Cevabı nefes nefese bir iniltiyle geliyor. "*Her zaman.*"

Pozisyonunu değiştirmek için kırmızı ipi kullanarak kolunu geriye doğru getiriyorum ve uçlarını kalçasının etrafına bağlıyorum. Bu manzara karşısında memnuniyet çiçekleri açıyor. Kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremeyecek. Tam istediğim gibi kalmaya zorlanacak. Yatağın diğer tarafına geçip işlemi tekrarlıyorum.

Arkasında durarak, mükemmel bir şekilde sergilenen amcığının görüntüsünü alıyorum. Banyodan ve koridordan gelen ışık her şeyi görmeme yetecek kadar parlıyordu.

Kısıtlamaları test ederek parmaklarımı onun kaygan sıcağında gezdiriyorum, klitorisini daire içine almak için sadece bir saniyeliğine duruyorum. Ondaki beklediğim gibi, vücudu dokunuşuma tepki verirken kasları iplerle savaşıyor. Bir şeylere tutunmak isteyen elleri çaresizce kalçasını .

"Seninle işim bitene kadar hiçbir yere gitmiyorsun bebeğim," diye açıklıyorum uğursuzca. "Dediğim gibi, tamamen benim merhametime kalmışsın. Sana ne istersem yapacağım ve sen de iyi kız gibi bunu kabul edeceksin."

Altındaki tertemiz beyaz yorganın inliyor.

Tekrar geri çekilmeden önce parmağımın ucunu içeri iterek açıklığını kızdırıyorum. "Kelimeler, Indie. Sözlerini duymak istiyorum."

Indie titreyen bir nefes alır. "Ne istersen yapabilirsin. Lütfen, sadece dokun bana."

Onu biraz rahatlatarak iki parmağımı ağrıyan amına sokuyorum. Indie başını olabildiğince çevirerek yüzünü görmemi engelliyor. Onu parmaklarken takındığı memnun gülümseme, sertleşen sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyor.

"Ne istersem mi diyorsun? Tamam bebeğim, hadi oynayalım."

Kısıtlı hareketlerle, elinden geldiğince parmaklarıma sürtünüyor. Boğazından en yumuşak inilti çıkarıyor ve her biri damarlarımda yanan ateşi körüklüyor. Bu kadının üzerimdeki etkisi eşsiz. Beni onun gibi yakan birini emin değilim. Ve başka birini bulmak istediğimden de emin değilim. Hayır, eşimle tanıştığımdan oldukça eminim. Şimdi sadece bu konuda ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

Onu dilimle devirmek isteyerek, arkasında dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzümü amına gömüyorum. Dilimin amının dikiş yerindeki ilk hafif hareketiyle tüm vücudu yıldırım çarpmış gibi sarsılıyor.

"Oh, ," diye ağlıyor. "Daha fazla, Astor. Lütfen."

Başı yorganın üzerinde dönüp duruyor, acımasız dilim aşırı bir huzursuzluğa neden oluyor. Daha fazla hareket edebilseydi, yatağın her yerinde çırpınacağından hiç şüphem yok.

"Çok lezzetlisin." Bir keresinde onu bütün olarak yiyeceğime yemin etmişim ve açlıktan ölmek üzere olan bir adamın çökmekte olan bir yemeği yemesi gibi onu yalıyor ve ısıırıyordum.

Ondan boğuk bir ses çıkıyor, duvarlardan yansıyor ve dilime boşalırken açlıktan ölmek üzere olan canavarımı daha da besliyor. As

Titriyor ve sarsılıyor, sinirlerini roket gibi sarsan mutluluk dalgalarına biniyor, ben vazgeçmiyorum. Çığlıkları susana ve geriye sadece artçı şokunun yumuşak spazmları kalana kadar amını okşuyorum.

Kasları gevşediğinde ve yatağa elinden geldiğinde sarktığında, dilimi yarağımı almaya hazırladığımız bakir deliğe doğru sürüklüyorum. Tıkaçların boyutunu kademeli olarak artırdık ve sonunda benim için hazır.

Sadece bir saniye önce içinde bulunduğu rahat durum değişiyor ve şaşkınlıkla sarsılıyor.

"İstediğim her şeyi yapabileceğimi söylemiştin ve ben de bu daracık götü koca sikimle sikmek istiyorum." Demek istediğimi anlatırken, diz çökmüş pozisyonumdan kalkmadan önce dilimi bir kez daha kas halkasının üzerinde gezdiriyorum.

Üzerinde kullandığım üç tıkaçtan en büyüğünün bulunduğu siyah kutuyu çıkarıp kayganlaştırıcı şişesini alıyorum. Indie bu konuda ilk kez deneyimlediğinden daha rahatlamıştı. Kaslarının gerilmesinden ve nefes alış verişinin düzensizleşmesinden bilinmezliğin onu hâlâ ürküttüğünü anlayabiliyorum ama benim cesur kızım asla bir meydan okumadan geri adım atmaz.

Şeffaf kayganlaştırıcı kıcının çatlağından aşağı damlıyor ve yatağa damlamadan önce onu yakalıyorum. Parmağımla kaydırarak dar deliğinin üzerine sürüyorum ve içini ve dışını iyice kaplıyorum. Kasları gevşeyip parmağım içeri girdiğinde, bu küçük istila karşısında inliyor. Bilinmeyen tedirgin edici olabilir ama kesinlikle iyi hissettiriyor.

Parmaklarımı çıkarıyorum ve yerine gümüş tıpayı takıyorum. Yatağa doğru pantolonunu indiriyor, parmakları yumruk şeklinde kıvrılırken bağlı elleri iki yanında bükülüyor.

"Nefes al ve içeri girmesine izin ver," diye teşvik ediyorum, en geniş noktaya ulaştığında basıncı artırıyorum. Bir saniye daha direndikten sonra tıkaç mükemmel bir şekilde yerine oturuyor ve bir kez daha gevşiyor. Başparmağım tabanı itiyor ve o iniyor. "Ne kadar iyi bir kızsın. Sikimi çok iyi alacaksın, değil mi?"

"Oh, Tanrım. *Evet.*"

Fişe bastırmaya devam ederken, diğer elimi kıkına indiriyorum. Diğer taraftakinin aynısı bir iz bırakıyor. Nefes nefese kalıyor ama dudaklarında keyifli bir gülümseme beliriyor. "Zevk alırken biraz acı çekmeyi sever misin, güzel kız?"

"Sanırım..." Indie sözlerini hatırlamakta güçlük gibi kesik kesik konuşuyor. "Sanırım bana ne yaparsan yap hoşuma gidiyor."

Parmaklarım ahırdan aldığım diğer eşyanın etrafında kıvrılıyor. Bu kırbacı seçtim çünkü en pürüzsüz deriye sahipti ve henüz kullanılmamış gibi kesinlikle bozulmamış görünüyordu. Indie seçiyor, kırbacın ucunun uyluğunun iç kısmına doğru ilerlediğini hissetmeyi beklemiyordu.

"Sana yaptığım her şeyi seviyor musun?" Kırbacı el izi olan kıkının üzerinde gezdirdikten sonra omurgasını yukarı kaldırarak tekrarlıyorum. "Bu teoriyi test edelim, ne dersin?"

Kırbacın tenine çarpması muhteşemdir ve sonrasında teninde oluşan pembe kızarıklık bağımlılık yaratan bir manzardır. Ama işin asıl sarhoş edici kısmı Indie'den gelen sestir. Ağlama ile yoksun bir inleme arasında bir şey.

"Peki ya bu?" Kırbaç sağ kık yanağına iniyor. Basıncı doğru tutmaya dikkat ediyorum. Onu yaralamak ya da gerçek bir acıya neden olmak yerine acıtmasını ve zevkini artırmasını istiyorum. "Bu hoşuna gitti mi? Daha fazlasını istiyor musun?"

Şaplak!

"Evet. *Daha fazla,*" diye haykırıyor, sırtı izin verdiği ölçüde kamburlaşıyor.

"Tamam bebeğim, sana daha fazlasını vereceğim." Bunu beklemiyordu ve onu düzgün bir şekilde uyarmış bile, hiçbir şeyin onu klitorisine vuran kırbaç hissine hazırlayabileceğini sanmıyorum.

"*Siktir!*" Indie çığlık atıyor.

Eylemi tekrarlıyorum ve bu sefer kısıtlamalarıyla savaşmasına neden oluyor. Kalkık kalçaları sanki kırbaça doğru eğilmek mi yoksa ondan kaçmak mı istediğine karar veremiyormuş gibi sallanıyor.

"Bundan boşalabileceğini düşünüyor musun?" Uğursuz soruma, amcığın bir başka sabit darbe eşlik ediyor. "Öğrenebilmemiz için devam edeyim mi?"

Cevabı tutarsız değil, hayvani bir miyavlama gibi.

Daha hafif ve daha sert vuruşlar arasında geçiş yaparak, kırbaç klitorisine tekrar tekrar vuruyor. Bunu, ıslaklığı iç uyluklarından aşağı damlayana ve başı o kadar çok sallanana kadar yapıyorum ki göz bağı alnına doğru kalkıyor.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyor, vücudu kontrolsüzce titriyor. "Ben... Ben boşalacağım. *Astor!*"

Indie gelirken o kadar yüksek sesle bağılıyor ki, komşularımın çok yakın olmadığına şükrediyorum. Polis çağıracaklarına hiç şüphe yok. Vücudu kaskatı kesiliyor ve bileklerine bağlanmış kırmızı ipe karşı direniyor. O salıverilirken ağlıyor, ben de bir an önce içine girebilmek için aceleyle tüm giysilerini çıkarıyorum.

Parmaklarım aşırı hassas dikişinden geçerken boğuk bir ses çıkarıyor ve bu sırada ıslaklığını siliyor. Elimi ağrıyan sikimin etrafına sararak kendimi okşuyorum ve kremi tüm uzunluğuna yayıyorum. yaparken dişlerim sıkılıyor ve kalçalarım dokunuşuma doğru sallanıyor. Onun bağlanmış ve benim için çığlık atıyor görüntüsü neredeyse beni uçurumun kenarına göndermek için yeterliydi.

Kendimi onun bağılı çerçevesinin arkasına yerleştirerek yüzünü inceliyorum. Yanlış bağlanmış göz bağı yüzünden artık görülebilen gözler benimkilere kilitleniyor. Yorgunluk gözlerine çoktan çökmüştü ama bu yeterli olmayacaktı.

"Seninle işim henüz bitmedi," diye uyarıyorum, sikimin ucu sıırıslıkam olmuş am dudaklarına doğru ilerliyor. "Yakın bile değil, bebeğim."

Derin ve acımasız bir hamleyle şişmiş amcığının içine daldığımda dudakları sessiz bir çığlıkla aralanıyor. Tamamen içine gömölme hissi ele geçirdiğinde kendi nefesim bir anlığına benden çalınıyor. Duvarları etrafımda bir mengene gibi geriliyor ve bir saniyeliğine, tam o anda ve orada boşalacağımdan endişeleniyorum.

Parmaklarımı kalçalarına geçirdiğimde soğukkanlılığı ve kontrolümü yeniden kazanıyorum. "Çok doluyum," diye inliyor yatağa doğru.

Onu ilk kez daha büyük bir tıkaç takarken beceriyorum ve amı hiç bu kadar sıkı olmamıştı. "Eminim öyledir," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Ama bunu kaldırabilirsin."

"Bunu kaldırabilirim," diye tekrarlıyor, benimle aynı fikirde mi yoksa sadece kendine hatırlatıyor mu belli değil ve önemsiz.

İtişlerim acımasız ve amansız, ama benden asla yavaşlamamı ya da gevşememi istemiyor. Çaresiz çığlıkları ve ihtiyaç miyavlamaları beni sadece hızımı korumaya teşvik ediyor. Ona yaptığım sert muameleden dolayı yarın ağrıyama ihtimali yok ama bu en lezzetli şekilde olacak. Kasları benim hatıramla ağrıyacak.

Altımda kıvranırken nefesleri kesiliyor ve amının duvarları titremeye başlıyor. Boşalabilir, ama bunu taşaklarım kıcının içindeyken yapmasını istiyorum.

Gümüş tıpayı çıkardığımda çıkan nefes nefese ses muhteşem ve sırf onu tekrar çıkarmaya zorlayabilmek için tıpayı yeniden takmak istiyorum.

"Bu amcık kime ait?" Ona bir kez daha çarparak homurdandım.

"Sen. Sadece sen."

Damlayan amcığından çekilerek, sikimin şişmiş başını bakire deliğine bastırıyorum. Kenara o kadar yakın sallanıyor ki hafif bir baskı uyguladığımda kıpırdamıyor ya da gerilmiyor. Indie benim için hazırды. "Peki ya bu sıkı kış? Bu kime olacak?"

İleri doğru itiyorum, sadece bir santim kadar içine giriyorum, ama bu hareket onu oksijen hücumuna sürüklüyor.

Nefes verirken bana duymak istediğim cevabı veriyor. "Sen, o sana ait olacak."

Elim yatıştırıcı bir şekilde omurgasında geziniyor, teni sıcak ve ince bir ter tabakasıyla kaplı. "Ben içeri iterken sen de dışarı it. Her şeyimi alacaksın."

Ben daha derine battıkça inliyor, kalçaları içgüdüsel olarak ezici miktardaki baskıdan geri çekilmeye çalışıyor.

"Şşş, bebeğim," fısıldıyorum, tamamen içine girme dürtüsünü görmezden gelerek. "Benim için rahatla ve içeri girmeme izin ver."

Bir süre sakinleştirici nefesler aldıktan sonra Indie söyleneni yapıyor. Kasları saldırıya karşı koymayı bırakıyor ve tekrar içime doğru itiyor.

"Kahretsin, bundan daha ateşli bir şey gördüğümü sanmıyorum," diye homurdanıyorum, gözlerim sikimin yavaşça götünde kayboluşuna kilitlenmiş. "Çok iyi gidiyorsun, Indie. Sikimin tamamını böyle alıyorsun."

Tamamen kılıfına girdiğimde, ikimiz de zor nefes alıyoruz ve damarlarımda akan kan kaynıyor gibi hissediyorum. Onun için taşıdığım ihtiyaç alevleri şimdi bir orman yangını kadar güçlü.

Tam olarak oturuyorum, onun boyuma alışmasına izin veriyorum ve birkaç dakika içinde altımda huzursuzlanıyor.

"Hazır mısınız?"

Başını çılgınca sallıyor. "Tanrım, *çekil* artık."

Küçük talebine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Sikim için küçük bir fahişesin, değil güzel kız?"

Aşağılayıcı bir terim insan üzerinde tam tersi bir etki yaratmalı. Alınması gerekirdi, ama bunun yerine sadece onaylayarak inliyor ve kalçalarını geriye yatırarak sığ itişlerimi karşılıyor.

Yavaş ölçülü hareketlerimiz yavaşça artıyor ve vücudu bana tam olarak uyum sağladıkça büyüyor. Kısa süre sonra, tekrar içeri dalmadan önce neredeyse tamamen geri çekiliyorum. İplere karşı kıvranıyor ve zorlanıyor, umutsuzca zevkini daha da artırmanın yollarını bulmaya çalışıyor. Neye ihtiyacı olduğunu sormama bile gerek yok.

Bir elimi kalçasında bırakarak, diğer elimle birbirine bağlı bedenlerimizin arasından klitorisini bulmaya çalışıyorum. Yavaş ve metodik daireler çizerek masaj yapmaya başladığım anda sanki kontrolü ele geçirmiş gibi oluyor. Dudaklarından hıçkırığa benzer sesler çıkıyor ve kalçaları dokunuşuma karşı elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Kendi salınımım endişe verici bir hızla bana doğru ilerliyor. Bu gece üçüncü kez, Indie'nin orgazmı onu parçalıyor ve dakikalar sonra, onu coşkulu bir unutuşa kadar takip ediyorum, kıcı benden her damla spermi sağlıyor.

YİRMİ BEŞ

ASTOR

Akşam yemeği toplantısından eve dönerken ofise uğramak planımda yoktu, ancak asistanım Cheska aradı ve yarınki erken seminer için ihtiyacım olacak önemli bir dosyayı hatırlattı. Eğer seminer kampüs dışında olmasaydı, bu gece onu almak için endişelenmezdim. Eve dönmemi geciktiren bir şey daha var sadece.

Ona dönüyorum.

Bu gece genç binicilerinden biriyle geç saatte özel bir dersi var, ama şüphesiz çoktan eve dönmüş ve benim dönüşümü bekliyor. Bu gece ona ne yapacağıma dair düşüncelerim düşüncelerimi tüketirken, sikim pantolonumun içinde sertleşiyor.

Asansör benim katımda duruyor ve ben dışarı çıkıyorum. Açık olan tek ışık her zaman açık kalan acil durum ışıkları ve büyük köşe ofisime giden koridorda yürürken ayak seslerim dışında tek bir ses bile yok.

Elim cebimdeki anahtarlara dolanıyor ama kapımın çoktan açıldığını ve ışığın yarı karanlık koridora yayıldığını görünce .

Bir başkası böyle bir manzara karşısında endişelenebilirken, ben sadece rahatsızlık duyuyorum. Ofisimin onların girebileceği bir yer olmadığı meslektaşlarım tarafından iyi bilinen bir gerçektir. Cheska bile

Ben yanımda olmadan ofisime girer ve beş yıldan uzun bir süredir asistanımdır. Kendi oğlum bunu yapmaz çünkü bu çocukluğundan beri beynine kazınmış bir derstir.

Görünüşe göre ofisime giren her kimse gazabımdan korkmuyor.

Dişlerimi sıkarak kapıyı daha geniş açıyorum ve aydınlık ofise giriyorum.

Rahatsızlığım sadece sandalyemde oturan ve ayaklarını masama dayayan kişiyle göz göze geldiğimde artıyor.

"Bay Blackwell - yoksa şimdi Wilde mı oldu? Korkarım sürekli değiştiği için doğru tutamıyorum," diye sıkıca selamlıyorum. "Kayıp mı oldunuz?"

Baktığı telefonun yumuşak ışığı acı acı sırtışını aydınlatıyor. "Wilde iyi ve hayır. Sen tam da görmek istediğim adamsın." Elindeki cihaz dikkatini yeniden toplamadan önce soğuk mavi gözleri kısa bir süreliğine bana doğru kayıyor. "Küçük bir kuş bana bu gece uğrayacağınızı söyledi, ben de gelmenizi bekleyeyim dedim. Yeterince uzun sürdü. Doğal olarak çok sıkıldım ve dosyalarınızı biraz kurcalamak zorunda kaldım. Umarım sakıncası yoktur."

"Doğal olarak," diye tekrarlıyorum, hiç eğlenmeden. "İlginç bir şey buldun mu?"

Karanlık bir şekilde gülüyor, gerçek bir mizahtan yoksun bir ses. "Zaten bir şey değil, ama yine de bilmediğim pek bir şey yok. Var mı?" İç çekerek telefonu yırtık ve solmuş kotunun ön cebine sokuyor. Bu çocuğun çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok parası var ama yeni bir kot almaya ya da yırtık deri botlarının bağcıklarını bağlamaya üşeniyor. "Yine de geçen hafta ilgimi çeken yeni bir şey öğrendim."

"Öyle mi?" Kollarımı kavuşturarak kapı pervazına yaslanıyorum. "Bu bilgi için seni takas eden şanssız ruh kim?"

Ne tür bir iş yürüttüğü benim için bir sır değil. Eğer bilgiye ihtiyacım olursa bana olarak anlayışıyla kampüsümdeki yeraltı işlerine devam etmesine izin veriyorum. Geçmişte işime yarayan bir anlaşma oldu .

Sonunda ayakları masamın üzerinden kalktı. Sandalyemde öne doğru oturuyor, kollarını dizlerine dayamış, kendisine ait olmayan bir alanda tamamen rahat görünüyor.

"Çalışanlarını gerçekten daha iyi incelemelisin Banes. Kendini böyle şeyden koruyabilirdin." Konuşurken dudaklarından kibir dökülüyor. "Pahalı burun şekeri alışkanlığı olan bir kızıl saçlı, satıcısına ödeme yapamayınca borç almak için bana geldi. Bu ... *Chelsea*'ye birkaç farklı ödeme planı önerdim. ... kaltak, ama patronu hakkında bazı bilgilere sahip olduğunu söyleyince ilgimi . Ve bilgiyi verdiğinde, kendimden *geçtim*."

Cheska mı? O ne bilir ki?

"Ne bildiğini sanıyorsun, Wilde?"

"Bir şey bildiğimi *sanmıyorum*," diye düzeltiyor. "Şimdiye kadar bana bilgi getirildiğinde durum tespiti yaptığımı ve doğruluğunu kontrol ettiğimi bilmen gerekirdi."

"Ne söyleyeceksen söyle Rafferty. Gitmem gereken yerler ve zamanımı birlikte geçirmeyi tercih edeceğim insanlar var."

"Eminim biliyorsundur." Kendini beğenmiş bir orospu çocuğudur, lisedeyken öyleydi. Callan'la birkaç yıl aynı özel okula gitmişler, Rafferty son sınıftan hemen önce okuldan ayrılmış. "Yanılmıyorsam Indie Riverton adında küçük tatlı bir şey."

Indie'nin adının dudaklarından dökülmesi omurgamın dikleşmesine ve midemde öfke birikmesine neden oluyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Buz gibi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki bir irade savaşı veriyormuşuz gibi ikimiz de başka tarafa bakmıyoruz. İkimiz de diğerinin kırılmasını bekliyoruz.

Bir dakika sonra Rafferty'nin ağzında hınzır bir gülümseme belirir ve deri koltuğuna geri oturur. "İşte anlaşma, Banes. Indie ile olan ilişkilerini biliyorum. Bursunu kaybettikten sonra onu bu kampüste tutmak için neler yaptığını biliyorum ve karşılığında sana ne ödediğini de biliyorum. Dediğim gibi, personelinin gerçekten incelemelisin. Asistanın seksi ama ağzı Teksas büyüklüğünde ve özel toplantılarını kapından dinlemeyi seviyor. Bu bilgiye sahip olan *ben olduğum* için kendinizi şanslı sayın. Yanlış ellere geçerse, senin için çok kötü olabilir."

Hâlâ kuşkuluydum, "Elinizde ne tür bir kanıt olabilir?" diye sordum.

"Bir de kendi üniversitene onun eğitimi için ödediğin yüklü miktarda para var," diyerek beni şok etti. "Ne? Ödemeyi sahte bir paravan hesaptan yaparak sana kadar takip edilemeyeceğini mi düşündün?" Başını eğiyor, koyu kahverengi saçları alnına düşüyor. "Indie onun bursunu gerçekten geri almadığını biliyor mu, yoksa bu da senin küçük kirli sırlarından biri mi?"

Onu Olympic Sound'a kaydettirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Başarı burslarımızla ilgili katı kurallar var ve bir kez siciline bu damgayı vurduktan sonra bir daha burs almaya hak kazanması mümkün değildi.

Dişlerimi gıcırdatarak kapıyı kapattım ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Sadede gel, Rafferty. Bu bilgiyi ortadan kaldırmak için ne istiyorsun?"

Bir öğrenciyle yakın bir ilişki içinde olduğum ortaya çıkarsa, bu ideal olmazdı, ancak bu kolayca yapabileceğim bir skandal.

üstesinden gelmek. İlişkimizi evlilik gibi daha ciddi ve kalıcı bir anlaşmaya dönüştürme planları olsaydı bunu yapmak daha da kolay olurdu. Ancak ilişkimizin çirkin detayları ortaya çıkarsa, bunun çok zorlanmadan üstesinden gelebileceğim bir şey olduğuna ikna olmadım. Bir öğrenciyi cinsel iyilik karşılığında cinsel bir anlaşmaya zorlamak, insanların isteyerek göz ardı edeceği bir şey değildir. Soyadım ve sosyal statüm beni bu düzeyde bir incelemeden koruyamaz.

"Çok basit aslında." Lisedeyken tanıdığım Rafferty'nin etrafında bir karanlık vardı, ama o zamanlar gözlerinde ve gülümsemesinde hala bir ışık parıltısı vardı. Mutlu olduğu anlar vardı. Şu anda karşımda oturan Rafferty ise zifiri karanlığa tamamen yenik düşmüş durumda. Karanlık onu tüketmiş durumda ve mutlu kelimesinin anlamını hatırladığından emin değilim. "Önümüzdeki aylarda Posie Davenport adında bir öğrenci gelecek yıl buraya transfer olmak isteyecek. Onun kabul edilmesini ve teklifi reddedemeyeceği kadar düşük bir öğrenim ücreti almasını sağlamanızı istiyorum."

Posie Davenport.

İsmi hemen tanıdım, ama tanıyacağımı biliyordu.

Başım ona inanamayarak sallanıyor. "Bunca yıldan sonra hâlâ hayatına devam edemiyorsun. Olanlarla hâlâ barışık değilsin, değil mi?"

Rafferty masamdan kalkıyor ve sandalyeyi itmek için zaman ayırıyor. durduğunda yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu. "Sahip olduğum huzuru beş yıl önce benden çaldı ve şimdi ben de aynısını ona yapmak niyetindeyim." Elini omzuma vurdu. "Onu *mahvedeceğim* ve *müfredat dışı faaliyetlerinin* duyulmasını istemiyorsan, onu buraya getirmeme yardım edeceksin."

YİRMİ ALTI

INDIE

AKLA HAYALE GELMEYECEK ŞEYLER OLUYOR. Ona aşık oluyorum. Hem de çok. Bu güzel ve zarif bir düşüş de değil. Astor Banes'in cazibeli derinliklerine doğru inerken kontrolden ıkıyorum. Kısasa kısas senaryosundan başka bir Şey olarak başlamayan bu ilişki, kolay kolay bırakabileceğimi sanmadığım bir Şeye dönüşüyor.

Ondan uzaklaşmak ve hayatıma onun tarafından tamamen tüketilmemiş gibi devam etmek imknsız gibi görünüyor. Astor için bunun kolay bir iş olacağını düşünmek kalbimi kırıyor. Ben hiç orada olmamışım gibi devam edecek. Varlığının büyük şemasında, onunla geçirdiğim zamanın sadece bir olduğuna eminim. Ve bunların gerçekten onun hisleri olup olmadığını teyit edemesem de, bana aksini düşünmem için herhangi bir işaret vermedi.

Bizi alıştırmanın lojistiğinin çamurlu ve zor olduğunu biliyorum ama denemek istiyorum. Sorun şu ki Astor'la bu konuşmayı nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. yapabileceğinden emin değilken ondan daha fazlasını nasıl isteyebilirim? Ya kadarsa? Ya daha gerçek ya da kalıcı bir Şeye kendini adayacak kapasitede değilse? Ya onunla geçireceğim tek süre sekiz aysa?

Jüpter'in ipini elimde hissetmek beni iki hafta önce Astor'un beni bağladığı ve bana pek çok duyguyu yaşattığı o geceye geri götürüyor. Yorganının üzerinde bir kül yığınınına dönüşeceğimi düşünmüştüm. O gece sayısız unutulmaz şey yaşandı, ama neden o gece onun yatağında uyumamız için ısrar ettiği gerçeğine tutunuyorum?

Ondan önce benim oraya girmeme izin verilmezdi ve o benimle sadece misafir odasında uyurdu. O geceden sonra bir kez bile yatağında uyumadım. Tuvalet malzemelerimi bile kendi banyosuna taşıdı. Evcilik oynama hissi gün geçtikçe artıyor ve benim bu konudaki rahatlığım da artıyor. Onunla birlikte.

Nedensel seksi o kadar geride bıraktık ki, artık dikiz aynamızda bile değil. Tamamen başka bir şeye doğru son sürat gidiyoruz ve ben bunun kalp kırıklıklarıyla dolu bir uçurum olmasından endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Jüpter, son bir saatimi onu yuvarlak iğnede tımar ederek geçirdikten sonra onu ahırına geri götürmeme izin veriyor. Geçen hafta ona yular takmama izin verdiğinde sevinç gözyaşları döktüm ve sonra onu arenada gezdirmeme izin verdiğinde daha da çok ağladım. Yavaş yavaş normale dönüyoruz.

Geçen hafta burada olan Tessa, büyük bir dönüm noktası yaşadığımızda bana sarıldı ve benimle birlikte ağladı. Bana babamın benimle gurur duyacağını söyledi, bu da beni daha çok ağlattı. Bu atı eğitmek için yıllarını harcadı; ben sadece onun Jüpter'e aşıladığı şeyleri yeniliyorum. Sayısız saat oturup onun atlarıyla çalışmasını izledim. Umarım onun yöntemleri bir şekilde bana da geçer ve Jüpter'i bir zamanlar olduğu gibi bir at haline getirebilirim. Babamın bana bıraktığı ata.

Tessa, Jüpter'i atlayışlara ne zaman geri sordu ve ben de buna biraz güldüm. Yarışlara geri dönmek aklımdaki son şey. Şu anda tek istediğim atımın

Bana güvenmesi ve travmasının hafiflemesi için. İyileşmek için zamana ihtiyacı var ve ben de ona ihtiyacı olduğu kadar zaman vereceğim. Eğer bir daha asla yarışmaya hazır olmazsa, bu benim için sorun olmaz.

Ahıra girdiğimde, taktığı deri yuları almak için uzanıyorum. Astor bir sabah bana yepyeni bir yularla sürpriz yapmıştı. Pahalı hediyeleri bulmam için mutfağa bırakmıştı ve bunun için ona teşekkür etmeye çalıştığımda, her şey hakkında çok rahat davranmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi beni başından savmıştı.

Yulardaki altın işlemeli isim levhası dudaklarımı titretiyor. Bu hiçbir şey olmadığını kanıtlıyor. Önemli bir şey olmasaydı, üzerine Jüpiter'in adını kazıma zahmetine girmezdi.

Jüpiter yulara ulaşmama yardım etmek için başını eğdiğinde kalbim boğazımda düğümleniyor. Bu her zaman doğuştan yaptığı bir şeydi ama döndüğünden beri bir kez bile yapmadı. Her gün ilerleme kaydediyoruz ve daha fazlasını isteyemezdim.

"Aferin oğlum," diye usulca övüyorum, parmaklarım boynunun kenarına değiyor. "Çok iyi gidiyorsun. Benden tamamen vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Bugünkü derslerimiz sırasında gösterdiği cesaret için onu ödüllendirmek isteyerek, kapının dışındaki torbadan bir avuç yonca peleti almak üzere ahırdan çıkmak için dönüyorum. Hareketlerimi onu ürkütmeyecek kadar yavaş ve sabit tuttuğumu sanıyordum ama sırtım ona dönük olduğu anda Jüpiter'in tüm tavrı değişti. Ön toynaklarını yere vuruyor ve sürekli öfkeli nefesler alıyor.

"Whoa, dostum." Ona dönerek onu yatıştırmaya çalışıyorum ama çabalarım durumu daha da kötüleştiriyor. Arka ayakları üzerinde yükseliyor ve ön ayaklarını sallıyor. Geçmişte hemen ahırını terk eder ve ona kendi alanını bırakırdım. Geçen hafta o kadar iyiydi ki, kalırsam ne olacağını görmeye karar verdim.

Kollarımı kaldırıp sesimi yumuşatarak tedirgin hayvana yaklaşıyorum. "Sus, Jüpiter. Her şey yolunda. Sen iyisin."

Öfkeli bir kişnemeyle önümde yere çöküyor. Asıl kafa karıştırıcı olan bana hiç dikkat etmiyor olması. Bu sefer onu kızdıran şey ben değilim, çünkü odağı tamamen başka bir şeyde.

"Ne oldu?" Merakla, sıkıntısının kaynağını aramak için arkamı dönmeye başlıyorum ama ne olduğunu keşfetme şansım olmuyor çünkü göz ucuyla bir şeyin başıma doğru hızla geldiğini görüyorum. Yoldan çekilmek ya da için yeterli zaman yok. Başımın yan tarafına gelen darbe neredeyse anında ayakta durma yeteneğimi çalıyor ve görüşüm kararıyor. Talaş kaplı zemine düştüğümü hissetmiyorum ama bir saniye sonra görüşüm açıldığında kendimi Jüpiter'e bakarken buluyorum.

Dudaklarım yardım istemek için kıpırdıyor ama kendimi tek bir kelime söylemeye zorlayamıyorum. Şimdi düşünüyorum da, *nasıl* konuşulacağını hatırladığımdan bile emin değilim. Görüşüm eğiliyor ve gözlerimi temizlemek ne kadar kırpıştırırsam kırpıştırıyım, daha da kötüleşmeye devam ediyor. üzereyim. Soğuk, uyuşukluk hissi vücudumda yavaş yavaş ilerliyor ve iyice yayıldığında karanlıkla karşılaşacağımı biliyorum.

Aman Tanrım, biri bana yardım etsin.

Dingin hiçliğe teslim olmadan önce duyduğum son şey Jüpiter'in sıkıntı sesleri ve geri çekilen ayak sesleri.

YİRMİ YEDİ

ASTOR

Karşımda oturan saygın işadamı geçen yıl Sahne Sanatları Bölümü'nün tamamen elden geçirilmesine yetecek kadar para bağışladı. Hâlâ karşısında oturuyor olmamın ve karısının Broadway'deki kısa kariyerini umursuyormuş gibi davranmamın tek nedeni bu. Bu monoton yemekli toplantılarda kendime izin verdiğim tek viskiyi sağarak kibarca başımı salladım. Okuluma bağış yapmaya devam etmeleri için insanlarla dirsek temasında bulunmam gereken bu gibi toplantılar, nasıl olup da azgın bir alkolik olmadığımı sorgulamama neden oluyor. Biraz daha içki içersen bu insanları biraz olsun ilginç bulabilirim.

Evde Indie ile olmayı tercih ederim. En azından ağzından çıkan her şey dikkatimi çekebilir. Ve açıkçası, o benim etrafımda olmayı en sevdiğim kişi. Diğer herkes benim kızımın yanında sönük kalıyor.

Indie bu gece toplantım olduğunu biliyordu ve geç saatlere kadar ahırda kalmayı planlıyordu. Jupiter'de kaydettiği ilerlemeden beni haberdar etti ve onunla son derece gurur duyuyorum. Bu ata olan bağlılığı eşsiz.

Siyah spor ceketimin cebindeki telefonum çalıyor ve akıl almaz derecede sıkıcı hikâyeyle kısa bir süreliğine ara veriyorum. "."

Aşağı baktığımda, ekranımda onun adını görmeyi umuyorum ama onun yerine Callan'ın adını görüyorum. Bu hafta başında yine New York'taydı ama sanırım şimdi döndü. Akşam yemeğı ya da bir içki için bir araya gelmekten kısaca bahsetmiştik. Şu anda konuşamayacağımı anlayacağını bildiğim için aramasını reddediyorum ve isteksizce dikkatimi karşıındaki adama veriyorum.

"Bunun için üzgünüm. Lütfen devam edin." *Ve acele et.*

Bu hikaye.

Görünüşe göre ikinci kez sorulmasına gerek kalmadan, tam da bunu yapıyor. "O prodüksiyonda yedek oyuncuydu ama ne yazık ki başrol olarak sahneye çıkamadı."

Oh, Tanrı aşkına. O sadece bir yedek miydi? Neden hala bu konuşmayı yapıyoruz?

"Gerçekten de talihsiz bir durum," diyerek kibarca katkıda bulunuyorum ve viskimden bir yudum daha alıyorum.

Büyüleyici hikâyesine devam ederken telefonum cebimde bir kez daha çalıyor. Cihazı kontrol ederken dinliyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. Callan. *Yine Callan.* Beni hiç böyle aramazdı. On dört yaşındayken ve ilk kez evde yalnız kaldığında bile beni bu kadar çok aramazdı.

Omurgamdan aşağı bir alarm yılanı iniyor.

"Özür dilerim ama bunu almam gerekiyor. O benim oğlum." Masadan kalkıp restoranın ön kapısına doğru yürümeden önce yemek arkadaşımın cevap vermesini beklemiyorum.

"Callan?" Dışarı çıktığımda çağrıyı kabul ederek soruyorum.

"Baba!" Tek bir kelime, tek bir hece.

Bir şeyler çok yanlış. "Baba! Beni duyabiliyor musun? Burada telefon çekmiyor."

"Seni duyabiliyorum. Ne oldu?"

Bir sonraki cümlesinde göğsümü hiç bilmediğim bir korku kaplıyor. O daha açıklamasını bitirmeden, arabamı bıraktığım otoparka doğru koşmaya başlıyorum. Akşam yemeği toplantıyla ilgili tüm endişe ve düşünceler beni anında terk ediyor. Restoranı daha sonra arayıp hesabı ödeyeceğim.

"Sorun Indie. Yaralanmış," diye açıklıyor oğlum . "Birisi onu bir ahırda baygın halde bulmuş." Bir tür kafa travması geçirdiğini ve hâlâ tepki vermediğini anlatmaya devam ediyor ama artık gerçekten dinlemiyorum. Damarlarımda bir soğukluk dolaşüyor ve kulaklarımda bir uğultu başladı. "Nerede o? Hangi hastaneye götürüldü?" İstediğim kadar hızlı cevap vermeyince, sabırsızca adını söylüyorum. "Callan! Cevap ver lan bana."

OTOMATİK CAM KAPILAR AÇILDI ve beni anında soğuk klima ve antiseptik kokusu karşıladı. Buraya gelirken var olan tüm trafik kurallarını çiğnedim ve dürüst olmak gerekirse, dikkatsiz sürüşüm yüzünden kimse zarar görmediği için şanslıyım. Hastanenin dışındaki zavallı vale, içeri girmeden önce ona fırlattığım anahtarlarımı ancak yakalayabildi.

Sabırla beklemeye pek de istekli olmadığımın, ön büroda aylak aylak dolaşan insanları iterek geçiyorum. Avuçlarım sertçe oturduğu masaya inerken soluk pembe önlüklü kadın bana bakıyor.

"Efendim, beklemeniz gerek-"

"Indie Riverton," diye başırarak kadının sözünü kestim. "Başından yaralanmış halde getirildi. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

Bir el omzuma dokunuyor ve arkamdan bir ses geliyor. "Hey dostum, kaşırdıysan söyleyeyim, burada bir sıra var."

Parmaklarım yabancının bileğine kilitlendi. Bir saniye içinde yüzümü ona döndüm ve kolunu şiddetle ters yöne çeviriyorum. "Bazı çizgiler umurumda değil." İki kuralım var; insanları araştırmam ve kuyrukta beklemem. "Ve tanımadığınız insanlara elinizi sürerken iki kere düşünmelisiniz. Birinin ne yapabileceğini asla bilemezsiniz."

On beş yıl boyunca ve bana aşılanan öğretilerden uzak kaldım. Bana önce harekete geçmem -genellikle şiddetle- ve sonrasında sonuçlarıyla başa çıkmam öğretili. Eylemlerim üzerinde iyice düşünmeyi ve titiz olmayı öğrenmem uzun zamanımı aldı. Bugünlerde her şeyi son değişkenine kadar planlıyorum.

Ama görünüşe göre eski yöntemlerime geri dönmem için gereken tek şey Indie'den uzak tutulmak. Ellerimi bir kez daha kana bulamak, onunla yeniden bir araya gelmem anlamına geliyorsa o kadar da kötü görünmüyor.

"Baba," Callan'ın sesi hastanenin geniş bekleme alanında yankılanıyor ve elimdeki görevliyi otomatik olarak bırakmama neden oluyor. Onu ve kahrolası kuyruğu arkamda bırakarak oğluma ve onunla birlikte yürüyen hemşireye doğru ilerliyorum.

"Nerede o?" İkisi de kibarca hoşbeş etmeye ya da selamlaşmaya fırsat bulamadan ben soruyorum. "Durumu nedir?" Duraksayarak oğluma bakıyorum. "Peki *sizi* neden çağırdılar?"

Callan'ın geniş omuzları omuz silkiyor. "Sanırım Indie güz sınıflarına kayıt yaptırırken beni acil durum irtibat kişisi olarak yazmış. Hayatında ekleyebileceği başka kimse olmadığı için bu mantıklı. Ambulansta aradıklarında cüzdanında öğrenci kimliğini görmüşler. Okulu aramışlar ve benim

Dosyadaki numara. Muhtemelen biz ayrıldıktan sonra değiştirmeyi unutmuştur."

Söyledikleri mantıklı, yine de aranmadığım için tedirgin olmaktan kendimi alamıyorum. *Neden seni bağlantı olarak eklesin ki Astor? Sanki gerçek bir ilişkiniz varmış gibi. Kağıt üzerinde Indie'nin oda arkadaşından başka bir şey değilsin.* Bu istenmeyen düşünce, pişmanlık iliklerime kadar işlerken elimi çeneme neden oluyor.

"Bana daha önce cevap vermedin. O nasıl?" Elimi tekrar yanıma bırakarak soruyorum.

Callan'ın mavi gözleri, zaman zaman annesininkine çok benzeyen gözleri, yanındaki büyükanneye kayıyor. "Sana telefonda söylediklerimden başka bir şey söylemiyorlar. Hâlâ bilinci kapalı olduğu ve daha fazla bilgi paylaşılmasına izin veremeyeceği için daha fazlasını açıklayamayacaklarını söylüyorlar."

"Hastamızın mahremiyetini korumamız gerektiğini anlıyorsunuzdur." Hemşire ekliyor, sesi pratik bir nezaketle damlıyor. "Bir de sizin aileden olmamanız meselesi var."

"Hiç ailesi yok." Indie'nin ne kadar yalnız olduğunu neden şimdi ve burada anlıyorum bilmiyorum. Annesi onu bu dünyada tamamen terk etmiş ve bir düşmana dönüşmüş. Elinde kalan tek şey Jüpiter ve... *ben*. "Sadece ben varım ve onu görmek istiyorum. Hem de hemen şimdi."

Callan'ın gerçeği bilip bilmemesini umursamayı çoktan geçtim ve onun önünde sözlerimi küçümseme zahmetine girmiyorum. Bu, çatımın altında neler olup bittiğini öğrenmesi için ideal bir yol değil ama şu anda önceliğim o. Yaralı olan o. Callan'a yaptıklarımın sonuçlarıyla daha sonra ilgilenebilirim.

Kadın sinirlenir. "Efendim, böyle bir dil kullanmaktan kaçınırsanız sevinirim. Burası bir şifa merkezi." Küçük, boncuk gibi gözleri çevremizde ve bekleyen hastalarda geziniyor. "Özür dilerim.

size daha fazlasını teklif edemem. Bayan Riverton'ın bilincinin yerine gelmesini beklememiz ve oradan devam etmemiz gerekecek."

Verdiği cevap benim için tamamen kabul edilemez. Onu geçip Indie'yi oda oda aramaya bu kadar yaklaşmışken aklıma alternatif bir fikir geliyor. "Hemen Elijah Hill'i görmem gerek."

"Genel cerrah mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Kendisi aynı zamanda hastane yönetim kurulu üyesi. Etkinliklerde ve bağış kampanyalarında birçok kez yollarımız kesişti. Geçen sonbaharda kızı Zadie kabul edildiğinde Olympic Sound için bağışçı oldu. İşte böyle anlarda o sıkıcı akşam yemeklerinin gerçekten ne kadar değerli olduğunu anlıyorum.

"Evet. Hemen çağrı atın."

YİRMİ SEKİZ

ASTOR

ON BEŞ DAKİKA SONRA, tam olarak istediğimi alıyorum. Elijah gerekli ipleri çekti ve şimdi beni ve Callan'ı nöroloji bölümündeki odasına götürüyor. Yol boyunca aynı hemşire bize eşlik etti ve onaylamayan bakışları düşündüğü etkiyi yaratmıyor. Eğer beni *utandırmaya* ya da ayrıcalıklarımı kötüye kullandığım için kendimi suçlu hissettirmeye çalışıyorsa, korkarım zamanını boşa harcıyor. Indie'ye erişimim sağlandığında suçluluk ya da utanç hissetmeyeceğim.

Sanki onu kendi gözlerimle görene kadar nefes alamayacakmışım gibi.

Elijah açık bir hastane odası kapısının önünde durur ve eliyle kapıyı işaret eder. "Önden buyurun, Bay Banes."

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan kapıdan içeri giriyorum. Onu görmenin nefes almama yardımcı olacağını düşünmüştüm ama hastane yatağında, makinelere ve serumlara bağlı zayıf bedenini görmek sadece göğsümün katlanarak daha da sıkışmasına neden oldu.

Cildi solgun ve kafasındaki yaralanmadan dolayı gözlerinin etrafında morluklar oluşmaya başlamış bile. Şeffaf hortum burnunun altında duruyor ve ona ek oksijen sağlıyor. Onu entübe etmek zorunda kalmadıklarını görmek rahatlatıcı.

Buraya gelirken iPad'inden dosyasını inceleyen Elijah, "Kafasına her ne çarptıysa beyin kanamasına yol açmış," diye açıklıyor. Kız onun hastası değil, beyin de uzmanlık alanı değil ama olanları bana anlatması için ısrar etti. *Biri* bana bilgi verdiği sürece kimin bilgi konusunda aşırı seçici değilim. "At ahırında bulunmasından bir saat önce yaralandığından şüpheleniyorlar."

Bir saatten fazla yalnız ve yaralı mıydı? Aman Tanrım.

"At ahırını mı?" Tekrar ediyorum.

Teyit için hemşireye bakar ve onun hafifçe başını sallaması üzerine bulguları tekrarlar. "Şu anda üzerinde çalışılan teori atın harekete geçtiği ve hemşirenin de onun yoluna çıktığı yönünde. Çağrılan ilk müdahale ekipleri sıkıntılı hayvanın etrafında çalışmakta zorlandı. Sağlık görevlilerinden biri neredeyse karnına tekme yiyordu."

Aklıma Jüpiter'in o gece ahırda geriye doğru şaha kalktığı ve ön bacaklarını görüntü geliyor. "Bu benim korkumdu. Ona bunun olabileceğini *söyledim*." Kendi sesimi zar zor tanıyorum, annem öldüğünden beri duymadığım bir tedirginlik var seste. "Şimdi planımız ne? Kanamanın kendiliğinden iyileşmesini mi bekleyeceğiz?"

"Onu tomografiye götürdüler ve kanama şimdilik ameliyatı beklemeyi tercih edecek kadar az. Şişliğe yardımcı olmak için ilaçlar verdiler ve şimdi bunların işe yarayıp yaramadığını görmek için bekliyoruz. Eğer kan kendiliğinden temizlenmezse, kanı boşaltmak için ameliyat etmeleri gerekecek."

"Tanrım," diye nefes alıyor Callan .

"Her şey düşünüldüğünde, o şanslı. Kanama çok daha kötü olabilirdi ama onun durumundaki pek çok hastanın sadece ilaçlara ve izlenmeye ihtiyacı var. Genellikle tamamen iyileşirler."

Dikkatimi yataktaki baygın kadına vermeden önce başımı bir kez anlayışla sallıyorum. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

O tehlikeli attan uzak durması için onu daha fazla zorlamadığım için hayal kırıklığına uğradım ve Indie'nin benim için ne anlama geldiğini tam olarak anlamam için bu kadar ciddi bir şeyin gerekmesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Onu bırakmaya hazır değilim.

Elijah odadan çıkmadan önce, "Pekâlâ, herhangi bir nedenle bana ihtiyacınız olursa danışmadaki hemşirelerle konuşun," diyor.

Callan hemşireye "Burada kalmamıza izin var mı?" diye sorarken ben yatağın kenarına yaklaşıyorum.

"Zaten bir kez beni aştığına göre, sana tekrar hayır demek oldukça anlamsız görünüyor, değil mi?"

Callan'ın gözleri kadının üzerinde kayıyor, yüzünde beş yaşından önce tüm Banes erkeklerinin ustalaştığı o etkilenmemiş ifade beliriyor. "Sonunda aynı fikirde olduğumuzu gördüğüme sevindim."

Hemşire bir tavırla kapıdan dışarı çıkar.

Kendimi yatağın yanındaki sandalyeye bırakırken kaslarımda bir huzursuzluk hissediyorum. Bipleyen kalp monitörü ya da ona bağlı hortumlar olmasaydı, tıpkı sabah yanında uyandığımda olduğu gibi görünecekti. O huzurlu, sakinleştirici hava şu anda hala onu çevreliyor, ama kendi ıstırabımı yatıştırmak için çok az şey yapıyor.

Callan'ın bunu yaptığımı görmesini umursamadan, onun küçük solgun elini avuçlarımdan içine alıyorum. Parmakları benim sıcak tenime kıyasla buz gibi. "Donuyor," diye yorum yapıyorum yüksek sesle. "Ona başka bir battaniye getirmeli ya da buranın ısını yükseltmeliyiz."

"Tamam," diye kabul ediyor Callan, sesi kısık. "Gidip birine haber vereyim." Kapalı kapıya doğru ilerliyor ve eli kapının kolunda duraklıyor. "Hey, baba?"

"Evet?" Gözlerim ona doğru kayıyor ve yüzünde ciddi bir ifade buluyorum.

"Her şey girecek. O iyi olacak." Dudaklarının kenarında güven veren küçük bir gülümseme beliriyor. "İkiniz de iyi olacaksınız."

Odadan çıkarken tek *düşünebildiğim, Tanrım, umarım öyledir.*

BİR SAAT SONRA, aynı yerde oturup onun güzel yüzüne bakarken sessizce uyanması için yalvarıyorum. Callan'a gidebileceğini ve gelişmelerle ilgili onu arayacağımı söylememe rağmen benimle kalmaya devam etti, ama benim için burada olmakta ısrar ediyor. Yaklaşık beş dakika önce bize çıkmayan bir kahve bulmak için odadan çıktı. Atıştırmalık bir şeylerden de bahsetti ama ben aç olmaktan çok uzağım.

Öne eğilerek kısa saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum. "ihtiyacım var, güzel kız," sesim ancak duyulabilir bir mırıltı. "O gözlerini tekrar görmem gerek. Sadece ihtiyacım var..." Başım titreyerek devam ediyorum. "Siktir, Indie, sana ihtiyacım var."

Dirseklerimi yatağın kenarına dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve alnımı kenetlediğim ellerime yaslıyorum. Ayağa kalkmamak ve bu odanın kısa boyunu adımlamamak için her şeyimi harcıyorum. Ama mecbur kalmadıkça bu sandalyeden kalkmayı reddediyorum. Tam burada olmak ve göreceği ilk şey olmak istiyorum.

Hayatımızın bundan sonra nasıl olacağına dair düşünceler kafamda dönüp dururken daha ne kadar böyle oturacağımı bilmiyorum. Kesin olan bir şey var ki, anlaşmamızın feshedilmesi gerekecek. Anlaşmamız sadece seks ve açgözlülük üzerine kuruluydu ve bu iki şey artık ona olan sevgimin itici güçleri değil. Bunu çoktan aştım.

Şimdi soru şu: Anlaşma olmadan, kalmayı seçecek mi?

Bundan sonra, onu buraya zorlayan herhangi bir baskı veya manipölasyon olmayacak. Eğer benimle kalmak istiyorsa, bu sefer kendi seçimi olmalı. Ve eğer gitmeyi seçerse, varlığımın her lifi onu bana kalıcı olarak bağlamanın bir yolunu bulmam için bana bağırırsa bile, ona izin vermenin bir yolunu bulmam gerekecek.

Ön kolumda gezinen soğuk parmak uçları beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve başımı kaldırmama neden oluyor. Gözlerim anında bir çift parlak kehribar rengiyle çarpışıyor ve bir saniye içinde üzerime binlerce kiloluk bir rahatlama çöküyor.

"Astor."

Dudaklarından dökülen adım yumuşak, nefes nefese bir fısıltı, ama sonsuza dek en değerli sesim olacak. Uzun yıllar boyunca kafamın içinde tekrar edecek.

"Güzel kız." Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve hayatım pahasına tutunuyorum. "İşte . Ben de seni bekliyordum."

Dudakları bir gülümsemeyle geriliyor ve anında irkiliyor. "Başım... başım."

Başımı çıkışa doğru çeviriyorum, Callan'ın giderken açık bıraktığı kapıdan bir hemşire ya da birinin geçtiğini görmeyi umuyorum. "Biliyorum bebeğim. Yine de yanındayız. Merak etme."

Anlamak için başını sallamaya çalışıyor ama bu hareket anında acı çekmesine neden oluyor.

"Hareket etmemeye çalış," diye ısrar ediyorum, yüzünü geldiğinde nazikçe kavrayarak. Uyarımı dinlemeyerek, herhangi bir teselli kaynağı arar gibi başını dokunuşuma doğru çeviriyor.

Bana bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Burada benimle olduğun için çok mutluyum."

"Başka nerede olabilirim ki? Burada seninle olmaktan daha çok tercih edeceğim tek bir yer bile yok." Sonunda kabul ettiğinizde gerçeği söylemenin bu kadar kolay olması şaşırtıcı.

"Gerçekten mi?" diye fısıldıyor kısık sesle.

"Gerçekten." Tuttuğum eli kaldırıyorum ve usulca öpüyorum. "Hiçbir şey beni uzak tutamazdı." Ona için dökmeye hazır olduğum kan bunun kanıtı.

Gözyaşları Indie'nin yüzünden özgürce akıyor artık. "Astor-" Dudakları daha fazlasını ekleyecekmiş gibi aralık kalıyor ama aniden tamamen kontrolümüz dışında bir şey tarafından ele geçiriliyor. Saniyeler önce çok net ve uyanık olan gözleri, küçük bedenini şiddetli bir şekilde kasılmalar ele geçirirken başının arkasına doğru yuvarlanıyor. Kalp atışları hızlandıkça ve oksijen seviyesi düştükçe ona bağlı monitörler ses çıkarıyor.

Nefes almıyor.

Nefes almıyor!

"Indie!" Ayakta durur gibi yaparak, açık kapıdan birinin beni duyabileceği kadar yüksek sesle bağıriyorum. "Burada yardıma ihtiyacımız var! Nöbet geçiriyor!"

Yatakta kontrolsüzce kasılmasını ve titremesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Ona ve onu sabit tutma arzusunu görmezden gelmek zor. Yine de bunu yapmanın daha fazla hasara neden olabileceğini biliyorum.

Yirmi saniye sonra, önlük ve beyaz önlük giymiş bir grup insan odaya dalıyor. Güçsüzlük hissi kalın, boğucu bir sis gibi içime çökerken dünyam sessizleşiyor. İnsanlar bağıriyor ve yeterince hızlı uzaklaşmadığımda biri beni geriye doğru itiyor.

"Onu stabilize edebilmemiz için gitmeniz gerekiyor" diyor biri, ama sanki benimle bir tünelin içinden konuşuyor gibiler. "Efendim!" diye bağıriyorlar, beni şaşkınlığımdan kurtaracak kadar yüksek bir sesle. "Hemen odayı terk edin ve dışarıda bekleyin."

Kesinlikle olmaz. "Onu bırakmayacağım."

Doktorun yüzü sertleşir ve sesi yükselir. "Bu tartışmaya bir konu değil. Odayı terk edin yoksa güvenliğe sizi binadan tamamen çıkarttırırım!"

Parmaklarımı saç tellerimin arasından geçirerek son bir kez Indie'ye bakıyorum. Onu yalnız bırakma düşüncesi göğüs kafesimi ağrıtıyor ama başka seçeneğim yok. Odadan çıkıp gitmek şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biri olabilir.

Kapı arkamdan kapanıyor ve beni ondan ayırıyor. Kulaklarımdaki kan hücumuna rağmen koridor, hastane odasındaki kaosla kıyaslanamayacak kadar sessiz. Başka ne yapacağımı bilemediğimden, kapısının hemen dışındaki duvardan aşağı kayıyor ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Bu nasıl oluyor?

"Baba?" Callan'ın sesi duymamı engelleyen uğultuyu kesiyor. "Baba? Ne oldu?"

Boğazım düğümleniyor ve ona cevap vermeden önce duygularımı yutmak zorunda kalıyorum. "Nöbet geçirmeye başladı..." Tekrar boğazımı temizleyerek sözümü kesiyorum. "Bilmiyorum... Başka neler olduğunu bilmiyorum. Beni onu terk etmeye zorladılar. Orada yapayalnız."

Callan iki kâğıt kahve bardağını hemşire masasına koyduktan sonra yanımda yere uzanıyor. Sözsüzce bana doğru uzandı ve kolumu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Onu aldılar. İyileşecek."

"Öyle olmalı," diye homurdanıyorum ve beni tüketen yıkıcı duyguyu temizleyebilmek için yüzümü ovuyorum.

"O kadar kolay pes etmeyecek kadar inatçı ve güçlü. Onu kaybetmeyeceksin baba," diyor Callan ve beni hazırlıksız yakalıyor. Sesinde yargılama yok, sadece kabullenme ve anlayış var. "En azından bugün değil. Sen tekisin, o yüzden

senin saçmalıklarından bıkip tepelere kaçabilir, ama bugün? O hiçbir yere gitmiyor."

Başımı çevirip oğluma bakıyorum. Bazen kendimi onun artık gerçekten bir erkek olmasına şaşırırken buluyorum. Yirmi yılı aşkın süredir büyüttüğüm genç çocuk artık büyümüş. "Ne zamandır tanıyorsun Callan?"

Bunun üzerine gülümsüyor. "Bana yeterince değer vermediğini söylediğimi hatırlıyor olabilirsin." O gece Indie ile ilişkilerini resmen bitirmişlerdi. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım. "Baba, o pasif maskenin arkasına saklanmakta gerçekten çok iyisin ama ona nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Indie'yi eve getirdiğim ilk gece onu istediğini anlamıştım. Ophelia'yı unutmak için onu daha fazla kullanamayacağımı anladığımda, onu göle getirmeye başladım."

"Yani onu bilerek yoluma mı çıkardın?"

"Evet." Ukalaca başını sallıyor. "Ve gerçekçi olalım, onu eve taşıdığında kendini ele verdin. Kız arkadaşlarımdan hiçbirini çatının altında yaşamalarını sağlayacak kadar sevmedin ve kesinlikle o kadar cömert *değilsin*."

Tam bir dakika boyunca konuşamayacak kadar afalladım. Tüm bu olaylarda bir rolü olduğunu gösteren hiçbir imada bulunmadı ya da hiçbir şey söylemedi ve böyle bir şeyi benden saklayabildiği için onunla gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Her şeye rağmen Emeric'le çalışarak hayatta kalabilir.

"Bu gerçekten senin için sorun değil mi?" Ona sordum.

"Evet, baba. Benim için sorun yok," diye söz veriyor. "Indie bir keresinde tek istediğinin benim mutlu olmam olduğunu . Ben de onun ve senin için aynısını istiyorum. Eğer siz birbirinizi mutlu ederseniz, ben kim oluyorum da buna engel oluyorum?"

Her zaman Callan'ın ya da herhangi birinin Indie ile yaptığım şey hakkında ne düşündüğünü umursamadığımı söyledim, ama onun onayını almak ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlama seviyesi getirdi.

"Beni mutlu ediyor." Beni gülümsetiyor ve hayatım boyunca hissetmediğim kadar hafifletiyor.

Başını duvara yaslayarak bana dönüyor, mavi gözleri meraklı. "Onu seviyor musun?"

Henüz ona söyleme fırsatım bunu ona nasıl itiraf edebilirim? Onun yerine basitçe "Sadece iyi olmasını istiyorum." diyorum.

YİRMİ DOKUZ

INDIE

TÜM VÜCUDUM sanki bir otobüs tarafından ezilmiş gibi hissediyorum ve sonra, sadece iyi bir önlem için, geri döndüler ve başımın üzerinden tekrar geçtiler. Sahip olduğumu bile bilmediğim kaslarım ağrıyor ve Astor'un beni genellikle bıraktığı iyi bir ağrı değil. Vücudumdaki tüm ağrı ve sertliğe rağmen odaklanabildiğim tek şey ne kadar . Sanki işimmiş gibi pamuk topları atıştırıyormuşum gibi hissediyorum.

Ağır göz kapaklarım aralanıyor ve pencereden giren sabah güneşi anında retinalarımı sızlatıyor. Perdeleri kim açık ? Her zaman kapatırım, geceleri bir sapığın bana bakmasından korkarım.

Bir iniltiyi bastırarak gözlerimi tekrar kapatıyorum ve başımı parlak ışıktan başka yöne çeviriyorum.

Bekle bir saniye... Güneş ve sabah oldu.

Ne be? Dün gece yattığımı hatırlamıyorum. Alışkanlığımın dışında, elimi uzatıp Astor'u arıyorum. Uyandığımda hep buradaydı ama parmaklarım her zamanki gibi onun sıcak tenine değmiyor. Hayır, sert plastikten yapılmış bir şeyle karşılaşıyorum.

Gözlerimi açmaya zorlayarak güneşe karşı gözlerimi kısıyorum ve odaya bakıyorum. *Hayır*, burası kesinlikle benim ya da Astor'un odası değil. Başımın üstünden her yerden tanıyabileceğim iğrenç bir bip sesi geliyor. Başımı o yöne doğru kaldırarak, diğer hayati göstergelerimle birlikte kalp atışlarımın ekranda yükselip alçaldığını gösteren sabit yeşil çizgiyi inceliyorum.

Vay ! Hastanedeyim.

Tamamen beceriksiz bir şekilde kendimi oturma pozisyonuna çekiyorum, vücudumun protesto için nasıl ağrıdığını görmezden geliyorum. Hortum hastane yatağının kenarına takılınca serum acı verici bir şekilde çekiliyor ve daha fazla hareket kabiliyeti sağlamak için dikkatlice ayarlıyorum.

Neler olduğunu ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Gözlerim uyuyan Astor'a takılana kadar her şey aklıma gelmiyor. Yakışıklı yüzü, benden bir anlığına çalınmış olan tüm anıların kilidini açan bir anahtar gibi.

Odanın karşısındaki yatar koltuğa benzer bir sandalyeye uzanıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve başını arkaya yaslamış. Ağzı çatık ve omuzları seğiriyor, bu da kötü bir rüya gördüğünden endişelenmeme neden oluyor. Giydiği gömleğin dirsekleri kıvrılmış ve ilk iki düğmesi açık, ama dikkatimi çeken şey bu değil. Ciddi şekilde kırışmış olması. Astor Banes kırışık ya da lekeli kıyafetler giymez.

Aman Tanrım, burada uyumuş.

İlk uyandığımda ve onu gördüğümde beni ele geçiren aynı his tüm gücüyle bana çarpıyor ve neredeyse kesiyor. Rahatlama ve sarhoş edici bir memnuniyetin birleşimi. Uyandığım her iki seferde de burada olması, Astor'a olan yasak duygularımın endişe verici bir hızla artmasına neden oluyor. Konu ona gelince başım *çok* büyük belada.

Uykusunda gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi, gri gözleri açılıyor ve benimkilerle kilitleniyor. Ne gördüğünü tam olarak algılayamamış gibi bana bakıyor.

Gergin bakışları için şakayla karışık, "Dürüst ol, hissettiğim kadar kötü görünüyor muyum? Birden köprü altında yaşayan bir şeye kadar bir ölçekte, ne kadar kötü?" Bir şeyin kafama çarptığını ve ardından birkaç kez bilincimi kaybettiğimi hatırlıyorum. Ameliyat olmam gerekebileceği düşüncesi aklımdan geçiyor. "Aman Tanrım, kafamı mı tıraş ettiler?"

Beyin ameliyatı olsaydım yataktan kalkacağımı sanmıyorum, ama *gerçekten* iyi ilaçlar alıyor olabilirim, değil mi?

Astor bir saniye daha bana bakıyor, ciğerlerinden kocaman bir nefes çıkmadan önce yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. Başını hafifçe sallayışını izlerken yakalamaya alaycı hava buhar olup uçuyor.

"Astor?" Deniyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Lütfen bir şey söyle."

Başını kaldırıyor ve bana bakıyor. Yüzündeki koyu halkalar ve yorgunluk benim ne kadar yorgun hissettiğimi yansıtıyor.

"Ödümü kopardın bebeğim."

Ne bulacağımdan korkarak, elim kalbimin her atışında çarpan başımın yan tarafına hafifçe dokunuyor. Aslında hâlâ saçlarım olduğunu görünce rahatlıyorum.

"Ama ben iyiyim, değil mi?"

İç çekerek sandalyeden kalkıyor ve bana doğru ilerliyor. Yüzümü nazikçe ellerinin arasına alan Astor alnıma bir öpücük konduruyor. Kokumu hafızasına kaydetmiş gibi içine kaçırmıyorum.

"Evet, güzel kız, iyileşeceksin. Şişliği azaltmak için sana ilaç verdiler ve antikonvülsifi eklediklerinde

Nöbet durdu. Yakından izlenmeniz ve beyin kanamasının kendiliğinden iyileştiğinden emin olmak için tekrar taramalara girmeniz gerekecek."

Beyin kanaması mı? Aman Tanrım.

Bu kadar dar bir alanda ona mümkün olduğunca çok yer açmaya çalışarak yatağa doğru kayıyorum. oturmadan önce bir saniye tereddüt ediyor. Kolunu nazikçe omuzlarıma doluyor ve ona doğru eğildiğimde kaslarımdaki ağrı hafifliyor.

"Nöbet mi geçirdim?" Serumumu yerinde tutan bant parçasını karıştırarak fısıldıyorum. En azından nöbet, neden sadece başımın değil de tüm vücudumun ağrıdığını açıklıyor. "Sadece orada benimle konuştuğunu hatırlıyorum ve sonra... *hiçbir şey.*"

Bir an sessiz kalıyor, parmakları kolumun üstünde yavaş daireler çiziyor. "Birimiz bunu hatırlamak zorunda olmadığı için minnettarım," diye itiraf ediyor, sesi huysuz. "Ahırını hatırlıyor musun? Jüpiter'in seni incittiğini hatırlıyor musun?"

Sorusu karşısında öyle sert geri çekiliyorum ki şimşek gibi bir acı içime saplanıyor. "Ne?" Boğuluyorum. "*Jüpiter* beni incitti de ne demek?" Astor'un yüzü kızarıyor, öfke yakışıklı yüz hatlarını gölgeliyor.

"O sadece seni incitmedi, Indie. Seni *öldürebilirdi*. O at çok şey yaşadı. İyileşmesine yardımcı olmaya çalıştın ama bence onunla çalışması için başka birini getirmeyi düşünmemizin zamanı geldi. Bu senin başa çıkabileceğinden daha fazla."

Söyledikleri karşısında hem şaşkın hem de kızgın bir şekilde ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun Astor?" Sorum üzerine kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "*Bunu Jüpiter yapmadı!*"

"Seni onun ahırında baygın halde buldular," diye açıklamaya çalışıyor ama ben duymak istemiyorum.

"Evet! Çünkü *saldırıya uğradığım* yer orası."

Vücudu kaskatı kesiliyor, yüzünde karanlık bir ifade belirliyor. "Ne diyorsun sen?"

Onu daha iyi görebilmek için yatakta kayıyorum. "Orada başka biri varken bunun için Jüpiter'i suçlamaya nasıl cüret edersin diyorum. Onu korkuttular ve kim olduğunu görmek için arkamı döndüğümde kafama bir şey çarptı. Bayılmadan önce ayak seslerini duydum."

"Başınızı çok sert vurmuşsunuz. Hafızan yerinde değil-"

Sinirli bir sesle sözünü kestim. "Hayır, Astor! Ben bunu hatırlıyorum. Bak bakalım güvenlik kamerası falan var mı çünkü ahırda olan her şeyi hatırlıyorum. Dün geceyle ilgili neredeyse her şeyi hatırlıyorum. Hatta uyandığımda seni ve ne kadar korktuğumu bile hatırlıyorum."

Sertliğinin gitmesi ve yüz hatlarının yumuşaması için tek gereken buydu. "Korkmak için her türlü nedenin vardı. Bilincini kaybettikten sonra uyanmak ve nerede olduğunu bilmemek sarsıcıdır."

Bunun üzerine başımı sallarken gözlerim yanıyor ve boğazım düğümleniyor. "Korkmamın nedeni bu değildi. Gözlerimi açtığımda seni gördüğüm için ne kadar rahatladığımdan ve mutlu olduğumdan korkuyordum."

Eli uzanıyor ve yüzümü kavıyor, başparmağı çenemde geziniyor. "Bu seni neden korkutsun ki bebeğim?"

"Çünkü şu anda buradasın ve benimsin, ama anlaşmamız sona erdiğinde elimde hiçbir şey kalmayacak ve yalnız uyanacağım. Bu gerçekleştiğinde canımın ne kadar yanacağı beni korkutuyor ve bu iş bittiğinde senden uzaklaşmanın benim için ne kadar zor olacağından korkuyorum."

"Indie..."

Bu konuşmayı yapmak için ideal bir zaman ya da yer değil ama şimdi söylemezsem bir daha cesaret bulamayacağımdan endişeleniyorum. "Bence... Bence eğer bizim için gerçek bir gelecek yoksa ve hala

"Son kullanma tarihim, artık gitmeme izin vermelisin. Eğer sonuna kadar kalırsam, sana daha çok aşık olacağım ve sen beni terk ettiğinde kendimi toparlayamayacağım." Yumuşak okşayışı titreyen çenemde duruyor. "Bu beni *yıkacak*, Astor." Adı dudaklarımda boğuk bir çığlık gibi tınılıyor.

Sonunda gözlerimden yaşlar dökülüyor ve parmakları her birini siliyor. "Sana gözyaşlarının benim olacağını söylemiştim," diye mırıldanıyor gözyaşlarımdan süzülüşünü izlerken. "Ve onların sekiz aydan çok daha uzun bir süre bana ait istiyorum, güzel kız. Dün gece... muhtemelen hayatımın en kötü gecelerinden biriydi. Seni kaybetme ihtimali *dayanılmazdı*. Hiç bu kadar umutsuz hissettiğimi hatırlamıyorum." Sözleri kalbimde en iyi acı türünü yaratmanın yolunu buldu. Sanki oraya kalıcı olarak kazınıyorlar. "Dün gece kendime, eğer gitmek istersen seni bırakmanın bir yolunu bulacağıma dair söz verdim ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapamaz mısın?"

"Hayır, yapamam. Eğer denersen, seni avlar ve benim yapmanın başka bir yolunu bulurum." Ayak parmaklarımdan kıvrılmasına ve içimin ısınmasına neden olan o karanlık, uğursuz sırtışı yüzünde büyüyor. "Ve bu sefer bunu kalıcı hale getireceğim ve o zaman benden kaçış olmayacak. Kaynaklarımdan ne kadar geniş olduğunu biliyorsun. Bu gezegende saklanıp da seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Söyle bana güzel kız, benden kaçmayı denemek ister misin?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum, sözlerinin ve bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Anlaşmamızın bu şekilde olacağını tahmin etmemiştim ama açıkçası daha iyi bir sonuç düşünemiyorum. İstediğimi bilmediğim her şeyi elde etmem için gereken tek şey, insanlar arasında bir tanrıyla yaptığım uğursuz bir anlaşmaydı. Ve eğer beni tam da bu ana getirseydi her şeyi tekrar yapardım.

Astor'un başı benimkine doğru eğiliyor ve dudakları üzerinde geziniyor. "Yazık, sanırım seni avlamaktan zevk alırdım."

OTUZ

ASTOR

HAKLIYDI, üç gece önce ahırda başka biri daha vardı. Yüzlerini kameralardan uzak tutmak için ellerinden geleni yaptılar ama metal boru hâlâ ellerindeyken ahırdan kaçtıklarında başarısız oldular.

O ahır seçmemin nedenlerinden biri de bana vaat ettikleri yoğun güvenlik . Ne yazık ki sözlerini tutamamışlar çünkü birisi güvenlik noktalarını aşarak kızımı ciddi şekilde yaralamayı başardı.

Henüz bilmiyorlar ama onları ve işlerini mahvetmek üzereyim. Sahipleri bolca özür diledi ve o gecenin video görüntülerini paylaşacak kadar cömert davrandılar. Ne yazık ki bu iyi jestleri onları benden ve benim gazabımdan kurtarmaya yetmeyecek.

Jüpiter'i farklı ve daha güvenli bir yere taşımak için planlar yaptım bile. Mülkün sahipleriyle güvenliklerini daha da ilerletme konusunda görüşmeler çoktan başladı ve bunun daha uygun olacağından eminim. Gelecekte, Jüpiter ve Periphas için yeterli araziye sahip bir mülk satın almayı düşünebilirim, ancak şimdilik bu yeterli.

Avukatlarım ve ben yakında mevcut ahırın eksiklikleriyle ilgileneceğiz, o zamana kadar gerçek faille ilgilenmem gerekiyor.

Masamdaki sandalyeye geri oturup videoyu tekrar izliyorum. Bir saat önce ilk kez izlerken hissettiğim aynı öfke seviyesi tüm gücüyle geri dönüyor. Tek başına olduğu ve onu koruyacak kimse olmadığı için ona ulaşabileceklerini düşündüler.

Ama yanılıyorlardı. Indie Riverton *benim* ve ona elini sürmeye cüret eden herkes ölüm fermanını imzalamış olur.

Uzun zamandır aramadığım bir numarayı seçerek telefonumu kulağıma ve cevap vermesini bekliyorum.

Telefonu açtığında sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "Ne güzel bir sürpriz, değil mi?" Emeric selamlıyor. "Senin için ne yapabilirim, kardeşim?"

Benden önce babam gibi kibar sözlerin ve diplomasinin arkasına saklanma sanatında ustalaşmışken, küçük kardeşim konuştuğu her heceyi bir tehdit gibi gösterme becerisinde ustalaştı. Neler yapabileceğini ya da kim olduğunu saklamaya çalışmıyor. Bunu gururla taşıyor. Eminim bunu yaparken özgürlüğü buluyor.

"Seattle'da sana ihtiyacım var. Hemen," diye emrediyorum, gözlerim hâlâ ekrana kilitlenmiş durumda. " için yardıma ihtiyacım olan biri var."

Emeric kıkırdar. "Bunca zaman sonra, benden bir *iyilik* mi istiyorsun?"

"Evet," diye ısıriyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bunun derhal ve mümkün olduğunca sağduyulu bir şekilde ele istiyorum. Ve eğer gerçekten aklınızı kaçırmadıysanız, bunu yapabileceğinize inanıyorum."

"Zihnim hakkında bir saniye bile endişelenme Astor. Her zaman olduğu gibi berrak ve istikrarlı." Emeric'in tepeden bakan ses tonu gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor. Şu anda aile imparatorluğunu yönetiyor olabilir ama o hâlâ benim küçük kardeşim. "Ne dersiniz, yeni çırağımı

senin küçük sorununla ilgilenir. Onun için güzel bir başlangıç olabilir, sence de öyle değil mi?"

"Callan bunların hiçbirinde yer almıyor ve hiçbir zaman da bilmeyecek. Beni anlıyor musun?"

"İyi," diye homurdanıyor, eğlencesini mahvettiğim için kızgın. "Ne yani? Ellerimi kirletmek zorunda kalmaman için ülkenin öbür ucuna uçmamı mı istiyorsun? Bu pek de adil görünmüyor, değil mi?"

"Ellerimin temiz kalacağını kim söyledi?"

"Büyük Astor Banes'in ellerini tekrar kana bulamaya hazır olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Bundan önceki hayatımın şiddetli ve grafik anıları içime çöküyor. Yaptığım ve onlarca yıldır düşünmediğim şeyler kafamda bir film gibi oynuyor. Ve yine de, "Onun için, ben varım" dememi yetmiyor.

"Yani bu bir *bayan* için mi? Kıcımlı tokatla ve beni şaşırt. Ağabeyimin amcığı kırbaçlandı." Emeric'in neşeli, sınırda manik kahkahası kulaklarımı dolduruyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. *Beni* yardım için çağırdığına göre özel biri olmalı."

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Indie'nin özel olduğuna dair yorumunu görmezden gelerek sabırsızca soruyorum. Onları mümkün olduğunca uzun süre ayrı tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Evet, evet. Orada olacağım. Aslına bakarsanız, uçak pistine doğru yola çıktım bile." Özel jet onu gece olmadan buraya getirecek. Mükemmel. "Bana o şanssız herifin kim olduğunu söyleyecek misin?"

Güvenlik kamerasındaki kişi başını çevirdiğinde dudaklarımda tehditkâr bir sırıtış belirliyor. "Ivan. Adı Ivan." Yerel bir dedektif ve müttefikten aldığım diğer klibe tıklıyorum. Trafik kamerası Ivan'ın Indie'ye saldırıp kırmızı ışıkta sonra kaçtığı arabayı yakalıyor. Ayrıca sürücü koltuğundaki kişiyi de yakalıyor. "Ve karısı."

Emeric yan kapıyı kaydırarak açtığında helikopterin içine SOĞUK HAVA doluyor. Aniden bastıran rüzgâr ve sıcaklık değişimi konuklarımızın başlarını kaldırmalarına ve gözlerini halsizce açmalarına neden oluyor. İki saat önce verilen ilaçlar odaklarını bulanık ve hareketlerini halsiz tutuyor. Bu da onları tamamen savunmasız ve uysal bırakıyor.

Açık kapının üstündeki emniyet koluna tutunan Emeric, helikopterin tehlikeli bir şekilde dışına doğru eğilir ve kanatların dönüşünden duyulabilecek kadar yüksek bir tezahürat çıkarır.

Indie'nin hain kaltak annesi ve Ivan önce ona sonra da çılgınca bana bakıyorlar.

Onların karşısındaki koltuğuma geri yaslanıyorum ve bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum. "Merak etme. Kimse onu duyamaz. Medeniyetten oldukça uzaktayız," diye yüksek sesle açıklıyorum ki beni duyabilsinler. "Eyalet sınırı ile Kanada arasındaki vahşi doğanın üzerinde uçuyoruz. Yani, tahmin edebileceğiniz gibi, yaklaşık kırk mil boyunca bizi duyacak ya da görececek kimse yok."

Emeric yüzünde neşeli bir sırıtışla koltuğuna dönüyor. Koyu, neredeyse siyaha çalan saçları rüzgârdan etrafa savruluyor ve benimkine çok benzeyen gözleri heyecanla parlıyor. "Yani, seninle istediğimiz her şeyi yapabiliriz ve kimsenin bundan haberi olmaz."

Geceyarısı gökyüzünde hayaletler gibiyiz. Uçuş planlarımızın var olmaması ve uçağımızın hiçbir radar tarafından tespit edilememesi için gerekli önlemleri aldık. Pilot, özel jeti uçuran pilotla aynı kişi ve yıllardır bizim için çalışıyor. Çenesini kapalı tutması için iyi para alıyor ve

Banes ailesine karşı konuşursa ne olacağını.

"Bunun anlamı ne!" Ivan çığlık atıyor, vücudu onu hapseden iplere karşı savaşıyor. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bunun üzerine bir kahkaha attım. "Ben senin kim olduğunu biliyorum ama sen *benim* kim biliyor musun?" Soruyorum, sesim ürkütücü derecede sakın ve eşit.

Bütün bunlar bisiklete binmek gibiydi. Uzun zaman önce geride bıraktığımı sandığım adam, neredeyse hiç çaba sarf etmeden geri döndü. Onun yerine geçmek nefes almak kadar kolaydı.

"Ben senin kim olduğunu nereden bileyim-"

Anne dirseğini elinden geldiğince onun yanına itiyor, bileklerindeki ip esnekliğini engelliyor. "Ivan. Bu o." Ivan'aksine, ses tonundaki paniği saklamayı başaramıyor. Dehşeti tüm çıplaklığıyla ortada ve korkarım bu yüzden sarhoş olabilirim.

Ivan bir an için onun sözleriyle kafası karışmış gibi görünüyor. Başını tekrar bana doğru çeviriyor ve sanki sonunda karşısında kimin oturduğuna dikkat etmek için zaman ayırıyormuş gibi, hatırladıkça yüzü soluyor.

"Doğru," diye acıyarak başımı sallıyorum. "Sanırım az önce ne kadar berbat bir durumda olduğunu bir araya getirdin."

Ivan, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya ve sinirlerini gizlemeye çalışarak bana gülüyor, ama sesi zorlama ve sahte. "Bunlar *onun* yüzünden mi? Bütün bunları birlikte olduğun fahişe üvey kızım yüzünden mi yapıyorsun?"

'Üvey kız' terimini kullanmasına homurdanmadan edemiyorum. İkisinin de ona kızım demesine izin verilmemeli. Bu hakkı aylar önce kaybettiler.

"Dikkatli ol," *diyor* Emeric . "Yerinde olsam ağzından dikkat ederdim. Hâlâ bol miktarda yakıtımız var. Eğer böyle devam edersen

Ben dişlerini kafatasından tek tek sökerken burada uçabilirsin. Eğer kendimi sanatsal ve becerikli hissediyorsam, onlardan bir kolye yapabilir ve annene doğum günü için gönderebilirim. Bu onun için hoş bir sürpriz olmaz mıydı?"

Indie'nin annesi hıçkırıklara boğulur, yüzü ölümcül derecede solgundur. "Bunu neden yapıyorsunuz? Bu kızımın bizim aramızda. Bu bir aile meselesi. Sizi ilgilendirmez."

Koltuğumda öne uçuyorum, kollarımı dizlerime dayayarak, "İşte burada yanıyorsun. Kızını terk ettiğinde, o *benim* oldu. Sonra da *benim* olanı *almaya* çalıştın. Neyse ki başarısız oldun." Güvenlik kamerası Jüpiter'in tüm bu olanlarda masum olduğunu kanıtladı. Ivan boruyu Indie'ye doğru savurduğunda, Jupiter ona doğru hamle yapmış ve Ivan'ın hareketlerini engellemişti. Eğer bunu yapmasaydı, Indie'nin kafasına aldığı darbe ölümcül olabilirdi. Jüpiter bu iyiliğe karşılık verdi ve Indie'nin hayatını kurtardı. İkisi gerçekten de çok iyi bir çift. "Gördüğünüz gibi, bu beni endişelendiriyor. Beni çok endişelendiriyor ve bu yüzden sorunla ilgilenmek için memnuniyetle devreye girdim."

"Eğer zamanını o yalancı kancıkla harcamak istiyorsan, buyur harca," diye öfkelendi Ivan.

"Bunu bu yüzden mi yaptın? O bir *yalancı* olduğu için mi?" Onun ne hakkında yalan söylemiş olabileceğini düşündüğünü anlayamadığım için soruyorum.

"Önce odasında bulduğu kameralar hakkında yalan söyleyerek annesiyle olan ilişkiye müdahale etmeye çalıştı, sonra da o orospu antrenörüyle birlikte internette o lanet olası atla *mucizevi bir şekilde yeniden bir araya geldiklerini* paylaştılar."

"O at bana aitti ve onunla ne istersem yapabilirdim," diye söze giren anne yeni kocasını savunmak için bağırıyor. "Tessa ve Indie ne cüretle bizim hakkımızda o yalanları yayarlar?"

İnternetten! Sonunda bir ölüm alıcısına gideceğini nereden bilebilirdik ki?"

Yakın zamana kadar Tessa'nın Jüpiter'in hikayesini kar amacı gütmeyen kuruluşunun web sitesinde paylaştığını bilmiyordum. Ivan'ın ya da annesinin adını yazmamıştı ama insanlar yine de Jupiter'i onlarla ilişkilendirebiliyordu.

"Sanırım onun kaydına adını yazdırdığın için pişmansın, değil mi?" Annesine sordum. "Hayvan hakları aktivistlerinin bulmasını ve o hayvana ne yaptığını ortaya çıkarmasını çok kolaylaştırdı."

Ivan koltuğunda sertçe öne doğru sallanıyor. El ve ayak bileklerinden bağlı olmasaydı, muhtemelen şimdi üzerime gelecekti. "Makaleyi yatırımcılarıma gönderdiler. Yalanlara inandılar ve iş anlaşmalarımızı sonlandırdılar. Görünüşe göre bir avuç *PETA* destekçisiymişler. O bencil kaltak yüzünden milyonlarca dolarlık anlaşma kaybettim. Bana yaptıklarının bedelini ödemeliydi."

"İşte yine isim başladın," diye iç geçiriyor Emeric. "Gerçekten şu *diş* meselesinden kaçınabileceğimizi umuyordum. Ağızlar çok kanıyor ve bunun kıyafetlerime bulaşmasını gerçekten istemiyorum, dostum."

Oturduğum yerden kalkarak Ivan'ı gömleğinin buruşuk yakasından tutup kaldırıyorum. Ayaklarının üzerinde sallanıyor ama tutuşum düşmesini ve açık kapıdan dışarı çıkmasını engelliyor.

"Tüm bunlardaki asıl komik şey de bu. Indie'nin Tessa'nın o makaleyi yayınladığından haberi yok." Tahminimce Tessa, Jüpiter'in yeniden eğitilmesine yardım ederken yeniden bir araya gelen çiftin fotoğrafını çekmiş. "Indie'nin tüm bu olaylarda suçlu olduğu tek şey annesinin ona hâlâ değer verdiğine inanması, ama ikiniz de durumun böyle olmadığını açıkça belirttiniz."

"Indie her zaman bencil bir veletti. Zayıf babası onu hep yatıştırdı," diye bağılıyor kadın bana, tiz helikopterin vızıltısını kesiyor. "Bırakmalıydı ki

ama hayır, işgüzarlığa devam etmek zorunda kaldı."

Ivan geri çekilip bana tükürüyor, tükürüğü yanağıma çarpıyor. "Hak ettiğini buldu. Tek pişmanlığım daha sert vurmamış olmam."

Yüzümü omzuma silerek ona sırtıyorum, dişlerim acıyla gıcırıyor. "Ve bence sen çok kolay kurtuluyorsun."

Başka bir çirkin sözle karşılık veremedi onu açık kapıdan itiyorum. Aşağıdaki orman zeminine doğru hızla ilerlerken attığı çığlıklar rüzgar ve helikopter pervaneleri tarafından bastırılıyor ama karısının çığlıkları neredeyse kulak zarımı delecek kadar yüksek.

Tek hayal kırıklığım vücudunun yere çarpma sesini duyamamak. Kemiklerinin kırılması muhteşem olurdu.

"Ivan!" diye bağırır annesi. "Ne yaptın sen?"

Önünde durarak kabaca çenesinden tutuyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "Birinin onu bulma ihtimali çok düşük ama kırık kemiklerden başka bir şey kalmadan cesedini bulma ihtimali de yok. Vahşi yaşam geriye hiçbir şey kalmayana kadar etini parçalayacak." Hiçbir yerin ortasında olduğumuzu söylerken ciddiymdim. "Orada ona katılmadığın için şanslısın."

"Değil miyim?" diye hıçkırıyor.

"Hayır, günün sonunda sen Indie'nin annesisin ve seni öldüremem." Bu gerçekten talihsiz bir durum çünkü bunu gerçekten çok isterdim. "Yani kardeşimle gideceksin. Nefes almaya devam ettiğin sürece sana ne isterse yapabileceğini söyledim. Gerçi planları her ne olursa olsun, kocana katılmana izin vermeme dileyeceğinden eminim."

"Sen hastasın!"

Patron edasıyla yanağını okşayarak, "Biliyorum, ama kızın buna bayılıyor" diyorum.

Ondan uzaklaşırken, kontrol edilemeyen çirkin hıçkırıklara boğulur. Yüzünden aşağıya inanılmaz miktarda tükürük ve sümük akan türden.

Helikopterin kapısını kapatarak kokpit kapısına vuruyorum ve pilota bizi arabaları bıraktığımız uzak alana geri götürmesi için işaret veriyorum. Indie'ye döndüğümde güneş doğmuş olacak ama ona yönelik her türlü tehdidi bertaraf ettiğimi bilerek yanına döneceğim. Hâlâ kullandığı ilaçlar onu yorgun düşürüyor ve şansım yaver giderse onu Callan'ın gözetiminde evde bıraktığımı bilmeyecek. Oğlum ben ayrıldığımda bir şeyler döndüğünü biliyordu ama amcasının bu işe karıştığından hâlâ haberi yok. Umarım de kalır.

Emeric'in yanındaki koltuğuma tekrar oturduğumda yüzünde hınzır bir sırıtışla bana döndü. "Harikaydı, sanki hiç akademisyen olmak için ayrılmamışsın gibi." Uzun ve abartılı bir iç çekişle hemen ekliyor: "Şu anda sikim taş gibi."

Az önce olanları sadece sapık kardeşim *seksi* bulabilirdi. Başımı sallayarak, "Hadi eve gidelim." dedim.

OTUZ BİR

INDIE

Karşımda duran dedektife bakıyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Üzgünüm efendim, Eylül ayından beri annemi görmedim ya da onunla konuşmadım. Yeniden evlendi ve benimle olan tüm bağlarını kopardı." Bunu itiraf etmek muhtemelen olması gerektiği gibi acıtmıyor. Onu görmeden ya da konuşmadan geçen her gün, onsuz ne kadar iyi durumda olduğumu daha da pekiştiriyor.

"Peki ya kocası?" diye sormadan önce elindeki not defterine bir şeyler yazıyor. Ondan haber aldınız mı?"

Ivan da mı kayıp? "Hayır. Hiçbir zaman göz göze gelmedik ya da anlaşılamadık. Ivan'la konuşmam ya da onun bana ulaşması için tek bir neden bile yok."

Aslında, Ivan'la tekrar aynı odaya girersem tırnaklarımla gözlerini oymaya çalışacağımdan korkuyorum. Ve saldırı suçundan hapse girmek için fazla sevimliyim.

Tüm bu olanlar içimde bir tuhaflık yaratıyor. Memur beye ifademi verirken onlara ne olmuş olabileceğine dair sonsuz olasılıklar beynimde dönüp duruyor. Özellikle en olası görünen bir ihtimal var ve ifademi pasif tutmak için her şeyimi harcıyorum. Şüphelerim doğruysa, yapmak isteyeceğim son şey dedektife bir şeyler bildiğimi belli etmek olur.

"İstersen telefonuma bakabilirsin. Annemden aldığım son telefonun beni dairemde tahliye ettiği zaman olduğunu göreceksiniz."

"Bunu yapması kin beslemenize neden oldu mu?"

Ciddi olamazsın. Gezegendeki kaybolmalarıyla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorlar?

Artık evim dediğim geniş göl evini elimle işaret ediyorum. "çıktığımı söylemek yanlış olmaz, de öyle değil mi?" Astor'un hayatıma girmesinde çok büyük bir rol oynadığından bahsetmiyorum bile. "Eğer bir şey varsa, ona teşekkür etmeliyim."

Başını sallayıp beni kovmadan önce not defterine bir şeyler daha karalıyor. "Pekâlâ, Bayan Riverton. Annenizin nerede olduğu hakkında bir şey öğrenirsek sizinle temasa geçeceğiz."

Fuayeden ön kapıya doğru yürürken, kapıyı onun için açıyorum. "Minnettarım ama buna gerçekten gerek yok. Onu bulursanız ya da bulduğunuzda bana haber verebilirsiniz, ama bunun dışında güncellemelere ihtiyacım yok."

Açık kapının önünde durarak, "Onunla aranızdaki anlaşmazlık çok büyük olmalı," diyor.

"Biriyle aynı kanı paylaşıyor olmanız onu sevmek, hatta ondan hoşlanmak zorunda olduğunuz anlamına gelmez." Öğrendiğim bir şey varsa, o da ailenin kan bağı olmak zorunda olmadığıdır. Onlar, ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olan ve ne olursa olsun sizi destekleyen insanlardır. Artık buna sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

"Sanırım haklısın." Boncuk gibi gözleri bir an yüzümü inceledi ve kapıdan içeri girmekte tereddüt etti. "İyi olduğunuza emin misiniz, bayan?"

Gözlerimin etrafındaki morluklar iğrenç bir yeşil renge dönüşmeye başladı ve cehennem gibi kirli saçlarım kafamda iki düğüm halinde bağlı. Başka bir deyişle, endişesinin nereden kaynaklandığını anlayabiliyorum. "Ben iyiyim. Ahırda bir kaza geçirdim."

Birinin kafama vurmasıyla ilgili hikâyemi ve Jüpiter'in masum olduğuna dair sarsılmaz inancımı dinledikten sonra Astor, yetkilileri rahatsız etmeden önce olayı kendisinin araştıracağına dair bana güvence verdi. Bu da anneme ve Ivan'a ne olduğunu bildiğimi düşünmemin bir başka nedeni.

Adam nihayet evin ön merdivenlerinden aşağı inmeden önce başını sallar.

Kapıyı kapatıp Astor'u aramaya koyulmadan önce bir an orada durup siyah beyaz cipinin uzun araba yolundan çıkışını izliyorum. Yemekten önce Periphas'la çalıştığından bahsetmişti, ben de aramaya arka bahçeden başlamaya karar verdim.

Ben evin yanından geçerken o büyük kuş kafesinin önünde içerideki altın kartalı izliyor. Yaklaştığımı duyunca başını bana doğru çeviriyor ve yakışıklı yüzünde anında bir kaş çatma ifadesi belirliyor.

"Yataktan çıkmaman gerekiyordu."

Geçirdiğim kaza nedeniyle teknik olarak hala yatak istirahatindeyim. Altı gün önce hastaneden taburcu oldum ve taburcu olma koşullarımdan biri de önümüzdeki iki hafta boyunca rahat olmamdı.

Hâlâ çektiğim yoğun baş ağrıları beni Astor'un yatağında kalmaya zorladığı için bunu yapmak çoğunlukla kolay oldu. İyi haber şu ki, son tomografi kanamanın azalmaya başladığını gösterdi. Doktorlar önümüzdeki bir ay içinde semptomlardan arınacağımı umuyorlar.

Tüm bunlar söz konusu olduğunda şanslı kelimesi hafif kalır.

"Kapının zili çalmaya devam etmese ve kapıyı açmam gerekmece açacaktım," diye açıklıyorum, üzerimdeki yumuşak beyaz bornozu daha sıkı . Havadaki serinlik tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Sanırım buraya gelmeden önce pamuklu pijama şortumu değıştirmeliydim.

Astor'un kaşları kalktı. "Burada kim vardı?"

"Bir dedektif," diyorum dikkatle. "Görünüşe göre annem ve Ivan kayıp. Onları görüp görmediğimi öğrenmek istedi."

Çok iyi tanıdığım maske sıkıca yerine oturuyor. "Bu gerçekten talihsiz bir durum."

Gözlerim ona ve onun kayıtsız yanıtına kayıyor. "Ne yaptın sen?"

"Bir şey yaptığımı kim söyledi?"

Bir adım öne çıkarak onun gergin bedenine doğru kayıyorum.

"Çünkü ben

seni *tanıyorum*, Astor."

Şimdi dokunabileceği kadar yakın, bana uzanıyor ve parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "O zaman sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun." Gri gözleri başımın yaralı tarafına kayıyor. "Seni neredeyse öldürdükten sonra yaşamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Oh, lanet olsun.

Beş dakika önce kendimi Ivan'a saldırdığım için hapse gönderilirken hayal ediyordum, şimdi ise Astor'un hayatının geri kalanında turuncu bir tulum giyerek birinci derece cinayetten hapis yattığını hayal ediyorum.

Hem rahatsız edici hem de komik olan şey ise ahırdaki kişinin Ivan olmasına şaşırmamış olmam. Başka kim benden böyle bir şey yapacak kadar nefret eder ki? Jüpiter'in tepkisi de daha mantıklı. Ivan muhtemelen o cehennem çukuruna gönderilmeden önce gördüğü son kişiydi.

"*Yüce Tanrım!*" Bön bön bakıyorum, titreyen elimle ağzımı kapatıyorum. " ne geçiyordu? Ya bunun izi sana kadar sürülürse? O zaman ne ?" Aman Tanrım, onunla kurşun geçirmez bir camın arkasından mı konuşmak zorunda kalacağım? "Eş ziyaretlerine şiddetle karşı olduğumun kayıtlara geçmesini istiyorum. Söz konusu sen olunca her şeye varım ama bu noktada sınırı çiziyorum."

Yüzünde etkilenmemiş bir ifade belirir. "Benim kim olduğumu ve ailemin kim olduğunu unutmuş gibisin Indie. Hapse falan girmeyeceğim. Aslında *hiçbir yere* gitmiyorum."

çekilip zonklayan başımı ellerimin arasında tutuyorum. "Annem hayatta mı?" Bunu sorarken bile gerçekten umursadığımdan emin değilim. Zihnimde, bir zamanlar tanıdığım annem, babam öldü. Onun yasını çoktan tuttum. Hayatımı mahvetmeye ve beni incitmeye kararlı olan kadın gözyaşlarıma değmez.

"Öyle," dedi bana sertçe. "Onu Emeric ile gönderdim. Onunla o ilgilenecek ve sen de onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Bu haberi duyduğumda, içimi kasıp çok çeşitli duygular olması ama hiçbirini yok. Tek hissettiğim, Astor'un kardeşi tarafından kaçırıldığı gerçeğine kayıtsız kalmak ve bir daha onunla aynı odada bulunmak zorunda kalmayacağım için rahatlamak. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Başımı ona doğru sallıyorum, hala onun bana söylediği gerçeği anlamaya çalışıyorum.

Ivan'ı *öldürdü*. "Bunu neden yaptın? Neden riske attın?"

Astor bana doğru tehditkâr bir adım atarak kazandığım kişisel alanı çaldı ve yüz hatlarını karanlık bir fırtınaya benzer bir ifade kapladı. "Bana gerçekten nedenini mi sordun? Nedenini *biliyorsun*."

Çenemi eğerek onun yoğun bakışlarına cesaretle karşılık veriyorum. "duymak istiyorum." bana, eğer bunu söylersem peşime düşeceğini söylemişti.

Gitti ve Şimdi benim için ciddi bir suç iŐledi. "Bana bunu neden yaptığını söyle."

"nk tüm mantık ve akla rağmen beni tamamen tuzağa düŐürmenin bir yolunu buldun. Denemek istesem bile, beni içine hapsettiğin ağdan kaçmanın bir yolunu bulamazdım. Sen, Indie, kalbimin atmasının ve her zamankinden daha hafif hissederek uyanmamın sebebi oldun." Eliyle muhafazayı işaret ediyor. "Eskiden Periphas'ın üzerimde süzülüşünü izler ve kanatlarının ona sağladığı özgürlüğü kıskanırdım. Artık kıskanmıyorum çünkü sen bana istediğimi bile bilmediğim bir tür özgürlük verdin." Tekrar bana doğru uzanıyor ve yüzümü őefkatle ellerinin arasına alıyor. "Bana gülümseme ve gülme özgürlüğü verdin ve bana sevme özgürlüğü verdin."

"Astor..."

"Senin için sahip olduğum her şeyi riske atabilirim güzel kız, çünkü seni düŐündüėümden çok daha fazla seviyorum. Senden önce, gerçekten böyle bir şey yapabileceğimi düŐünmüyordum ve o zamanlar bundan . Hayatıma yalnız devam etmekten memnundum." Alnını benimkine yaslıyor ve ben de gözlerimi kapatıp onu ve bu anı içime çekiyorum. "Ama artık değil. şimdi burada benimle olmamanı anlayamıyorum ve bu yüzden seni benden almak isteyen birinin hayatta kalmasına izin veremezdim."

BaŐparmakları elmacık kemiklerimde gezinirken göğsüm titrek bir nefesle ürperiyor.

"şimdi yaptığım şeyi neden yaptığımı anlıyor musun?" diye soruyor. "Ve bunu bir an bile düşünmeden ya da pişmanlık duymadan tekrar yapacağımı anlıyor musun? Sen benimsin Indie Riverton ve seni öyle koruyacağım."

"Anlıyorum." Ona sarılırken parmaklarım gömleğinin kumaşına dolanıyor. "Teşekkür , Astor."

"Neden bana teşekkür ediyorsun bebeğim?"

"Çünkü beni seven birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum," diye itiraf ediyorum, gözlerinin içine bakabilmek için başımı arkaya eğiyorum. Her zamanki gibi fırtınalarla doluymuş gibi görünüyorlar. "Bana hatırlattığın ve seni sevmeme izin için teşekkür ederim."

Ağzının kenarları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. "İhtiyacın olursa sana her gün hatırlatırım." Elleri uyluklarımın arkasına takılmadan önce vücudumda geziniyor. Astor fazla çaba harcamadan beni yerden kaldırıyor ve kendisine doğru tutuyor. "Ben de seni ne kadar çok sevdiğimi aynı sıklıkta *göstereceğim*."

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak başımı eğiyorum ve onu nazikçe öpüyorum. Dokunuşu alışık olduğumdan daha yumuşak ve sakatlığım nedeniyle hâlâ temkinli davrandığını biliyorum.

"Kampüste insanların hakkımızda ne söyleyeceğinden endişelenmiyor musun?" Bir santim geri çekilerek soruyorum.

İlişkimiz bizim için kutsal ve özel olsa da, yine de başkalarının kaşlarını kaldırmasına ve istenmeyen sözler söylemesine neden olabilir.

Beni eve doğru götürmeye başlarken, "Hayır, endişelenmiyorum," diye beni temin ediyor. "İnsanlar benim soyadımı taşıyan biri hakkında kötü konuşacak kadar aptal değiller. Bu onların hayatlarının mahvolması için garantili bir yoldur."

Söylediklerinden bir saniye bile şüphe duymuyorum. Ivan'dan kurtuldu, her şeyden kurtulabileceğine eminim.

"Ama soyadınızı bilmiyorum."

İskeleye inen patikada durduğumuzda Astor beni tekrar öpüyor. "Ama yapabilirsin," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Ne?"

Yüzünde sinsî bir gülümseme belirliyor ve söylemek üzere olduğu şeyin ya kalbimi göğsümde patlatacağını ya da

amım zonkluyor. Bu bir iki arasında iki , ama onlar *kesinlikle* tek olasılık.

"Ne diyorsun güzel kız? Benimle yeni bir anlaşmaya varmak ister misin? Ama bu sadece sekiz ay için olmayacak. Bu sefer biraz daha kalıcı ve yasal olarak bağlayıcı bir şey düşünüyorum." Dudaklarını şaşkınlıkla ayırdığım dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Bu iyi bir anlaşma. Soyadımı alacaksın ve ölüm bizi ayırana kadar yatağımı paylaşacaksın."

Sonunda yeniden sözcükleri oluşturacak gücü bulduğumda, ona tüm başlatan aynı soruyu soruyorum. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

"Sen." Verdiği cevap bende ilk söylediğindeki etkiyi yarattı. "Sadece seni isteyeceğim."

EPILOG

ASTOR

Beş Ay Sonra

Ona evlenme teklif ettiğimden beri yüzünde bu kadar büyük bir gülümseme görmemiştim. O gün özel bir gündü ama bugün zafer günü. Jüpiter geçen yaz ondan alındığından beri bugün ilk kez binmesine izin veriyor. Onun iyileşmesine ve güvenini yeniden kazanmasına yardımcı olmak için harcadığı tüm zaman ve sabır sonunda karşılığını verdi. Kapalı arenanın çevresinde dörtnala koşarken hissettiği rahatlama neredeyse sevincini gölgede bırakıyor.

Dışarısı buz gibi ve üzerimizdeki metal çatıya vuran yağmurun sesi neredeyse onun neşeli kahkahalarının sesini bastırıyor ama yine de gerçekten güzel bir gün.

Pahalı viski rengindeki gözler arenanın öbür ucundan benimkileri buluyor ve ben de ona cesaretle gülümsüyorum. Bana bugün burada olmamam gerektiğini söyledi ama bunu tek başına yapmasına izin vermem söz konusu bile olamazdı. Kask takıyor olabilir ve doktorları aylar önce izin vermiş olabilir ama Jüpiter'in onu fırlatıp atacağı düşüncesi omurgamda buzgibi bir korku yarattı. Onu bulmak

Bir hastane yatağında kapalı olması, hayatım boyunca sadece bir kez yaşamak istediğim bir şey.

İyileşme sürecinde büyük adımlar atan Jüpiter bugün inanılmaz derecede rahat görünüyor. Onu yatırdığımız yeni ahır daha küçük ve ona daha sakin bir ortam sunuyor. Sahibinin yaptığı güvenlik güncellemeleri de Indie burada yalnızken içimin rahat olmasını sağlıyor. Ayrıca hayatına yönelik her türlü tehdidin halledilmiş olması da yardımcı oluyor. Indie'nin annesinden bir süredir haber alamadım ama eminim Emeric onu hala aldığı her nefese pişman ediyordur. İnsanlara bunu yapmanın bir yolu var.

Çakıllarda çitirdayan ayak sesleri başımı benim her şeyim haline gelen kadından başka yöne çevirmeme neden oluyor. Karanlık bir figür üstü kapalı açık arenaya doğru yürüyor, başındaki kapüşon yüzünü gizliyor. Ortaya çıkmasını beklemiyor olsaydım, ayağındaki aşınmış botlardan onu yine de tanıyabilirdim.

Yaslandığım arena çitinin karşı tarafında yanımda duran Rafferty, dirseklerini ahşap korkuluklara dayıyor ve sessizce Indie'yi izliyor.

"Neden buradayım Banes?" diye soruyor gergin bir sessizlik anından sonra.

Başımı tekrar Indie'ye çevirirken onu selamlama zahmetine girmiyorum. Bu kısa konuşma için böyle kibar jestlere gerek kalmayacak. "Posie Davenport'un Olympic Sound Üniversitesi'ne transfer başvurusunun kabul edildiğini bilmek istersiniz diye düşündüm. Bu sonbaharda sahne sanatları programına başlayacak."

İnceleyici bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Neden bu işin peşini bırakmadın? Kaçıp onunla evlendiğinden beri herkes ilişkinizi zaten biliyor."

Evlilikten bahsedilince, asla takmayacağıma yemin ettiğim alyansı parmağımda döndürüyorum. "Evet, ama hala daha fazlasını biliyorsun

... ilişkimizin *tatsız* yönleri." Hikâyemizin uğursuz bir anlaşmayla başlamasından bir an bile pişmanlık duymadım. Açıkçası, hiçbir değiştirmedim. Buraya gelmemiz için her şey tam da olması gerektiği gibi gelişti. "Bunlar gizli kalmasını çok istediğim ayrıntılar."

"Anlıyorum." Rafferty başını sallar. "Yani Posie'yi buraya getirmek o ayrıntıların benimle birlikte ölmesini mi sağlıyor?"

Cheska'nın ağzını sıkı tutmak için gerekli önlemleri çoktan aldığımı düşünürsek, Rafferty sorun yaratabilecek diğer tek kişi.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum, gözlerim karımın gülümsemesine kilitleniyor. "Bazen gerçekten istediğinizi elde etmek için en az olası insanlarla çirkin anlaşmalar yapmanız gerekir."

"Ben buradan gidiyorum," diye alay ediyor ve çitten bir adım uzaklaşıyor. "Lanet bir fal kurabiyesi gibi konuşuyorsun."

"Rafferty," diyorum alçak sesle, geri çekilmesini durdurarak. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Sanırım ikimiz de tavsiye gereken son adamın sen olduğunu biliyoruz, ama gerçekten zamanını ve nefesini boşa harcamak istiyorsan, elbette, Banes, bilgelik sözlerini bana söyle." Kolları alaycı bir hareketle sallanıyor, yüzünde ya da sesinde tek bir lanet bile yok.

"Bir yıl sonra mezun oluyorsunuz ve mezun olduğunuzda çok büyük bir şirketin başına geçeceksiniz. Bu, henüz alışkın olmadığın düzeyde bir sorumluluk ve olgunluk gerektirecek. Benim tavsiyem, önümüzdeki yılı değerlendirip biraz büyümeniz. Geçimlerini sağlamak için sana güvenen binlerce insan olacak.

Yapılması gerekeni yapabilmeniz için bu hileleri, bu *oyunları* sisteminizden çıkarmanız gerekecek."

Şiddetli bir fırtına varmış gibi Rafferty'nin yüzü kararıyor. Buz mavisi gözleri bana dikilmiş hançer gibi. "*Sorumluluğu* bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ses tonunda, vücut diline bakılırsa olmaması gereken bir sakinlik var. "Son beş yıldır her şeyi *tek başıma* yaptığımı unutuyor musun? Her şeyi kucağıma bıraktıklarında hâlâ *çocuktum* ama bir şekilde yine de bir buldum. Sadece kendimi değil, kardeşimi de ayakta tutmayı başardım. Ve ikimiz de bunun küçük bir başarı olmadığını biliyoruz."

"Yaşadıklarınız... ne siz ne de kardeşiniz bunları yaşamamalıydınız." Beş yıl önce Rafferty'nin evinde meydana gelen olaylar bir yıl boyunca insanların konuştuğu tek şey oldu. Onların yürek acısı ve sefaleti kasabanın eğlencesi haline geldi.

"Haklısın, ama yaptık ve bu *onun* hatası." Yüzünde soğuk, tehditkâr bir sırıtış belirliyor ve hain planlarının her biri bu sırıtışa yansıyor. "Oyun oynadığımı , Banes, bana büyük bir hizmette bulundun ve en sevdiğim oyuncuyu tekrar tahtaya çıkardın. Bunun için teşekkür ederim."

Başımı sallayarak genç adama iç geçirdim. "Eğer hayatına devam etmek için gerçekten bunu yapman gerektiğini düşünüyorsan, tek istediğim kampüsümde kan izi bırakmaman."

"Yeterince adil."

Çenesini eğiyor ve benden uzaklaşmak için dönüyor. Tam dikkatimi Indie'ye vermiştim ki tekrar adımı söylediğini duyuyorum. " bir konuda yanılıyorsun," diye bağırıyor, bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru umursamadan. "Gelecek yıl sadece sorumluluk kazanmıyorum, *kaynak* da kazanıyorum. Aslında *sınırsız* kaynak. Oyunlarım sona ermeyecek, sadece büyüyecek. Bu lanet kasabanın ve senin

ama bu arada Posie'yle yeniden bir araya gelmenin tadını çıkaracağım." Gözleri Indie'ye kayıyor ve ekliyor: "Yeni evli hayatın tadını çıkar, Banes."

Rafferty, dudaklarını son bir kez ukalaca kaldırıp alaycı bir şekilde soluklandıktan sonra, beş yıldır üzerine yapışmış olan kara bulutlar ardında kalarak oradan ayrılır.

Rafferty & Posie'nin hikayesi bu yazın sonunda geliyor!

AYRICA KAYLEIGH KING TARAFINDAN

Beyaz Kurt Kehanet Serisi

Kurt Bağlı Ruh

Bağlı Gölge

Bağlı Ateş Bağlı

Kızıl Taç Düeti Kanlı Krallık

Gece Yarısı Kraliçesi

Bağımsız Kitaplar

Yıldırım Yakalamak

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bunun için okuyuculara teşekkür etmeliyim. Paranormal dünyada çok zaman geçirdikten sonra bu benim çağdaş romantizme ilk girişimimdi. Zorba Tanrı'da ilk kez yayınlandığında bunu okumanız için çok heyecanlandığımı söylemek hafif kalır.

Astor ve Indie'nin hikayesinin önizlemesine verdiğiniz güzel tepkiler ve yorumlarınız beni hikayenin tamamını yazmaya iten oldu! Sözlerimi ve hikayelerimi sevdiğiniz ve devam etmem için beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Sonsuz desteğiniz olmasaydı bunu yapamazdım.

Kedi: Ah benim sihirli mutfağım (bu benim ona taktığım isim... IYKYK). Yemin ederim aklımı okuyabiliyorsun. kelimelere dökemesem bile onları hayata geçiriyorsun. Bir şekilde her zaman *biliyorsun*. Seninle çalışmak muhtemelen bu yazarlık yolculuğunun en sevdiğim kısmı. Sevgiler KK.

Greer: Senin zaten bilmediğin ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Hayatıma girdiğin için her gün şükrediyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve başka biriyle ortak yazarlık yapmayı hayal bile edemiyorum. Ülkenin öbür ucuna uçtuğun ve ilk imza günümde bana duygusal destek verdiğin için teşekkür ederim. Benim için orada olmayı kabul etmeseydin gider miydim emin değilim. Birlikte başka neler yaratabileceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum.

Aundi: Aşkım, aşkım, aşkım. Bu hikayenin beta okumasını yaparken verdiğin mesajlar hikayeyi yayınlamak için beni heyecanlandırdı. Kendimden şüphe ettiğim o günlerde beni bu düşüncemden vazgeçirmek için zaman ayırdınız, size minnettarım.

Bre: ılgın anne programınla benim için beta okumaya nasıl zaman ayırdın bilmiyorum. Sen süper bir yıldızsın. Astor'u benim kadar için teşekkür ederim. Onu yaladığını ve bu yüzden senin olduğunu söylediğini biliyorum, ama onun için bazı insanlarla savaşmak zorunda kalabileceğinden şüpheleniyorum. İyi şanslar, boo.

Christina: Yazı mağaramda kaybolabilmem için bana destek olduğun için teşekkür ederim. Ayrıca her zaman saçma sapan mesajlarımla DM'lerine girmeme izin verdiğin için de teşekkür ederim. Bana neden katlanıyorsun bilmiyorum.

Ellie & Rosa: Beni müşteri olarak kovmak isteseydiniz, sizi suçlamazdım bile. Size teslim tarihleri çok acımasız ama yine de benimle çalıştığınız için teşekkür ederim. Sözlerimi gzelleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

USA Today Bestselling yazarı Kayleigh King, çağdaş ve paranormal romantizm yazarıdır. peşinizi bırakmayacak aşk hikayeleri yaratıyor.

Diyet kola ve soğuk bira bağımlısıdır, müzik paylaşmak onun sevgi dilidir ve ciddi anlamda filtreden yoksundur. Düşündüğü her şeyi genellikle söyler. Söylemezse de yüz ifadeleri onun yerine söyler. Şu anda Denver Colorado'da ikamet ediyor, kardan vebadan kaçır gibi kaçtığı için onu asla bir snowboard üzerinde bulamazsınız.

Kitaplar, müzik veya genel olarak hayat hakkında sohbet etmek ister misiniz? Facebook okuyucu grubuna katıldığınızdan ve onu Instagram'da takip ettiğinizden emin olun. DM'leri her zaman okurlarına açıktır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

